

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SWATI M. H.

MOTHER

Pucker

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

anne pucLer
momcoms

Swati M.H.

"ismet Yayıncılık

Copyright © 2024 by Swati M.H.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Kapak: Love Lee Yaratıcı

Editörlük: Silvia'nın Okuma

Köşesi

Ayrıca swati m.h. tarafından yazılmıştır.

Kıyamet Unsurları Serisi

[Adrift](#)

(Yasak, bekar baba, dadı, huysuz/güneş ışığı, zorunlu yakınlık romantizmi)

[Yükseliş](#)

(Mantık evliliği, bekar anne, zorunlu yakınlık romantizmi)

[Ablaze](#)

(Kızgın, kardeşin en iyi arkadaşı, tek yatak/tek gece, itfaiyeci romantizmi)

Ritmik Hisset Serisi

[Mükemmel Remix'im](#)

(Bekar baba, arkadaşın aşığı romantizm)

[Benim Güzel Kaosum](#)

(Sahte ilişki, ikinci şans romantizmi)

[Sevgili Komşum](#)

(Düşmanlardan aşıklara, sürpriz hamilelik romantizmi)

Kader Aşk Serisi

[Gökyüzündeki Kısmet](#)

(Biraz yasak, ikinci şans romantizmi)

[Yıldızlara Teslimiyet](#)

(Düşmanlardan aşıklara, hastane romantizmi)

Erkeklerini bir tutam alfa, bir tutam tarçın ve bir topak tatlı ile seven tüm hanımlarıma. Size Rowan 'Slick' Parker'ı takdim ediyorum.

Sonra sen içeri girdin ve kalbim "Bum!" dedi.

Phillipa Soo & "Hamilton "ın Orijinal Broadway Kadrosu, 'Helpless'

İçindekiler

1. Shay_
 2. [Rowan](#)
 3. Shay_
 4. Shay_
 5. [Rowan](#)
 6. Shay_
 7. Shay_
 8. [Rowan](#)
 9. Shay_
 10. Shay_
 11. Shay_
 12. [Rowan](#)
 13. Shay_
 14. [Rowan](#)
 15. Shay_
 16. Shay_
 17. [Rowan](#)
 18. [Rowan](#)
 19. [Rowan](#)
 20. Shay_
 21. [Rowan](#)
 22. [Rowan](#)
 23. Shay_
 24. [Rowan](#)
 25. Shay_
 26. Shay_
 27. [Rowan](#)
 28. Shay_
- [Sonsöz](#)

[Anne Düşmanı - Enzo](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Seri Hakkında Yazarlar](#)
[Teşekkür](#) [Hiçbir şeyi_](#)
[kaçırmayın!](#)

bir shay

Son yarım saat içinde dördüncü kez saatime bakıp zamanın hızlanması için yalvarıyorum. Şu anda yapabileceğim o kadar çok şey var ki, buz pateni yapan bir grup aşırı büyümüş barbarın küçük bir pakın peşinden koşmasını izlemek yerine.

Güzel kalçaları olan bir grup muhteşem, aşırı büyümüş barbar olsalar bile

...

Bu acımasız bir oyun ve burada bulunduğum kısa süre içinde bile, her zaman birileri yaralanıyor gibi görünüyor. Golf, atletizm ya da ... gibi daha medeni sporlar varken neden birileri bu kadar tehlikeli bir şeyi *isteyerek* oynar ki? Bilmiyorum, yumurta atma?

İç çekerek çantamın içinde telefonumu arıyorum. Hazır vaktim varken haftalık alışveriş listemi de yapabilirim.

Elim çantamda taşıdığım kalın G noktası çubuğunun etrafını sarıyor, telefonumu bulup çıkarmadan önce girintinin üzerinde geziniyor.

Komodinin çekmecemin arkasına yerleştirilmiş bu tür oyuncaklardan oluşan bir koleksiyonum var, ancak bu çanta büyüklüğünde olanı her zaman benimle kalıyor. Biraz fazla kullanılmış ve daha iyi günler görmüş olsa da güvenilir, etkili ve pratik. Daha ne isteyebilirim ki?

"Tavuk," diye mırıldanıyorum, mesaj uygulamama yazıyorum. "Keten tohumu, Ezeziel ekmegi, kinoa."

Oğlum Kai ve adam -daha doğrusu, *erkek çocuk*- Beckett Langfield vücudumda yumruk yumruğa çarpışınca sarsıldım, neredeyse telefonumu elimden kaçıracaktım.

"Sayı yaptığını gördün mü Bossman?" diye bağıyor dokuz yaşındaki çocuğum kalabalığın gürültüsü arasında, tüm çocukların Beckett'a taktığı lakabı kullanarak. Genelde çok sessiz bir çocuktur, bu yüzden sesinin normal yumuşak tonunun üzerine çıktığını duyduğumda hep biraz şaşırmışımdır. "Rowan 'Slick' Parker tüm zamanların en iyi defans oyuncusu olacak. Bunu biliyorum! Bu oyun *harikaydı*!"

"Dil." Beckett'a kaşlarımı çatmadan önce oğluma bakıyorum. Kai gerçekten küfretmemiş olabilir ama bunu kastettiğini biliyorum. Bunu *düşündü*. En iyi arkadaşım Liv'in milyarder kocasının oğluma lütfettiği bir başka öğreti.

Beckett'ın ağzından, en iyi arkadaşımın muhtemelen diğer tarafından kaburgalarına dirsek attığını gösteren bir 'oof' sesinin çıktığını duyuyorum. Oğluma dikkatle bakıyor ve tekrarlıyor, "Evet. Dil, IceMan." Oğluma, benimle ve en iyi arkadaşlarımla birlikte Boston'daki apartman dairesine taşındığında taktığı lakabı kullanıyor ve Kai gülümsüyor.

Başımı sallıyorum, asimetrik saçımın uzun kenarını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve en yakın arkadaşlarımla çocukları arasındaki konuşmaları duymazdan gelerek telefonuma dönüyorum. Hepimiz Beckett Langfield'in arenadaki özel locasında durmuş, Bolts'un sezon öncesi maçını izliyoruz. Aslında teknik olarak takımın sahibi kardeşi ama domatesler, to-mah-tos.

"Şimdi, bu listeye başka ne eklemem gerekiyordu?" Listeme bakarak kendi kendime mırıldanıyorum.

Sadece dokuz ay önce ben ve Kai'nin Ajay'sız hayatımıza alışmaya çalıştığımızı -üç kişilik bir aileden iki kişilik kalıcı bir aileye- ve şimdi aynı evde bir değil on üç kişiyle birlikte yaşadığımızı düşünmek çılgınca. En iyi arkadaşlarım -hepsi benim gibi bekar anneler ve onsuz yaşayamayacağım kadınlar- onların çocukları ve son zamanlarda Beckett ve Cortney. Cortney benim diğer en iyi arkadaşım Dylan'ın nişanlısı ve aynı zamanda Boston Revs takımının yakalayıcısı.

Pek çok kişi bize tuhaf bir sosyal deney gibi görünen bir şeyin parçası olduğumuz için deli diyebilir, ancak şimdiye kadar aldığım en iyi kararlardan biri, son kız gezimiz sırasında hepimizin Delia'nın Boston'daki muazzam ama harap kahverengi taşına taşınmaya ve üniversiteden beri hep yapmayı planladığımız şeyi yapmaya - çocuklarımızı birlikte büyötmeye - karar vermemizdi.

Erkekler hiçbir zaman orijinal anlaşmanın bir parçası olmadılar ama Liv o zamanki sahte kocası Beckett'a aşık olduğundan ve Dylan da bebek babası olacak Cortney'e aşık olduğundan beri yavrularımıza yenilerini ekledik.

Geçtiğimiz birkaç ay, Kai ile benim Kaliforniya'daki sessiz ve yalnız hayatımızdan çok farklı, vahşi ve çılgın bir yolculuk oldu ama daha önce hiç bu kadar eğlendiğimi söyleyemem.

"Kuşkonmaz ve lahana." Telefonuma yazarken dudaklarımı büküyorum.

Buz hokeyine ya da *herhangi bir* temas sporuna ilgim yok. Evde oturup kitap okumayı ya da yüksek fruktozlu mısır şurubunun olumsuz etkilerini araştırmayı tercih ederdim. Ama Beckett dokuzuncu yaş günü hediyesi olarak Kai'yi Boston Bolts'un maçına götürmeye söz verdiğinden ve hepimizin bir gece geçirmesi için ısrar ettiğinden beri, bu aşırı dolu arenada, iğrenç ve sarhoş taraftarlarla sıkışıp kaldım - hepsi bir kardeşlik partisine giderken yanlışlıkla bir spor etkinliğine girmiş gibi görünüyorlardı.

Eğer bu Kai'nin doğum günü hediyesi olmasaydı, asla burada olamazdık. O ve babası Bolts'u televizyonda dini bir şekilde izlemiş olabilirler, ancak oğluma böylesine tehlikeli bir spora göz yummak gibi bir niyetim yok.

Bir kemiğini kırabilir ya da daha kötüsü.

Yumuşak sesi ve rahmetli kocaminkini andıran o kısık, köpek yavrusu gözleriyle hokey öğrenmesine izin vermem için bana yalvarıp dursa da ben pes etmemekte kararlıydım.

Yine de, elindeki her türlü korkunç şeker, yapay gıda boyası ve kim bilir başka nelerle dolu o büyük Slushie'ye teslim *oldum*. Vermeyecektim ama çocuk o köpek yavrusu gözlerini kullanarak beni Jedi zihniyle kandırdı ve kararlılığımı kırdı.

Bu seferlik boş verdim ama tüm hafta boyunca sağlıklı gıdalarla vücudunu o iğrençlikten arındırmam gerekecek.

Düşündüm de, listeme sardalya, ciğer ve Brüksel lahanasını da eklemeliyim.

Arkamdaki Dylan'a bakmak için dönüyorum. Sosisli sandviç olduğunu tahmin ettiğim şeyden bir ısırık almadan önce bir elini hamile karnının üzerinde düşüncesizce gezdiriyor.

Burnum kırışıyor. "Dyl, o sosisli sandviğin kaç nitrat içerdiğini biliyor musun? Her türlü iğrenç kimyasalla birbirine yapıştırılmış emülsifiye et."

Dylan'ın gözleri bana doğru parlıyor, ağzındaki lokmanın etrafında konuşuyor. "Evren bana bebeğe istediğini vermemi söyledi. Ve istediği şey nitratlar!"

Gözlerimi deviriyorum ve listeme bir başka gerekli maddeyi ekliyorum. Bu özellikle Dylan'ın detoksu için. "Sana o yulaf ezmesini yapacağım, şalgam,

ve yine zerdeçalı smoothie. Geçen sefer ne kadar sevdiğini biliyorum."

Dylan garip bir şekilde " ... kompost yemeyi sevdiğim kadar sevdim" gibi bir şeyle karşılık verir, ancak zilin sesi ve kalabalığın çığına dönmesi sözlerinin bir kısmını bastırır.

Bolts bir gol daha attı ve oyuncular buzun üzerinde zahmetsizce süzülürken, bakışlarım formasının üzerinde on altı numara ve Parker yazan defans oyuncusuna takılıyor. Bulduğum yerden bile, hem boyu hem de duruşuyla oyuncuların üzerinde yükseldiği açık.

Hem rahmetli kocam hem de oğlumuz ona deli olduğu için televizyonda görüntülerini görmüştüm ama bugün onu gerçek hayatta görmek ... kendi başına bir çekim gücü gibi.

Muhtemelen çoğu gün güneşten çok buz görmesine rağmen, adam 1.80'in üzerinde, koyu renk saçlı ve altın sarısı, güneşin öptüğü bir tene sahip. Ve ekrandaki görüntüsünü *inanılmaz derecede güvenilir* bir şekilde hatırladığım kadarıyla, bu cilt altın yeşili bir bakış, kalın kirpikler ve kaşlar dolgun, pürüzsüz dudaklarla tamamlanıyor.

Ama yine de, bu benim inanılmaz derecede güvenilir hatıralarıma dayanıyor.

Gözlerim onu formasının peşindeki sürtükler gibi takip ediyor, hızlı hareketlerini ve tam odaklanmasını izliyor. Hareketlerinde bir güven ve kararlılık var, pakı bir cerrah hassasiyetiyle yönlendiriyor, o büyük elleri ve yontulmuş vücuduyla yaptığı diğer her şeye de aynı eminliği ve kontrolü uygulayıp uygulamadığını merak ediyorum.

Pist dışında elleriyle neler yapabileceğini düşünürken dilimi alt dudağıma götürüyor ve gereksiz yere boğazımı temizliyorum. Can sıkıcı bir şekilde, Beckett'in gözlerini ve aptalca bilmiş gülümsemesini bana doğru bakarken yakalıyorum.

Gazilyoner suratındaki o kendini beğenmiş sırıtış ne anlama geliyor bilmiyorum ama eğer sırıtmayı bırakmazsa onu tokatlayacağım. Kısa saçlarımın yanan kulaklarımı gizleyebilmesini dileyerek gözlerimi hızla telefonuma indiriyorum.

Sadece tekrar biriyle yatmam lazım.

Benden neredeyse on yaş küçük bir adama bön bön bakmamın ve onun *sopasının* benimkinin arasında nasıl bir his uyandıracığını hayal etmemin tek nedeni buydu.

"Kutsal

şşş!" "Oh,

hayır!"

Toplu bir nefes alış veriş arenadaki tüm atmosferi değiştirdi ve neyi kaçırdığımı görmek için başımı kaldırmamı sağladı.

Daha iyi görebilmek için ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum ve Beckett'ı nefesinin altında küfrederken yakalıyorum. "Duck! Bu hiç iyi görünmüyor."

"Ne oldu?" Rowan Parker'ın buzda ayağa kalkmak için ayaklarını sürüyüşünü izlerken kaşlarım çatılmış bir halde soruyorum. Patenlerinin üzerinde topallıyor, yedek kulübesine doğru yürürken bir bacağına baskı yapmadığı belli ama ne kadar incindiğini söylemek zor.

"Gol atmak için şut çektiğinde bir şey oldu ve düştü," diye cevaplıyor Kai. "Sen görmedin mi anne?"

Beckett daha fazla ayrıntıyı anlatırken başımı sallayarak cevap veriyorum. "Sallanırken bir dengesini kaybetti, ama benim endişem, o-" Beckett kendini tutuyor, tüm çocukların onun "bacağını eğdi" sözlerine kilitlendiğini biliyor.

Telefonunu çıkarır ve birini arar, muhtemelen kardeşini ya da doktoru. "Hey, neler oluyor? Yarası ne kadar kötü?"

Liv ve ben endişeli bir bakış attıktan sonra yanımdaki Kai'ye bakıyorum, önceden parlak olan gözleri şimdi endişeyle örtülmüş. Elimi siyah saçlarının üzerine koyup başının arkasını kaşıyorum. "O iyi olacak, tatlım. Endişelenme-"

Beckett telefonda, "Şimdi karımın en iyi arkadaşını ona getiriyorum," diyerek sözlerini kesiyor ve bana ters ters bakıyor. Umarım benim hakkımda konuşmuyordur. "Adı Shayla Kumar ve kendisi bir fizyoterapist. Onu değerlendirmesini isteyeceğiz."

"Ne-" Bir başlangıçla söylüyorum.

Neden bahsediyor bu? Aklını mı kaçırdı? Neden beni gönüllü yapıyor? NHL'nin kendi doktorları ve atletik eğitmenleri yok mu?

"Bir dakika içinde orada olacak," diye karar verir ve telefonu kapatır.

"Beckett . ." Liv de aynı şekilde kafası karışmış görünüyor. "Ne halt ediyorsun

Ne yapıyorsun?"

"Az önce takımın doktoruyla konuştum. Hâlâ Sanders'a dikiş atıyor ve baş antrenör ile atletik antrenörler de diğer oyuncularla birlikte. Parker'a bakmak için birinden yardım alabilirler."

Beckett bana dönüyor ve yemin ederim, bilmesem gözlerinde bir parıltı var derdim. *Lanet bir parıltı!* Bu adam neyin peşinde?

Başımı sertçe sallıyorum. "Ben bir fizyoterapistim, doktor ya da ortopedist değil. Eğer yaralıysa, ona bakılması gerekir-"

Beckett araya girerek, "Öyle de olacak," dedi. "Ama şu anda, takımın iyiliği için, doktorun bir çift ele daha ihtiyacı var."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve daha önce beni patenli, kaslı bir aygıra bakarken yakaladığında bana attığı o çok dikkatli gülümsemeyi hatırladım. "Doktorun sana söylediği bu mu? Bir çift ele daha *ihtiyacı olduğunu* mu? Çünkü bu pek olası görünmüyor, başımı yasal belaya bir şeyden bahsetmiyorum bile." Dikkat etmediğinden emin olmak için Kai'ye bakıyorum, sonra kısık bir sesle devam ediyorum: "Yoksa bu da senin oyunlarından biri mi?"

Beckett geri çekilir. "Neyin hilesi?"

"Ekibindeki adamlardan biriyle tekrar çıkmamı sağlamak için mi?" Son birkaç haftadır beni ağındaki rastgele insanlarla tanıştırmaya çalışıyor ve ben de tüm çabalarını engelliyorum.

Biriyle çıkmak için ne zamanım ne de enerjim var. Hedeflerim ve *sorumluluklarım* varken olmaz. Oğlumu büyütmek, işimi yürütmek ve en iyi arkadaşlarımla yaşlanmak gibi. Daha fazlasına ihtiyacım yok.

Beckett heyecanla bana bakıyor. "Sana uygun bir erkek bulmak için *asla* bu kadar ciddi bir durumdan faydalanmam. Sırf seni *evlendirebilmek* ve güzel karım da dahil olmak üzere en iyi arkadaşlarınla yaptığınız saçma anlaşmadan kurtarabilmek için böyle alçakça taktikler uygulayabileceğimi *düşünmen* bile çok incitici."

Liv ona tekrar dirsek attığında inliyor ve gözlerim daha da kısılıyor. "Sen yalancının tekisin-"

"Dil," diye sözümü keserek çıkışa doğru eliyle işaret ediyor. "Gel hadi. Seni oraya kendim götüreceğim. Yasal yansımalara gelince, takımın aileme ait olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Beni savunmaya gelip gelmeyeceğini görmek için Liv'e bakmadan önce bir nefes alıyorum. Onun yerine omuz silkiyor ve ağzının kenarını kapatarak bana fısıldıyor: "Yani, üzerinde bulunarak bile buzları erittiği söylenen bir adamı muayene etmek zorunda kalmaktan daha kötü şeyler de var."

Beş dakika sonra, Kai'ye birazdan döneceğimi bildirdikten sonra, takımın soyunma odasının önünde durmuş, çantamın askısını gereksiz yere omzumda ayarlıyordum. Beckett'ın bana ne dediğini bilmiyorum.

Benden önce içeri girdiğinde herkes dışarı çıkmıştı ama bir dakika sonra, görmeye geldiğim defans oyuncuları hariç herkes dışarı çıktı.

Beckett başını girişe doğru sallayarak bana içeri girmem için işaret veriyor.

"Bekle." Kaşlarımı çatıyorum. "Kalmıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Liv ve çocukları kontrol etmem gerek. Bunu sen halledersin."

Zorlukla bastırılmış bir gülümsemeyle uzaklaşmadan önce ona bilmiş bir bakış daha atıyorum. Adamın her zaman kolunda bir şey vardır.

Boğazımı temizleyerek soyunma odasına girmeden önce profesyonellik maskemi takıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, maske artık bir maske gibi hissettirmiyor. Saçlarımı açtığım tek insanlar en iyi arkadaşlarım, ama onlar bile bana bir nedenden dolayı "hayırlar topu" diyor. Çünkü önce hayır deme eğilimindeyim ve sonra belki evet demeye geliyorum, ancak bunu yapmaya mecbur kalırsam.

Elbette, yastık kavgası yaptığımızda ya da gülmesi için onu gıdıkladığımda oğluma o aptal tarafımı gösteriyorum, ama bunun dışında, eskiden olduğum eğlenceyi seven, kaygısız kız gömülü kalıyor - ve tam da olması gereken yerde.

Dünyanın geri kalanına göre ben biraz katı biriyim. Hatta bazıları bana takıntı derecesinde anal diyebilir. Ritüelci olduğumu söyleyemem ama düzenliyimdir.

Sadece sağlıklı, organik gıdalarla beslenmeye çalışıyorum ve işlenmiş gıda alımımı sınırlandırıyorum. Ara sıra bir ya da iki kadeh organik şarap içiyorum - ve *şu anda kabul etmeyi reddettiğim bir başka küçük ahlaksızlığım daha var* - ama bunu hafta boyunca "iyi" olmanın bir ödülü olarak görüyorum. Gecede en az yedi saat uyumaya, haftada en az beş kez egzersiz yapmaya ve tüm yıllık muayenelerimi zamanında yaptırmaya çalışıyorum.

Çünkü bazen kaçırılan bir yıllık muayene, yaşam ya da ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir.

Her zaman bir "hayırlar yumağı" değildim.

En iyi arkadaşlarım bunu herkesten daha iyi bilir. Üniversitedeyken grubumuzun delisiydim; güneş doğana kadar dışarıda kalır, Delia kokteyl bardağını elimden çekip alana kadar içerdim. Fizik dersine pijama altı ve sweatshirt'le giren, dün gecenin kötü kararları ve naneli diş macunu gibi kokan kız bendim.

Merhum eşim Ajay ile tanıştıktan sonra her şey değişti. Benim ve oğlumun hayatındaki varlığını hala özlesem de, üç yıl sonra nihayet onun kaybını kabullenmeye başladım. Ayrıca evliliğimizin mükemmel olmaktan uzak olduğunu ve her şeyin ortasında bir yerde, eskiden olduğum kişiden çok *onun* olmamı istediği kişi haline geldiğimi de kabul etmeye başladım. Her şeyin ortasında bir yerde, nasıl eğleneceğimi unuttum.

Ancak terapi ve en iyi arkadaşlarımdan desteği sayesinde buraya kadar gelmiş olmama rağmen, ne onlar ne de Beckett Langfield beni yeniden aşka adım atmaya ikna edebilir.

Ajay ile birlikte yaşadıklarımdan sonra olmaz. çıkarmaya yemin ettiğim C-kelimesiyle olan savaşımı kaybetmesini izledikten sonra olmaz. Astrolojik eğilimli en iyi arkadaşım Dylan'ın inandığının aksine, evrenin ikinci bir şans vermediğini bildiğim halde olmaz.

Bu, orada burada sıradan bir ilişki yaşamadığım anlamına gelmiyor.

Telefonumdaki Tinder uygulamasını sık kullanmıyorum, ancak *ihtiyaç* duyulduğunda ve tek istediğim bir gece için arasında bir yabancıyı hissetmek olduğunda - biri şu anda çantamın güvenliğinde oturan elle çalıştırılan oyuncak koleksiyonum yerine - orada birini bulmaktan çekinmedim.

Ama duygu ve bağlılık? Bağlılık ve aşk? Bunlar geçmişimden gelen ve şu anki sözlüğüme yeniden koymayı planlamadığım kelimeler. Oğlumun bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı varken, o benim tek sebebim ve odak noktamken değil.

Gözlerim güneşin öptüğü tenine takıldığında bir adım daha atıyorum. Çıplak sırtındaki sinirli kaslar aynı anda hem rahatsız hem de memnunmuş gibi esniyor ve geriliyor. Dövmeli ön kolunu başının üzerinde tutuyor, yaralı bacağının ağırlığını azaltarak ona yaslanıyor.

Kolyesindeki gümüş parıltıyı fark edince, gözlerim bir kez daha geniş sırtını okşuyor, ardından sivrilen beline iniyor. Bir erkekte daha önce hiç bu kadar güzel bir popo görmüş müydüm? Gerçekten hatırlamıyorum.

Fiziksel insan mükemmelliği için müthiş bir prototip. Karıncalar arasında bir dev. Saf güç ve güzellik tek bir devasa formda toplanmış. Ve eğer kalbim sadece sırtına bakmaktan bu kadar hızlı atıyorsa, arkasını döndüğünde kalp yetmezliği tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi, Doktor?"

Sesinin gürültüsü kaburgalarımdan tam ortasına çarpıyor ve sanki sesinde elektrik yükü varmış gibi bedenim gerçekliğe geri dönüyor. Onu incelediğimi nereden biliyordu?

Kolay kolay telaşa kapılan biri değilimdir ama ne diyeceğimi bilemiyorum. "Kahretsin. Um . . ."

Kendimi toparlamak için mırıldandığım sırada Rowan 'Slick' Parker arkasını dönüp kapüşonlu gözlerle beni inceliyor. Gözleri benimkilere sabitlenmişken, gülünç derecede dolgun dudaklarının üzerinde kendini beğenmiş bir sırıtma oynuyor.

Telefonunu kaldırıp bana kamera modunda olduğunu gösteriyor. "Beni bir sonraki yemeğin yapacakmışsın gibi içeri girip beni kontrol etmeni izledim." Dudaklarını diliyle sıvazlamadan önce gülümsemesi büyüyor. "Genelde *yemek yiyen* ben olsam da, senin için bir tabakta sunulmaya tamamen karşı değilim, Doktor."

iki

Rowan

FUC", *bu acıttı!*

Bu keskin acı da nereden geldi? Bir an diskin kontrolü bendeydi, en iyi iki oyuncumuzdan yoksun olmamıza rağmen oyunu domine ediyordum ve bir an sonra yüzüstü buza çakıldım.

Acı uyluğuma doğru fırladı ve yemin ederim yıldızlar gördüm. Ve bunlar iyi türden yıldızlar değildi, mesela taşaklarım meçhul bir kızın içindeyken yükümü boşaltmadan önceki gibi; eğer bunu düzeltmezsem oyundan çıkacağımı söyleyen boktan türden yıldızlardı.

Siktir!

Beckett Langfield içeri girdiğinde, yardımcı antrenörlerimiz ve takım menajerimizle birlikte soyunma odasıdayım ve takım doktorunun Sanders'a dikiş atmayı bitirmesini bekliyorum. Ailesi -özellikle de kardeşi Gavin- benim takımım Bolts'un sahibi, Beckett ise ABD'nin en iyi beyzbol takımlarından biri olan Revs'in sahibi.

"İyi misin, Slick?" Ağırlığımı yaralanmamış bacağımın üzerine vererek dolaba yaslandığımda temkinli duruşuma bakıyor. "Ne oldu?"

Yardımcı antrenörümüz bana bir buz torbası ve cırt cırtlı bir kayış uzatıyor ve ben de buz torbasını uyluğumun etrafından geçirerek uyluğumun hâlâ yanmakta olduğunu hissettiğim yerin üzerine yerleştiriyorum. "Sanırım fazla uzanmış bir salıncak. Kalçam alev almış gibi hissettim."

"Kahretsin." Beckett elini yüzünde gezdiriyor, yaralandığım için endişelendiği belli. "Pekala, yardımcı olabilecek biri var. Kendisi karımın en iyi

bir arkadaş ve bir fizyoterapist. Yani, siz doktoru görene kadar, o size yardımcı olabilir."

Ona başımla onay veriyorum, acı uyluğumun her tarafına yayılırken yüzüm buruşuyor. Telefonum bankın üzerinde titriyor ve elime almadan önce ona bakıyorum, ön kolumu başımın üzerine koyarak dolaba yaslanıyorum.

Mesajın kimden geldiğini zaten biliyorum. Oyunlarımdan birini izlemeyi asla kaçırmayan ama aynı zamanda bir şeyi ne kadar berbat ettiğimi söyleme fırsatını da asla kaçırmayan adam.

Medyada ne kadar Doğu Konferansı'nın en iyi savunma oyuncusu olduğum ya da Bolts'un bu yıl Stanley Cup'ı kazanmasını sağlayacak bilet olduğum yazılırsa yazılsın, babamın gözünde ben her zaman bir beceriksizim.

Neden mi? Çünkü Anthony Parker, dizini sakatlayıp artık oynayamaz hale gelene kadar neredeyse on yıl boyunca buz hokeyinin altın çocuğuydu.

BABA

Acıyla başa çıkmaya çalış, evlat. Ben bunu yıllarca yaptım, sen de yapabilirsin. Takımını ortada bırakma. Sezon başlamak üzere, o yüzden adam ol.

Telefonumu avucumun içinde sıkarken burun deliklerim alevleniyor. *Erkek gibi davranmak mı?* O zamanki koçunun yirmi yaşındaki kızı için annemi ve beni terk ettiğinde yaptığı şey bu muydu? Son maçımızı kaybettiğimiz için tüm lise hokey takımımın önünde yüzüme bağırıp ne kadar "lanet bir rezil" olduğumu söylediğinde yaptığı bu muydu?

Erkek gibi davranmanın bu anlama geldiğini mi sanıyor?

Çenemi sıkıyorum, telefonumun kamerasını selfie moduna getiriyorum ve onun mesajını hafızamdan siliyorum. Numarasını engellemeliyim ama ben mazoşistim. Ya da belki hâlâ babasının gölgesi altında, bir gün onun beklentilerini karşılayacağımı uman bir çocuğum.

Evet, bu bana bir terapistin açıklamasına ihtiyaç duymadığım Freudyen bir saçmalık.

Maçlardan önce ve sonra her zaman yaptığım gibi hızlıca sırttan bir fotoğrafımı çekiyorum ve hayranlarım için Instagram'da altına bir yazı yazarak paylaşıyorum. Onlar bunu görmek istiyor, ben de onlara bunu vereceğim.

Ben bu acıyı güce dönüştürürken bekleyin. Daha güçlü dönüyoruz. #ComingfortheStanley

Beckett soyunma odasındaki diğer iki kişiye bir şeyler mırıldanıyor ve onlar dışarı çıkıyorlar. Bir dakika bile geçmeden girişte ayak sesleri duyuyorum.

Kameram zaten selfie moduna geçmiş durumda, bu yüzden girişte tereddüt eden kısa boylu, fit kadını izlemek için konumlandırıyorum. İnce, kırpılmış açık mavi bir kazak ve dar bir kot pantolon giyiyor, pembe telefon kılıfı ön cebinden dışarı bakıyor.

Koyu renk gözleri beni inceliyor, dudaklarını yalamadan önce yavaşça sırtımda geziniyor. Bakışları kıcıma takılıyor ve bir gülümseme ağzımın kenarlarını kaldırıyor.

Bu çok ilginç.

Karşı cinsin ilgisini çekmekte hiç sorun yaşamadım. Kabul , milyonlarca hayranın ilgisine, gülünç derecede ağır bir sözleşmeye sahip olduğunuzda ve fiziksel olarak en iyi formda olduğunuzda daha kolay geliyor, ancak bunu aramaya da .

Elbette, yıllar içinde birkaç kızla takıldım ama hiç kimse bir geceden fazla dikkatimi çekmedi. İşleri geçici ve işlemsel tutuyorum - bu sadece nasıl çalışmayı ... ya da daha doğrusu *oyynamayı* sevdiğim. Gözümü diskten daha uzun süre ayırmak gibi bir seçeneğim yok.

Çünkü aynı hatayı ikinci kez yapmam.

Hâlâ yerinden kıpırdamamış olan kadın girişteki yerinden beni izlemeye devam ediyor. Benim 1.80'lik boyuma kıyasla cep boyunda, sevimli, ufak tefek bir şey ama kendini tutuşunda hiç de ufak tefek ya da önemsiz bir şey yok. Kendinden emin, sofistike ve -eğer gözlerindeki parıltıdan yanılmıyorsam- ateş saçıyor.

Her zamanki sırtışıma rağmen korkutucu bir adamım, ama onun sinecek biri olmadığını hissediyorum.

Saçının uzun tutamlarını bir kulağının arkasına sıkıştırıyor, kulak memesinden büyük bir altın halka sarkıyor ve ne olduğunu anlayamasam da bileğinin iç kısmındaki mürekkebi fark ediyorum.

Alyansının olmadığını da fark ettim.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi, Doktor?"

Donup kalıyor, gözleri kocaman bir fincan tabağına dönüşüyor ve ten rengi koyu kahverengi olmasına rağmen yanaklarının yandığını hayal ediyorum.

Bir yanıt bulmaya çalışıyor, sonunda gözlerini kırıştırarak sersemliğini üzerinden atıyor. "Kahretsın. Um

...

Ben usulca arkamı dönüp kürek kemiklerimi arkamdaki duvara yaslamadan ve onu nasıl yakaladığımı göstermek için telefonumu kaldırmadan önce bir ayağından diğerine kayıyor. "Beni bir sonraki yemeğin yapacakmışsın gibi içeri girip beni kontrol etmeni izledim."

Dudaklarından yumuşak bir nefes çıkıyor ve sanki kanaryanın üzerine atlayan kediyi yakalamışım gibi içimden kendinden emin bir uğultu geçiyor.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve onun bu hareketi izleyişinden memnun oluyorum. "Genelde *yemek yiyen* ben olsam da, sizin için bir tepside sunulmaya tamamen karşı değilim, Doktor."

Soğukkanlılığını yeniden kazanmış gibi görünüyor, sırtını dikleştiriyor, sonra gözlerini bana diyor, açık sözlülüğümden hoşlanmadığı belli. "Bay Parker, eminim ayaklarınızın dibinde diz çöken *kadınlara* -bunlara *tavşan* diyorsunuz sanırım- alışkınsınızdır, ama sizi temin ederim ki benim için böyle bir şey söz konusu olmayacak."

Tam da yapmayacağını iddia ettiği şeyi yaparkenki görüntüsü gözümün önünde canlanınca gülümsemem genişliyor. "Göreceğiz."

Boğazını temizliyor, çantasını sanki ondan kaçmakla tehdit ediyormuş gibi biraz daha sıkı tutuyor. "Yaralandığınızı ve size bakacak birine ihtiyacınız olduğunu söylediler-" durduğum yere doğru bakıyor, "bacağım, bu yüzden buradayım. Benim adım Shayla Kumar ve ben bir fizyoterapistim. Şimdi, bu odanın içindeki alanı aşırı şişirilmiş egonuzla kullanmayı bitirdiyseniz, değerlendirmeme başlamak istiyorum. Benim için hazır mısınız, yoksa kendinizi aşmak için biraz daha zamana mı ihtiyacınız var?"

Göğsümde yumuşak, gürleyen bir kahkaha dalgalanıyor. Bu kızın şımarıklığını seviyorum. Çoğu kadının sadece zamanımı, şöhretimi ya da paramı istediği bir dünyada, bu kadın bunların hiçbirini umursamıyor gibi görünüyor, bana haddimi bildirmeyi de umursamıyor. "*Senin* için hazır mıyım emin değilim doktor, ama sanırım beni muayene etmen için hazırım."

İfadesini nötr tutuyor, öne doğru adım atıyor ve imalarımı anlayıp anlamadığına dair bir yorumda bulunmuyor.

Bana fiziksel geçmişim ve ağrı düzeyim hakkında birkaç şey sorduktan sonra, iki ayağımın üzerinde durmamı istedi. O görsel değerlendirmelerini yaparken ben de bunu nazikçe yapıyorum. Çömelmemi istediğinde irkildim, çünkü evet, bu çok acıtıyor.

Yutkunurken ince boğazı sallanıyor. "Zorlanmanın tam olarak nerede olduğunu görmem gerekecek, bu yüzden soyunabilir misin?" Ben daha dediğini yapamadan, hemen açıklığa kavuşturuyor. "Sadece külotunuza kadar lütfen."

Kaşlarım kalkıyor ve ardından sırtıyorum. "*Donum* mu?"

Shayla yanaklarını içine çeker, kızardığı bellidir. "Demek istediğim, lütfen iç çamaşırlarınız dışında hokey kıyafetlerinizin geri kalanını çıkarın ve bankın üzerine uzanın."

İstedliğini yaparken arkasını dönüyor, ben de giydiğim rahatsız edici boxer'ı çıkarıp dolabımdan bir çift spor şortu giyiyorum. Bacağımda başka bir acı hissi oluşmasını önlemek için yavaşça hareket ediyorum. Sonra iki avucumu da yakındaki bir bankın üzerine koyup üzerine uzanıyorum ve bacağımda ağrı hissedince yüzümü buruşturuyorum.

Shayla yaklaşmadan önce çantasını başka bir bankın üzerine bırakıyor, ama tam o sırada ikimiz de çantasının içinden gelen titreşimli bir ses duyuyoruz.

Gözleri benimkileri bulmadan önce ona kayıyor ve yemin ederim koyu kahverengi yanaklarının üst kısımları pembeleşiyor.

Kaşlarım çatılmadan önce telefonunu sıkıştırdığı cebine bir göz atma riskini göze alıyorum. Belki de iş için çantasında başka bir telefon vardır? "Açman gerekiyor mu?"

Telaşla çantasına koşuyor, açıyor ve içindeki bir şeyi kurcalıyor ama yüzündeki mahcubiyet daha da kötüleşiyor. Kaşları çatılıyor ve sanki kapatmak için bir şeye basıyormuş gibi tıklama sesleri duyuyorum, ama ses sadece uzun, titreşimli bir vızıltıya dönüşüyor.

"Kahretsin."

Çantasının içindekileri birkaç saniye daha itip kakmaya devam ettikten sonra oflayıp puflayarak vazgeçiyor ve titreşim devam ederken çantasını bankın üzerine geri itiyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor. Kim bu kadın ve neden onu bu kadar ilgi çekici buluyorum? Onunla ilgili hiçbir şey komedi gibi gelmiyor, ama son birkaç dakikadır onu izlemek bile - beni süzerken yakalanmasından, şimdi yeni düşmanıymış gibi çantasına küçümseyerek bakmasına kadar beni sessizce kıkırdatıyor.

"Sen . . ." Yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışarak başımı bir kez daha çantasına doğru eğiyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diyor sertçe, ama bu beni daha çok kıkırdatıyor. " değil. Şimdi, yaralı bacağınıza uzatmanızı istiyorum."

Kalçamdaki kaslar kasılırken yüzümün buruşmasını izlerken istediğini yapıyorum.

"Ellerimi kullanarak sizi muayene etmek istiyorum. Sorun olur mu?" Kısa saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözlerimden kaçıyor.

Bunu çok kolaylaştırıyor.

"İyiden de öte, Doktor. Aslında, sanırım bundan çok hoşlanabilirim." Ona niyetli bir şekilde sırtıyorum, gerilmesine bayılıyorum.

Şimdiye kadar, aralıksız titreşimin kaynağını bulduğumu düşünüyorum. Ve kendinden emin kişiliğini ele geçirmiş gibi görünen aşağılanmaya dayanarak, haklı olduğuma bahse girerim.

Bana doğru eğilmeden önce gözlerim tepeden tırnağa vücudunu tarıyor, gözlerim kot pantolonu ile kazağının arasındaki deri parçasına takılıyor. Çok zarifti. Belinin kıvrımlarından, çantasının üzerine eğildiğinde gözüme çarpan sıkı kalçasına kadar, spor salonundan çekinmediğini söyleyebilirim.

Daha büyük gülümsüyorum, ince boynunun yan tarafındaki artan nabızı fark ettikten sonra kulak memesinin hemen arkasında, büyük altın halkası tarafından neredeyse engellenen minik yıldız dövmesine bir göz atıyorum.

Kadınlarda saç, mücevher ya da mürekkep gibi şeylere dikkat eden biri hiç olmadım ama beynim bu kadınla ilgili her şeyin dikkate değer olduğuna karar vermiş gibi görünüyor.

Ama nedenini anlayamıyorum.

Onu biraz daha kışkırtmaya karar verdim. Bu çok eğlenceli. "Yani, sadece ellerin mi yoksa ...

..?" Sertleştiğinde dudaklarım seğiriyor. "Titreşimli çantanın içinde baskıyı hafifletmek için kullanmak istediğin herhangi bir *alet* var mı?"

Shay'in gözleri benimkilere kayıyor ve bahse girerim o kazağın altında kesinlikle bunalıyordur. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bay Parker, ama değerlendirmemi yapmama izin verirseniz memnun olurum."

Gülümsüyorum, ikimizin de çantasında ne olduğunu tam olarak bildiğimizi biliyorum ve eğer bu benim horozumu canlandırmazsa lanet olsun. Onu kullanırken, kendine dokunurken hayal ediyorum.

"Uzaklaşın, Doktor."

İnce elleri kalçamı sarıyor ve acı içinde olmama rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor ve sikiğim şortumun içinde kalınlaşıyor. Parmaklarını uyluğumun iç kısmındaki birkaç hassas kasa bastırıldığında, bir inilti çıkarmamak için çenemi sıkmak zorunda kalıyorum.

Başka bir şey düşün.

Dördüncü sınıf öğretmenim, yaşlı Bayan Merdock, bikini giyiyor.

Koçun duştan çıktığında taşakları.

Evet, işe yaradı. Aletim şimdi güzel ve acı çekmiyor. "Daha önce hiç kasığınızı incittiniz mi?"

Bu kısa süreli bir ertelemeydi.

Dudaklarındaki *kasık* kelimesi hoşuna gitmiş gibi, siki tekrar kalkıyor. Sorduğu soruda beni sertleştirecek hiçbir şey, ama *hiçbir şey* olmamalıydı, ama bunu şortumun içindeki metal çubuğa söyleyin.

Ona eğlenerek bakıyorum, ereksiyonuma sakinleşmesi için sinyaller göndermeyi umuyorum ama faydası yok. Hele ki çantasındaki vızıldayan aleti kendi üzerinde kullanması fantezilerimin sınırlarını zorlarken. "Aletimi hiç kırıp kırmadığımı soruyorsan, seni temin ederim ki kırmadım."

Gözlerini deviriyor, parmaklarını kasıtlı olarak kaslarıma sokuyor ve homurdanmamı sağlıyor. Bunun tamamen kendi çıkarı için olduğunu hissediyorum.

"Belli ki doğru kadınla birlikte olmamışsın," diye mırıldanıyor neredeyse duyulmayacak şekilde.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Şimdi ne diyeceğim? *Az önce doğru kadının sikimi kıracağını mı ima etti?*

"Neydi o?"

Aman Tanrım. Garip kış fetişini bildiğim için ellerinin üzerimde olmasını istemeli miyim yoksa şu anki kasık durumuma aldırmadan kaçmalı mıyım?

Daha net konuşmadan önce başını sallıyor, "Demek istediğim, daha önce adduktor kasınızı incittiniz mi?"

Bu konuşmanın gidişatından tahrik olduğum için aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek sırtıyorum. "Bunu mu demek istedin? Çünkü iyi işleyen aletim hakkında konuştuğuna -belki de *düşündüğüne*- yemin edebilirim."

Shayla parmaklarını kalçama sertçe geçiriyor ve ben acıdan neredeyse hırlıyorum ama yine de içimden bir kahkaha kopuyor. Sonunda onun da gülümsediğini gördüğüm için mutluyum.

Daha önceki sorusuna cevap vermeye karar verdim. "Son birkaç gündür kaslarım biraz gerildi ama daha önce hiç bu kadar kötü incitmemiştim."

Bacaklarımın ikisini de dizlerimden bükmemi istiyor ve ben hafifçe irkilerek bunu yapmaya çalışırken Shayla'nın elleri bacağımı yakalıyor - biri uyluğumda, diğeri kaval kemiğimde - ve yukarı doğru yönlendiriyor. Yumuşak ama eminler ve narin görünmelerine rağmen şaşırtıcı derecede güçlüler.

Dizlerimin arasına bir yumruk koyup bastırmamı istiyor ve kalçamın nasıl titrediğine dikkat ediyor. Bacağımı tekrar indirmeme yardım ettiğinde, serçe parmağı kaybolmayı reddeden ereksiyonu sıyrıyor - sikimi kırabileceğini ima etmesine rağmen - hızlı bir nefes almama neden oluyor.

Shayla'nın gözleri bir an için açılıyor ve elini sıcak kömürlere dokunmuş gibi kalçamdan çekiyor. "Üzgünüm, ben ... uh ..." Boğazını temizliyor. "Görünüşe göre adduktor gerginliğiniz var, yine de emin olmak için MR çekirtmenizi öneririm. Ama bir kas yırtılmadığı sürece, ki gözlemlerime göre öyle görünmüyor, dört ila beş haftalık bir fizik tedavi ve dinlenmeye ihtiyacınız olacak."

Bir süre ona baktım, sözlerini düşündüm ve ereksiyonumu unutmaya çalıştım. Bir maç sahalardan uzak kalacağımı biliyordum ama bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. "Dinlenmek için dört beş haftam yok doktor. Sezon başlamak üzere ve o maçların hiçbirini kaçıramam. O maçların hiçbirini kaçırmamı göze alamayız. O lanet kupa bu yıl bizim olacak."

Shayla oturmama yardım etmek için dirseğimi tutmadan önce ayağa kalkıyor. Her ne kadar bunu kendi başıma yapabilecek durumda olsam da, ellerinin biraz daha üzerimde olmasına aldırımıyorum.

Titreşimli çantasını almadan önce aramızda biraz boşluk bırakarak geri çekiliyor. "Bunu anlıyorum ama tehlikeli sporların riski budur. Vücudunuzun iyileşmek için zamana ihtiyacı olacak. Buzdan tamamen uzak bir hafta öneririm, ardından fizyoterapistiniz sizin için uygun bir plan tasarlayarak tüm hareketlerinizi geri kazanmanıza ve bu kasları güçlendirmenize yardımcı olabilir."

"Sen de öyle değil ? Fizyoterapistim?"

Gözleri kısıldı. "Hayır, ben sadece Beckett Langfield'a iyilik yapmak için buradayım ve fizik tedavi uzmanıyım, ama-"

"Benim fizyoterapistim olmanı istiyorum." Daha düşünmeye fırsat bulamadan isteğimi dile getirdim.

"Bu" Shayla başını sallıyor. "Bu böyle yürümez." "Neden?"

Sanki ona iki artı ikinin neden dört ettiğini sormuşum gibi bıkkın bir nefes alıyor. "Bu . . . öyle değil, Bay Parker. Başka birini bulmanız gerekecek. Eminim ekibinizde size yardımcı olabilecek fizyoterapistler vardır."

Ayağa kalkıyorum, ona doğru bir adım atarken hafifçe sendeliyorum ve o bir adım geri atıyor. "Umurumda değil. Bana yardım etmeni istiyorum."

"I . . . Yapamam."

Daha iyi bir cevap bulmasına yardımcı olmak için bir tatlandırıcı ekliyorum, ama hayatım boyunca, bana istediğim cevabı vermesi için neden ısrar ettiğimden gerçekten emin değilim. "Ne kadar istersen ödemeye hazırım. Siktir et, her seans için sana yıllık maaşını öderim."

Dudaklarından bir nefes çıkıyor, kafası şaşkınlıkla geriye dönüyor. "Bayım. Parker-"

"Bana Rowan de." Teklifimi değerlendirdiğini bildiğim için ona bir kez daha kendini beğenmiş bir sırıtma yapıyorum.

"Tamam. Rowan, bu iyi bir fikir değil."

"Neden?" Tekrar soruyorum.

"Müşterilerimin tam bir listesi var ve-"

"Onları başka bir terapistle aktarın."

Alay ediyor, "Bay Parker-"

"Rowan."

Bir sesli nefes daha. "Rowan. Ben işimi bu şekilde yapmıyorum ve bu kararı vermek sana düşmez."

Gözleri göğsümün üzerinde geziniyor, boynumun altındaki küçük çukuru alıyor, göğüs kaslarıma indiğinde alevleniyor. Bugün ikinci kez, kataloglanacak ve incelenecek bir şeymişim gibi beni incelediğini görüyorum. Ve sözlerine rağmen, benden etkilendiğini biliyorum.

Uzaklara bakmadan önce benim bilmiş gülümsememi fark edince kaşlarını çatıyor. Bu çekim her neyse onun da hissedebilmesinden nefret ediyor.

Bir adım daha atma riskini göze alıyorum. "Bolts'un bu yıl kupayı kazanma şansını kaybetmesine sebep olmanı istemem."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve cüzdanı hâlâ vızıldıyor olmasına rağmen bana küçümseyici bir bakış atıyor. "Bu biraz küstahça, sence de öyle değil mi?"

"Gerçeklere dayandığında küstahça değildir."

"Ne kadar da alçakgönüllüsün." *Kahretsin, bu küstahlığa bayılıyorum.*

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve ona doğru bir adım daha atıyorum. Sırtını arkasındaki dolaba dayadığında kollarını indiriyor ve göğsüm aramızdaki küçük boşluğu kaplayacak şekilde genişliyor. "Vücudumda alçakgönüllü bir *kemik olmamasının* yanı sıra, Doktor," önemli kelimeyi telaffuz ediyorum, bir elimi başının yanına koyuyorum, "aynı zamanda inatçı ve kararlı bir orospu çocuğuyum. Ve karar verdiğim şey, istediğim tek kişinin sen olduğun."

"Bay Parker-"

Parmağımı çantasının üzerinde gezdirdikten sonra cebindeki telefonun üstüne bırakıyorum ve onun sertleşmesine neden oluyorum. "Oh, ve Doktor? İkimiz de antanızın içinde neyin titreştiğini *ok* iyi biliyoruz." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Seanslarımıza oyuncaklarınızı getirmekten çekinmeyin. Onlardan çok iyi faydalanacağız."

üç

shay

"Vibratörlerin yüzünden nasıl böyle durumlara düşüp durduğunu gerçekten ANLAMİYORUM," diyor Delia dehşetle, muhtemelen bu sabah içtiği ikinci kahveden bir yudum alırken ve saat daha yedi buçukken. "Önce havaalanında, kız kıza gezimize giderken, sonra da dün gece maçta Rowan Parker'dan başkasıyla değilken."

"Sanırım evren sana bir erkek bulmanın zamanının geldiğini söylüyor." Dylan da ona katılıyor ve ağzına birkaç kiraz atıyor ki dün gece maçta tükettiği doğal olmayan çöplerden sonra bunu gördüğüme sevindim.

Liv kıkırdıyor, kahvesi için biraz krema aldıktan sonra buzdolabının kapağını kapatıyor. "Ondan 'terapi' seansları sırasında kullanmak üzere oyuncaklarını getirmesini istediğini duydunuz mu?"

Kelimenin etrafında tırnak işareti yapmasına gözlerimi deviriyorum. "Birincisi," diye Dylan'ı işaret ediyorum, "evren yanlış kıza sahip, çünkü ben bir erkek aramıyorum. İkincisi," bu kez Liv'e bakıyorum, "ne isterse sorabilir; yine de terapi seansları olmayacak."

Kendim ve Kai için hazırladığım ıspanak ve deniz yosunu smoothie'sinden iki bardak bardaklarımıza döküyorum ve blender sürahisini en iyi arkadaşlarıma bir adak olarak kaldırıyorum. Hâlâ bir bardak daha yetecek kadar var. "Alan var mı? Süper lezzetli ve her türlü vitaminle dolu-"

"Bu daha önce yaptığın bataklık çamurundan daha kötü görünüyor," diyor Delia, sanki ona besleyici bir kahvaltı alternatifi değil de karışık bir uzaylı önermiş gibi mutfak tezgahından uzaklaşarak. "Ben almayayım."

Gözlerim Liv'e takıldığında kahvesinden sağlıklı bir yudum alıyor. "Ben iyiyim."

Dylan elindeki kiraz dolu kâseyi kaldırıyor, orta parmağındaki üst üste dizilmiş yüzükler parıldıyor. "Burada yiyebileceğim kadar sağlıklıyım ama Cortney isteyebilir. Bir dakika içinde burada olacak."

Bardağımdan bir yudum alıp mırıldanır gibi bir ses çıkarıyorum. "Cidden, neler kaçırdığınızın farkında değilsiniz."

"Eminim," diye mırıldanıyor Delia, benden kısık gözlerle bir bakış alıyor.

"Peki Rowan'ı neden tedavi etmiyorsun?" Liv kıs kıs gülmekten kendini alamadı, "penis yarası için mi?"

Delia, muhtemelen bir gün nükleer füze krizine neden olacak iblis, yani *yüksek fonksiyonlu* ikiz kızlarını göstererek, "Erkekler ya da penisleri umurumda olduğundan değil - kızlarımı ikisinin de yardımı olmadan doğurdum," diyor. "Ama bu özel penisin potansiyel olarak mükemmele yakın fiziğe sahip insanlar doğurabileceğini ve bu nedenle kurtarılması gerektiğini istemeyerek de olsa kabul ediyorum."

Bayanlar ve baylar, karşınızda Cordelia Masters, benim saçma sapan adamım, *ya da defol git* en iyi arkadaşım. Öfkelendim.

"Bu onun penisiyle ilgili değil. Ben sadece-"

"Kimin penisi hakkında değil mi?" Beckett mutfağa girerek sorar. Liv'e incinmiş bir ifade verir. "Livy, dün gece seni dördüncü kez becerdikten sonra biraz dinlenmemizi önerdiğimi biliyorum, ama biliyorsun aletim mükemmel-"

"Seni orada durduracağım, erkek yiyen milyarder," diye bağılıyor Delia. "Kimsenin senin erektile disfonksiyonunu bilmesine gerek yok."

Beckett, Delia'ya verdiği ismi kastederek, "Dinle Medusa," söze başlar. "Sen-"

"Beckett." Liv kaşlarını kaldırarak kocasına söyleyeceklerini bir kez *daha* düşünmesini yoksa bu gece ereksiyon bozukluğu yaşayabileceğini söyleyen bir bakış atıyor. Liv nefes almadan önce kızgın bir ifadeyle bana bakıyor. "Şimdi, Rowan'la başlatacağın terapi hakkında ne diyordun?"

"Ben-"

"Bunu duymak harika," diye araya giriyor Beckett, devam etmeme izin vermeyerek. "Gavin dün gece bana mesaj atarak Rowan'ın fizik tedavisini resmi olarak senin üstlenip üstlenemeyeceğini sordu." Meraklı bir şekilde kaşlarını bana doğru kaldırmadan önce kardeşinden ve takımın sahibinden bahsediyor. "Görünüşe göre Rowan'ın menajeri onu aramış. Görünüşe göre Rowan tarzınızı çok beğenmiş."

Cortney mutfaka girip Dylan'ın şakağına bir öpücük kondurarak, "Sorun değil," diyor. Dylan ona fazladan bir bardak smoothie uzatıyor ve o da kendi kendine başını sallayarak bir yudum alıyor. Dylan'a kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum, o da gözlerini deviriyor. *Hımm!* En azından burada beslenmeye değer veren biri var. "Rowan'ın PT'sini sen mi devralacaksın?"

"Evren kesinlikle onun olması gerektiğine inanıyor-" Dylan başlıyor.

"Çocuklar!" Bağırıyorum. "Neden beni duymuyorsunuz? Rowan Parker'ın fizyoterapisti olmayacağım. Teklifini çoktan reddettim."

"Güzel! Ona da onun aptal teklifine de ihtiyacın yok," diye homurdanıyor Delia. "Erkekler. Her zaman sana iyilik yaptıklarını düşünürler."

"Sana bu kadar bir teklif yaptıktan sonra neden onunla çalışmayı reddettin?" Liv bana şaşkın bir bakış atarak ve Delia'nın yorumunu görmezden gelerek soruyor. "Shay, o paranın Kai'yle aranızı nasıl düzeltebileceğinin farkında değil misin?"

"Dün gecedan beri etrafında yumuşak bir lavanta aurası var. Hayatında inanılmaz bir şeylerin olmak üzere olduğunu söyleyebilirim," diye ekliyor Dyl, boynundaki gül kuvarsını parmaklarının arasında yuvarlayarak.

"Anne?"

Hepimiz, merdivenlerin dibinde duran oğlumdan başkası tarafından söylenmeyen yumuşak kelimeye doğru dönüyoruz. Giyinmiş ve okul için hazır. Dylan teyzesi tarafından evde eğitim almasına rağmen - çünkü onu oyun alanında yaralanabileceği bir devlet okuluna göndermekten çok korkuyorum - yine de alarmını kuruyor ve normal okula gidiyormuş gibi hazırlanıyor.

Kai yüzümü arıyor ve bu konuşmayı istediğimden daha fazla duyduğunu biliyorum.

"Selam tatlım. Senin için en sevdiğin deniz canavarı smoothie'sini hazırladım," diyorum, uzun bir bardak yeşil sıvıya ve kısa süre önce ona verdiği isme atıfta bulunarak.

Kai sözlerimi geçiştirdi. "Rowan Parker onun fizyoterapisti olmanı istiyor ve sen hayır mı dedin?"

Arkadaşlarım mutfaktan çıkıyor, hepsi Kai ve ben yalnız kalabilelim diye gidecek başka yerler arıyor. Hepsi onun ne kadar çekingen ve utangaç olduğunu fark etmeye başladılar. Duygularını bu kadar açıkça ortaya koyduğu pek görülmemiştir, bu yüzden bize özel olarak konuşmamız için zaman tanıdıklarından şüpheleniyorum.

Ellerini ellerime alarak Kai'nin gözleriyle buluşmak için eğildim. "Tatlım, sahip olduğum müşterilerle zaten yeterince meşgulüm. Rowan'ı tedavi etmek

idare edebileceğimden daha fazla. Şehir merkezindeki evine gitmem, tüm o trafikte oturmam gerekecekti. Bu çok-"

"Lütfen anne." Kai'nin babasınıninkine çok benzeyen kısık gözleri yaşlarla doluyor. "Bolts ligin zirvesinde! Playofflara kalabilirler ama Rowan'a ihtiyaçları var. Ve eğer senden ona yardım etmeni istiyorsa, o zaman sen en iyinin de iyisisin demektir. Tıpkı onun en iyinin iyisi olduğu gibi. Ona yardım etmelisin anne. Etmelisin."

Kalbim sıkışıyor ve ne hissedersen hissedeyim, dünyanın en tatlı çocuğunun -ki aynı zamanda oğlum oluyor- yüzüstü bırakamayacağımı biliyorum. Rowan 'Slick' Parker oğlum için sadece bir hokey oyuncusu değil; o insanlar arasında bir tanrı.

Ajay'siz olmak onun için çok zor. Babasıyla hokey izlemeyi hala ne kadar özlediğini biliyorum - yerine koyamadığım şeyler - ve Bolts onun en sevdiği takım olduğu için, en sevdiği oyuncuya yardım etmeye hayır dersem kalbinin ne kadar kırılacağını biliyorum.

"Peki," diye iç geçiriyorum, "ama seni onun evine götürmem için bana yalvaramazsın, Kai.

Rowan benim hastam olur, arkadaşım değil, bu yüzden onu görmek için yalvarma ya da-"

Kai'nin kolları boynuma dolanıyor ve ben daha sözümü bitiremeden beni kendisine çekiyor. Küçük yüzü boynuma gömülüyor. "Teşekkür ederim anne. Söz veriyorum, onu görmek için yalvarmayacağım ama en azından formamı imzalatabilir misin?"

Kollarımı oğluma doluyor, bir elimi kalın, siyah saçlarının arkasında gezdiriyorum. "Bunu düşüneceğim. Şimdi, o çok sevdiğin deniz canavarı suyundan içmeye ne dersin?"

Kai inliyor, "İyi."

Yeşil mutfak barımızda onun yanına yerleşiyorum, smoothie'sini ve Ezekiel tostunu uzatıyorum.

Bazen musluktan sıcak su akmaması ve bazı dolap kapaklarının eksik olması dışında mutfak nispeten kullanılabilir durumda. Ayrıca çirkin sarı zeminleri var, ama en azından çoğunlukla çalışan aletlerimiz olduğu için rahatım.

Delia'ya bu köhne yer kısa bir süre önce büyük teyzesinden miras kaldı. Buraya birkaç adım bile yaklaşmaya cesaret eden neredeyse tüm müteahhitleri kovduğu ya da şımarttığı gerçeğini göz önüne alırsak, durumu idare edebildiğimiz için mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, birkaç tanesi bizi kendi başlarına zor durumda bıraktı, bu yüzden her yerde zor oldu.

Ancak tüm bunlardan dolayı, hala birkaç yerde alçıpan yok, döşeme tahtalarının değiştirilmesi gerekiyor ve sıhhi tesisat sorunlarımız var

batan bir gemiyle yarışır.

Hâlâ burada yaşıyor olmamız -ya da yaşıyor olmamız- ve birbirimizin saçını başını yolmamış ya da ne bileyim, asbest zehirlenmesi yaşamamış olmamız bir mucize!

Son söylediğimi şaka yollu söylüyorum çünkü ev tamiratındaki imkansız standartları yüzünden ona ne kadar kızsak da Delia güvenli olmayan bir ortamda yaşamamız konusunda ısrar ederek hiçbirimizi tehlikeye atmaz.

Bacada rakun olduğunu söylemiş miydim? Ah, evet, Junior ve üç yavrusu, Newton, Shadow ve Slick. Daha önce erkek olduğunu düşündüğümüz rakunun dişi olduğu ve kısa bir süre önce bacamızda yavrularını doğurduğu ortaya çıkınca çocuklarımız bu isimleri bulmak için bir araya geldi ve yerel yaban hayatı kontrol merkezimiz tarafından altı ay boyunca onları çıkaramayacağımız söylendi.

Slick ismini kimin bulduğuna dair bir tahmininiz var mı?

Kai ayaklarını bar taburesine vurarak yavaşça tostunu yiyor.

"Anne?" "Hmm?"

"Liam buz pateni derslerinin önümüzdeki Pazartesi başlayacağını söyledi..." Kai'nin kardeşi gibi gördüğü Dylan'ın genç oğlunu kastediyor. "Derslere girmeme izin verme şansın var mı?"

Bardağımı tezgâhın üzerine koyup ona doğru dönüyorum. "Tatlım, bunu konuşmuştuk. Buz pateni güvenli bir spor değil. İnsanlar buz üzerinde sürekli kendilerini yaralıyor, ayaklarındaki bıçakların keskinliğinden bahsetmiyorum bile. Bunun gibi grup derslerinde her zaman dikkatini vermeyen çok fazla insan vardır. Ya siz düştükten sonra biri buzda elinizin üzerinden kayarsa?" Küçük oğlumun başına korkunç bir şey geleceğini düşünmek bile midemi alt üst ediyor. "Ya-"

"Sorun yok anne." Kai'nin omuzları çöküyor ve tostuna geri dönüyor. "Anlıyorum..." Yavaşça başını sallıyor, gözleri tostuna odaklanmış. "Spor yok."

Gözlerim odanın öbür ucundaki Dylan'inkilerle birleşiyor ve bu konuşmanın çoğunu duyduğunu biliyorum. Kai'ye evde eğitim verdiği için onu iyi tanıyor ve birkaç kez bahsettiği şeyleri -özellikle paten ve hokey- keşfetmesine izin vermem için beni zorluyor ama ben buna karşı koyuyorum.

Ama onun asık suratını görünce içimde bir şeyler kırılıyor. Ajay onun için bunu istemezdi. Oğlunun yaşamasını, öğrenmesini, gelişmesini isterdi.

Tam ona özel bir paten eğitmeni bulabileceğimi söylemek üzereydim ki kapı hepimizin dikkatini çeken bir sesle çalındı.

Liv'in beş yaşındaki oğlu Finn, Nerf silahıyla sese doğru koşuyor, mor tütüsü zıplıyor, diğer taraftaki herkese ateş açmaya hazır.

"Finn! Buraya gel!" Liv arkasından bağırıyor. "Yabancılara kapı açma konusunda sana ne demiştin?"

"Sadece elimde silah varken açmak için!"

Neredeyse kapıya varmak üzereyken Cortney onu ortasından yakalayıp kaldırıyor, böylece Finn'in ayakları havada sallanıp ona tekme atmaya çalışıyor. "Annenin bunu asla söylemeyeceğinden eminim."

Finn'i yere bırakıp kapıyı teslimatçıya açıyor. Finn zavallı adama birkaç Nerf topu fırlatıp histerik bir kahkaha attığında, adam teslim edilen şey için imza atmayı henüz bitirmiştir.

Cortney'nin küçük bir kutuyu içeri taşımadan önce şaşkın bakışlı teslimatçıdan özür dilediğini duyuyoruz. Bana doğru kaşlarını kaldırıyor. "Bu senin için."

Göğsümü gösteriyorum. "Benim için mi?"

"Yanında bir de kart var," diye ekliyor Cortney, kutuyu ve bana uzatırken.

"Ne yazıyor?" Delia oturma odasındaki yerinden kalkarak soruyor.

Elimdeki kalın siyah zarfı belli belirsiz çeviriyorum, gözlerim ön yüzünde şaşırtıcı derecede zarif bir yazıyla yazılmış isminin izini sürüyor.

En yakın arkadaşlarımla birlikte çocuklardan uzaklaşırken, Dylan, Liv ve Delia merakla omuzlarımin üzerinden bakarken, içindeki kartı okuyorum. Bu üçünün mahremiyet diye bir kavramı yok.

Liv kıkırdıyor. "Oh, o iyi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama hapi yuttun. Kelime oyunu yaptım."

Delia'nın nefesi kesilir. "Bu adamın yüzüzlüğü! Altına adresini ve numarasını bile yazmış. Ne küstah bir herif!"

Ve Dylan'ın yüzünde sanki bunu tahmin etmiş gibi çok bilmiş bir gülümseme beliriyor.

İçinde ne olduğunu anlamak için kutuyu açmama gerek yok. Gösterişli de olsa muhteşem hokey oyuncusunun baş harfleri kimden geldiğini ele veriyor. Notta hepimize ipucu verecek her şey yazıyor.

*Diğerini kırmış gibi göründüğünüz için size
bir yedek / veya çantanızda sakladığınız aleti
alabileceğimi düşündüm ... belki de / aşırı
kullanımdan?*

Evet de.

dört shay

"O SADECE BAŞKA BİR HASTA." Bir hafta sonra Rowan Parker'ın yaşadığı yüksek katlı binanın önündeki kavşağa girerken kendime "o sadece başka bir hasta" diyorum.

Takım elbise giymiş iri yarı adamlar, valelerle birlikte binanın girişinde sıralanıyor. Burada yaşayan ünlülerin güvenlik ekibinin bir parçası olmalılar.

"O da diğer hastalarım gibi." Sadece biraz daha çekici, biraz daha uzun ve yapılı. Vajinamın parti kazolarını ve konfetileri patlatmak istemesine neden oluyorsa ne olmuş? Ben bir anne ve profesyonelim, lanet olsun! Onun ince işlenmiş kıcı ve pelüş, yastık gibi dudakları tarafından sarsılmayı reddediyorum.

Valeye adımı ve bilgilerimi verdikten sonra anahtarlarımı ona veriyorum ve kısa, beyaz, mermer merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapıcı devasa kapıyı açıp siyah-beyaz dama tahtası zeminli ve gösterişli avizeli modern lobiye girmemi sağlarken nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Midem takla atıyor.

San Francisco'da çok sayıda yüksek binanın içinde .
neden ve kimin için burada olduğumu merak ediyorum.

Ellerimi gereksiz yere pantolonumun ön kısmına sürterek, check-in yapmak için resepsiyona doğru yürümeden önce kendime bir an için izin veriyorum.

Esmer kadın bana bir zarf uzatmadan önce geniş bir gülümseme veriyor. "Bu sizin köşedeki özel asansörlerin daimi anahtar kartınız Bayan Kumar ve Bay Parker'ın evinin anahtarları. Binaya istediğiniz gibi girip çıkmakta özgürsünüz. Bay Parker'ın onaylı misafir listesinde olduğunuz için artık bize giriş yapmak zorunda değilsiniz."

Siyah anahtar kartını ve anahtarları şüpheyle inceliyorum. Elbette, artık Rowan Parker'ın resmi fizyoterapistiyim, ama kendi anahtarlarımın olması? Bu, ünlü bir hokey oyuncusunun sadece birkaç gündür tanıdığı birine değil de bir arkadaşına vereceği bir şey gibi görünüyor, değil mi?

"Teşekkür ederim?" Bunu neden soru olarak söylediğimi bilmiyorum ama kadın aldırıyor gibi görünüyor.

Yalan söylemeyeceğim ve geçen hafta bana teslim edilen cazip hediye'nin dikkatimi çekmediğini söyleyemem. Adam belli ki ne yaptığını çok iyi biliyor.

Basit bir buket çiçek olabilirdi ya da hiçbir şey olmayabilirdi, ama *böyle* bir hediye? Sadece kararlı değil, cesur da. Pervasız.

Uzun zamandır olmadığım her şey. Kendime bir daha asla olamayacağımı söylediğim her şey.

Hediyesi her ne kadar uygunsuz olsa da beni . Şeker krizine girmiş bir çocuk gibi kıkırdıyorum aslında.

Yatak odamın mahremiyetine girdiğimde, kutunun içindekileri incelediğimde dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Çünkü içinde ne bulacağımı bilsem de, bunun *yirmi dört ayar, altın kaplama bir G noktası vibratörü* olacağını bilmiyordum!

Sanki yeni doğmuş bir bebekmiş gibi yatağımın üzerine koydum ve sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi ona baktım. Sonra hemen dizüstü bilgisayarımı ne kadar olduğunu öğrenmek için internette aradım -çünkü *kim aramazdı* ki- ve yemin ederim, fiyat etiketi gözlerimi yuvalarından fırlattı.

On beş bin dolar mı?! Bir vibratör için mi?!

Küçük bir değiş tokuşla -o gece çantamdaki vızıltıdan yola çıkarak yaptığı bir varsayımla- ukala piç kurusu bana en müstehcen türden abartılı bir hediyeyle kur yapmaya karar vermişti. Yani, bu adamın taşaklarından bahsediyorum! Alınmalı mıydım yoksa gurur mu duymalıydım bilemiyordum.

Ama lanet olsun, altın kaplama vibratör mü?! Oh, pis zenginler nasıl da yaşıyorlardı, kukularına on beş bin dolar tıkıyorlardı.

Daha küçük, daha تنها bir lobinin içindeki özel asansörün düğmesine henüz basmıştım ki, telefonum pantolonumun ön kısmında titreşti.

Ajay, telefonumu her zaman ön cebime sokacak ya da elimde tutacaksam neden bir çanta taşıdığımı sorardı ama ben ona kolay erişebilmeyi seviyorum.

JEENA

Bilin bakalım bugün kim kaykay yaparken kolunu kırdı?

San Francisco'dayken pek arkadaşım yoktu, hatta kendimi yakın hissettiğim bile yoktu ama Jeena, temkinli kişiliğimin bile savuşturamadığı biriydi. Kadın beni kabuğumdan nasıl çıkaracağını ve karnım ağrıyana kadar nasıl güldüreceğini çok iyi biliyordu.

Onunla sadece birkaç yıl önce en iyi arkadaşlarımla Napa'da bir kız hafta sonu geçirmeye karar verdiğimizde tanıştım ve Jeena bizim tur rehberimizdi. O da bizim kadar sarhoş olmuştu ve çok geçmeden kocasının 'patatesleri' hakkında ayrıntılara girmeye başladı.

"Büyükler." Elinde tuttuğu şarap kadehi hafifçe sallanırken, konuyu iyice vurgulamak için her birimize göz kırptı. "En büyük, en etli ve en sulu."

Adamın bir çiftçi olduğunu ve kızın da son patates hasadı konusunda hevesli olduğunu düşündük. Ancak bir süre sonra patateslerin aslında vücudunun oldukça hoşlandığı bir kısmı için kullanılan bir örtmece olduğunu anladık.

Söylemeye gerek yok, kız çok eğlenceliydi ve çok geçmeden Ajay ve ben onunla ve kocası Wayland ile takılmaya başladık. Gerçi Wayland'ın gözlerinin içine hiç bakamadım, çünkü *patates*.

En büyük oğulları Wynn, Kai'den birkaç yaş küçük ve çok daha hoppa olsa da, çocuklarımız çok iyi anlaşıyorlardı.

Ajay öldüğünde ve yanımda kimse olmadığında, beni ayağa kaldıran ve benim ve Kai'nin kırık parçalarını yavaşça toplarken yanımda duran Jeena ve ailesiydi.

Bu yüzden, en iyi arkadaşlarım Dylan, Liv ve Delia'ya en yakın olsam da - birbirimizi tanıdığımız yıllar nedeniyle - Jeena'nın benimle birlikte yaşadığı şeyler var, dibe vurduğumda beni tutmak gibi, en iyi arkadaşlarımın bile yapmadığı şeyler.

Asansörün kapıları açılıyor ve sinyali kaybetmeden önce mesajımı göndermek için gönder düğmesine basıyorum.

BEN

Tahminimce ya sen ya da Wynn. Wayland ya da Weston olamaz çünkü Weston da babası gibi ölçülü ve dikkatli adımlar atıyor. Ama sen ve Wynn? Sadece ikiniz kendinizi alçıya aldırabilirsiniz.

Asansörden çıkıp Rowan'ın ön kapısının önündeki başka bir güzel lobiye girerken cevabını okudum.

JEENA

Böyle düşünmenize biraz alındım. Ama özür olarak şekerli bir ikramı memnuniyetle kabul ederim.

Ben daha cevabımı yazamadan başka bir mesaj geliyor.

JEENA

Boş ver. Senin şeker şeklin bana papaya ya da başka tatmin edici olmayan sağlıklı şeyler göndermek olurdu. Lütfen yüksek fruktozlu mısır şurubu ve işlenmiş şekerle yapılmadıkları sürece bana herhangi bir ikram göndermekten kaçın.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Kadın tam bir şeker düşkününü ve bunu sinsice değiştirmeye çalışsam da başarılı olamadım.

BEN

Yanılıyor muyum?

JEENA

Şey, hayır. Wynn.

BEN

O iyi mi?

Jeena'nın cevabı beni daha da gülümsetti, küçük oğlu için üzülsem de.

JEENA

Şu anda bir koltuktan diğerine atlamaya çalıştığını düşünürsek, fiziksel olarak iyi olduğunu söyleyebilirim. Kafasının içinde neler olduğu ise tamamen başka bir hikaye.

Zili çalmak için parmağımı kaldırdığımda gülümsememin hâlâ yüzümde olduğunu fark etmiyorum bile. Ben daha zile basmadan kapı açılıyor ve üzerinde son derece formda boxer külotundan başka bir şey olmayan muhteşem bir adam diğer taraftan bana sırtıyor. Dövmeli kolları yukarı doğru açılmış, kapının çerçevesini tutuyor.

Gözlerim ön tarafındaki bir anakonda ya da büyük ve belki de zehirli türden başka bir yılanı takılıyor.

boxer. Bakışlarım vücudunun geri kalanını incelemek için yukarıya doğru ilerlemeden önce, devasa kalçalarının etrafında son potansiyellerine kadar geriliyorlar.

Gerçekten

müstehcen.

Pornografik, hatta.

Böyle bir vücut -sıkı kaslarla dolu, pürüzsüz, krem si teni ve kılsız bir mutant gibi değil de bir erkek gibi görünmesini sağlayan doğru miktarda kıl-
var olmamalıydı. O kadar mükemmel oyulmuş ki, cılız uzuvları ve koltuk altı
kılları olmadığı için diğer erkeklerle alay ediyor gibi görünüyor.

"Gördüğünüzü beğendiğinize sevindim, Doktor."

Gülümseyen, muzip altın yeşili gözleriyle karşılaştığımda şaşkınlığımı
üzerimden atıyorum. "Bay Parker, lütfen üzerinize bir şeyler giyin. Bugün
çıplaklar toplantısına katılmayacağız."

Eğer bu mümkünse, sırtışı genişliyor. "Geçen hafta soyunmam için
neredeyse *yalvardığın* için, bu sefer sen sormadan önce ben soyunayım
dedim."

"Ne kadar proaktifsiniz ama ben yalvarmadım."

"Oh, kesinlikle yalvardın. Ellerini kullanmak ve aletimi kırmak istediğini
söyledin."

O sözünü bitiremeden ben arkamı dönüp asansöre yöneliyorum ve ne
demek istediğimi açıkça ifade ediyorum.

"Bekle!" Rowan'ın büyük avucu ön kolumu sarıyor ve sanki kalbimi
durduran bir akımla vızıldayan canlı bir tel beni hapsetmiş gibi oluyor. Tüm
vücudum tepeden tırnağa karıncalanıyor, her bir tüyüm diken diken oluyor.

Rowan kaşlarını çatarak teninin benimkine değdiği noktaya bakıyor, sonra
bileğimi bırakıp ellerini teslimiyetle yukarı kaldırıyor. "Tamam, spor şortu
giyeceğim. Beni içeride bekler misin?"

Çatı katına girmeden önce isteksizce başımı salladım.

Gözlerim oturma odasındaki Boston Limanı'nın inanılmaz manzarasını
sunan tavandan pencerelerden, açık tik ağacından zeminlere, turuncu ve mavi
tonlarındaki modern mobilyalara kayıyor. Büyük bıçak bloğu ve güzel mermer
tezgahların üzerinde duran küçük aletlerle üst düzey şefin mutfağına bakarken
yumuşak bir homurtu çıkarıyorum. Adamın burada sergilediği aletlerin
yarısını bile kullanmadığından eminim.

Çatı katı tam da yirmili yaşlarında, aşırı zengin bir sporcunun yaşamasını
bekleyeceğim bir yer. Ama hakkını vermeliyim, cesur renk patlamaları

şaşırtıcı bir eklentidir.

Rowan takımının imzası olan spor şortu ve beyaz atletiyile geri geldi. Muhtemelen anakondasına odaklanmakla meşgul olduğum için kalçasındaki bası kolunu ya da yürüyüşündeki hafif topallamayı daha önce fark etmemiştim.

Yine de giysisi neredeyse çıplak olmasına göre bir gelişme değil, çünkü göğüs kaslarının ve karın kaslarının kenarlarını açıkça görebiliyorum. Atletin kollarını sarma şekliyle, pazuları bilerek uygunsuz olmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Kalçasına doğru işaret ediyorum. "Konuştuğumuz gibi uyluğuna buz mu koyuyorsun?"

Birkaç gün önce takım doktoruyla konuştum ve tıbbi kayıtlarını gönderdim. Son MR'ına dayanarak, sadece bir zorlanma olduğunu ve önemli bir şey olmadığını görmekten memnun oldum.

Başını sallıyor. "Aslında oldukça iyi hissediyorum. Sabahları biraz sıkıyor."

Boğazımı temizleyip bakışlarımı ondan ayırmadan önce tekrar kalçasına bakıyorum ve kalınlığına hayran kalıyorum. Adam, sanki dişlerimi geçirmek istediğim glütensiz, yüksek lifli bir protein çubuğuymuş gibi ona bakarken beni yakalama konusunda azimli.

Bakışlarım arkamdaki duvarda, kırmızı bir spor araba, bir jet ski ve hokey sopalı bir çift paten olmak üzere elle boyanmış üç büyük resme takılıyor. Resimlerin altında büyük bir kupa sergisi ve New York Mayors'ta oynadığı zamanlardan kalma eski forması var.

"Size içecek bir şey getireyim mi?"

Hiçbir neden yokken -sesinin midemin içinde bir yere çarpması dışında- sıcıyorum ve tekrar onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Um, su. Teşekkür ederim."

Bana bir şişe su getirmek için buzdolabına gittiğinde duvardaki resimleri gösteriyorum. "Buz dışında da hız canavarı mısın?"

Ellerini ceplerine sokmadan önce şişeyi bana uzatıyor. "Bunları yapan ressamdan bana da bir motosiklet çizmesini isterdim ama *teknik olarak* bunlara binmemem gerekiyor."

Cevabını evet olarak yorumlayarak bir yudum su alıyorum. "Neden *teknik detayların* sizi rahatsız etmediği hissine kapılıyorum Bay Parker?"

"Rowan," diye hatırlatıyor bana. "Ve evet, benim için önemli olan teknik konular buzun üzerinde kalmaya meyillidir." Gözleri üzerimde keskinleşiyor. "Aksi takdirde, ben kesinlikle

kuralların çiğnenmek için yapıldığına inanır."

Neden burada olduğumu hatırlamadan önce bir an bakışlarını tutuyorum. Ve sonra burada olmamın diğer nedenini hatırlıyorum, onun *çok nazik* hediyesini geri vermek için.

Çıkarmak için çantamı açtım. Aramızda tutarken yüzümün sıcak olduğunu hissediyorum. "Kesinlikle çiğnemeyeceğim bazı kurallar var ve bunlardan biri de doktor ve hasta olarak *profesyonel* ilişkimizin sınırlarını esnetmek," diye açıklıyorum, belki unutmuştur diye. Evcil hayvan olarak anakondaları olan ateşli, ukala erkekler bunu yapıyor gibi görünüyor. "Bu yüzden, her ne kadar *düşünceli* ama varsayımsal bir hediye olsa da, bunu kabul edemem."

Rowan öne doğru bir adım atıyor - yüksek gövdesi başımı ona bakmak için eğmeme neden oluyor - ve aniden ellerimin hafifçe titrediğini hissediyorum. "Bu bir gerçek olduğunda varsayım değildir, Doktor. Ve *bu*," bakışlarını dünyanın en pahalı dildosunun bulunduğu kutuya çeviriyor, "sizindir."

"Bu bir gerçek değil ve ben bunu kabul edemem," diye cevap veriyorum, omuzlarımı dikleştirerek.

Rowan'ın dudakları seğiriyor. "Ellerini üzerimde kullandığın süre boyunca çantanda arızalı bir vibratör olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, 'eller' lafını beni kızdırmak için söylediğini çok iyi biliyorum. "Evet."

Bir adım daha yaklaşıyor ve artık bizi ayıran tek şey kutunun uzunluğu. Kolonyasının yumuşak notalarını koklayabiliyorum - adaçayı, elma ve baharat - ve buna bayıldığım inkar edilemez.

Hayır, sevmiyorum. Nefret ediyorum.

"Nabzının hızla boynuna çarpması, gözlerinin büyümesi ve o kutuyu sabit tutamıyor gibi görünmen senin bir yalancı olduğunu gösteriyor. Ve bahse girerim ki, eğer ödül buna değseydi, sen de kuralları çiğneyen biri olurdun."

Yutkunuyorum, saç çizgimde boncuk boncuk ter damlacıkları hissediyorum.

Rowan'ın ağzı kulağımın kabuğunu sıyrıyor ve kalçalarım otomatik olarak sıkılıyor. "Tüm kurallarınızı çiğnemenin ödülünün ne olacağını bilmek ister misiniz, Doktor?"

Tüylerim diken diken oluyor ve yüzünün hâlâ gezindiği boynuma yayılıyor. "I . . . I don't ..." İngilizce konuşma yeteneğimi kaybetmiş gibiyim.

Rowan usulca kıkırdıyor, titreşimi içime kadar işliyor, sonra arkasına yaslanıp nefesimi tekrar toplamam için bana yeterince alan bırakıyor. "İstedığın kadar inkar edebilirsin Doktor, ama ikimiz de biliyoruz ki o *hediye*yi test sürüşüne çıkardın. Ve geri almayacağım gerçeği bir yana . . . Geri alamam.

geri al. Neden biliyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor ama cevabımı beklemiyor. "Çünkü üzerinde adının baş harfleri var."

beş

Rowan

Kafamın içinde küçük bir ses ne yaptığını soruyor.

Neden bu kadının damarına basıyorum? Neden onun tepkisini arzuluyorum - onu hazırlıksız yakaladığımda çıkardığı küçük nefesler, hızlı göz kırpmalar, koyu tenindeki tüylerin en lezzetli şekilde yayılması? Burnumu bırakmak ve doyana kadar içime çekmek istediğim türden. Bana karşı ürperdiğini hissedene kadar dudaklarımı boynunun kenarına sürüyerek tatmak istediğim türden.

Çelik bir tel gibi sımsıkı sarılmış durumda ve lanet olsun ki onun birazcık yıprandığını görmek istemiyorum. Ya da belki tamamen çözüldüğünü görmek isterim.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor, yanağının üstündeki küçük ben kadar sevimli. "Baş harflerim mi? Ama ben görmedim..."

Düşüncesini tamamlamıyor ama gözlerinin şokla açılması - yakalandığını bilmesi, elindeki küçük oyuncağı gezintiye çıkarmasıyla ilgili varsayımımın doğru olduğunu bilmesi - gülümsememi Cheshire Kedisi'ninkine benzetiyor.

"Orada görmedin mi?" Tekrar ona doğru eğildim, dudaklarımla büyük halka küpesine dokunuyor ve göğsünün altımda yükselip alçalmasından zevk alıyorum. "Söyleyeceğin şey bu muydu, Doktor? Elinizde tuttuğunuzda onu orada görmediğinizi mi? Kalçada gezdirdiğinde, metalin sıcaklığını teninde hissettiğinde? Islak teninin arasında vızıldadığını hissettiğinde-"

"Rowan." Aceleyle nefes alıyor.

Dudağımı dişlerimin arasına alarak sırtıyorum. " göre sonunda aynı sayfadayız. Dudaklarındaki ismimi seviyorum."

Boğazını temizliyor, soğukkanlılığını yeniden kazanmış gibi görünüyor. "O halde başlayalım mı?"

Hoş geldin dercesine kolumu uzatıyorum. "Beni evimdeki spor salonuna kadar takip etmek istersen yolu göstereyim."

Shay hızlı ve kısa adımlarla beni takip etmeden önce çantasını kolunun altına sıkıştırıyor.

Egzersiz odamdaki ekipmanlara yeterince baktıktan sonra, bankımın yanında bir alan seçiyor ve hem küçük hem de büyük sağlık toplarını ve bazı direnç bantlarını yanına yerleştiriyor.

Çantasını yanına koyarak sırtüstü bankın üzerine uzanıyor. "Senden yapmanı istediğim ilk egzersiz sırtüstü kasık germe. Şimdi size göstereceğim ve her bir bacağınızda otuz saniye boyunca yapmanızı istiyorum."

Gözlerim bankın üzerinde yatan vücudunu boydan boya dolaşiyor. "Masajla başlamak istemediğine emin misin? *Kasık* masajı gerçekten işime yarayabilir."

Shayla bana ters ters bakıyor ve ben de yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum. Bu noktada, gülümsemem onun etrafında kalıcı bir demirbaş haline gelmiş gibi görünüyor. "Olumlu."

"Emin misin?" Onu gerçekten kızdırmayı umarak tekrar ısrar ediyorum. "Bunun bölgeye kan akışını artırmaya yardımcı olacağını hissediyorum." Kasıklarımın genel yönünü işaret ediyorum, gerçi aletime biraz daha yakın olması mümkün.

Shay yanaklarını sıkıyor ve bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştığı hissine kapılıyorum. "O bölgeye zaten sahip olduğundan daha fazla *kan akışına* ihtiyacın olmadığına eminim."

Dizini göğsüne doğru çekmeye devam ediyor ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi kıçına bakıyorum. Tanrım, o kadar yuvarlak ve sıkı ki, sikim bir göz atmak için yalvarıyor. Şortumun bol malzemesinin ereksiyonumu gizlemesini umarak yer değiştiriyorum. "Bu hafta için tüm egzersizlerde size yol göstereceğim ve ardından sonraki haftalar için bir plan oluşturacağım. Genel olarak, sadece seni görmem gerekecek haftada bir."

"Haftada bir mi?" *Hayır, hayır, hayır. Bu işe yaramaz.* "Tamamen iyileşene kadar haftada birden fazla görüşeceğimizi sanıyordum."

Shayla . "Haftalık planınızı oluşturduktan sonra, iyileşmenizde ne tür bir ilerleme kaydettiğinizi görmek dışında, bundan daha fazla görüşmemize gerek kalmayacak."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Seni haftada bir kereden fazla görmek isterim, özellikle de evimde maç yaparken."

Bana birkaç kez ondan gördüğüm o otoriter bakışı atıyor. Çok sevimli bulduğum, ama onu altıma alırsam yüzünü silmek istediğim bakış. "Mevcut durumunuzda hokey oynamanın sorunu daha da kötüleştirebileceğini ve potansiyel olarak ek sorunlara neden olabileceğini tekrarlamama izin verin."

"Anlaşıldı," diyorum topuklarımın üzerinde geriye yaslanarak. "Sezon başlamak üzereyken ve takımımın tüm odağı playofflara katılmakken oynamamanın da bir seçenek olmadığını yinelememe izin verin."

İç geçirdi. "O zaman bu hafta da buzdan uzak durman konusunda ısrar ediyorum. Bundan sonra her gün egzersiz yapman gerekecek ama bu haftadan sonra bana haftada bir kereden fazla ihtiyacın olmayacak."

"Bu pazarlığa açık değil. Tamamen iyileşene kadar sizi her hafta üç ila beş kez görmek istiyorum." *Ve tamamen iyileşmiş olsam bile daha uzun süre sakatmışım gibi davranmaktan çekinmem.* "Ve deplasman maçlarında benimle seyahat etmeni istiyorum."

Kafamın içinde daha önce bana ne yaptığımı soran o ses şimdi bangır bangır bağırıyor.

Sen ne halt ediyorsun Parker?

Yine de sorun değil. Daha önce birçok kez görmezden geldim ve herhangi bir sonuç ödemek zorunda kalmadım. Mantiğin uyarıcı sesi olarak orada olduğu için saygı duyuyorum, ancak bu onu dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Shay ellerini kalçalarına koymuş, başını yukarı kaldırmış bir halde önümde duruyor. "Böyle bir şey olmayacak Bay Parker. Diğer hastalarla birlikte benim de sorumluluklarım var. Korkarım başka bir terapist bulmanız gerekecek."

Çantasını almaya başladı - lanet olsun *bu kadına ve ültimatolarına!* "Peki, tamam. Bir sonraki deplasman maçına ne dersin?" İtiraz etmeye başladı ama ben buldozerle yanından geçtim. "Önümüzdeki haftanın sonunda Cumartesi'den Salı'ya kadar Kaliforniya'ya uçuyoruz. Dört günde üç maç. Tavsiyene uyup bir hafta daha dinleneceğim ama kendimi yeniden sakatlama ihtimalime karşı senin de orada olmanı umuyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Bu yüzden sakatlıktan sonra bu kadar çabuk oynaman tavsiye edilmez. Ayrıca, takım doktoru da orada olacak."

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum ona. "Önümüzdeki hafta ortasında evimizde oynayacağımız ilk sezon maçına kadar buza geri dönemeyeceğim. Ama seni deplasmanda görmek isterim."

hafta sonundaki maçlar."

Dudaklarını büzüyor ama en azından teklifimi düşündüğünü görebiliyorum.

Başparmağım bileğinin iç kısmında geziniyor ve oraya işlenmiş dövme bakıyorum - mavi kanser kurdelesini. Bakışlarım ona takılıyor, bağlantıyı koparamıyorum. Kanserden kurtulmuş biri mi yoksa belki de ailesinden biri mi?

Shay, boğazını temizlemeden önce bakışlarımı elimin hâlâ onun minik bileğini tuttuğu yere doğru takip ediyor. "Benim kocam."

Sanki sıcak bir sobaya dokunmuşum gibi bileğini bırakıyorum. *Ne oluyor lan?* Düşündüm de.

.. Düşündüm ki . . .

Düşüncelerimi okuyarak hüznle gülümsüyor. "Kanserle olan savaşını kaybetti ve üç yıl önce öldü."

Ve aniden, ileri geri şakalaşma ve gerginliğin üzerinde puslu bir kasvet var. Kadının kendi geçmişi, kendi hikâyesi olduğunu düşünmeyecek kadar nasıl aptal olabilirdim? Sadece varsayımlarıma .

"Vay canına. Üzgünüm, Shay." Kaşlarım derinleşiyor. "Sormam gerekirdi-

" "Ne?" Yumuşak, neşesiz bir kıkırdama çıkarır. "Eğer bir dul olsaydım?

Eğer ben

hiç çocuğum oldu mu? Hayatıma devam etmeye hazır mıydım?" Çantasının askısını omzuna doğru çekiyor. "Nereden bilebilirdin ki?"

Sesimi tekrar bulduğumda odadan çıkmak için dönüyor, nihayet sözlerini algılayabiliyorum. "Bilmek isterim."

Bu da ne böyle? Audrey'den beri ne zaman bir kadın hakkında daha fazla şey bilmek istedim? O zamandan beri ne zaman biriyle bir an daha geçirmek için *yalvardım*?

Yıllar önce kendime ve kariyerime odaklanmaya karar verdim. Başka hiçbir şey yoluma çıkmayacaktı çünkü hiç kimse zaman ayırmaya, kalp ağrısı çekmeye değmezdi. Çünkü günün sonunda, çok yakınlaşmasına izin verdiğiniz herhangi biri göğsünüzü de yırtabilirdi ve açabilirdi de.

Bu ana kadar, bu yola sadık kaldım . . .

Arkasını döndü, şüpheli bakışları beni içine çekti. "Ne?"

"Bilmek isterim..." Bir adım daha atıyorum çünkü aramızdaki mesafe bana pek iyi gelmiyor. "Çocuğunuz var mı?"

Bakışları sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerim arasında gidip geliyor. Kadın cehennem gibi korunuyor ve arkasında durduğu demir kalkanı delmek için sahip olduğum her şeye ihtiyacım olacak.

"Kai adında küçük bir oğlum var." Şefkatli bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırıyor ve kahretsin, inanılmaz derecede güzel. "Dokuz yaşına yeni girdi."

Sessiz kalıp ona devam etmesi için alan bırakıyorum.

"Aslında sen onun en sevdiği hokey oyuncususun. Hatta bacamızdaki rakun yavrularından birine Slick adını vermişti. Sen benim kocamın da favorisiydin..."

Düşüncesini bitirmeden sözünü kesiyor ve ben de bunu aramızdaki boşluğu silmek için bir işaret olarak alıyorum. Bacasındaki rakunlarla ilgili ne demek istediğini anlamıyorum -bu *garip bir metafor* mu? "Onur duyuyorum."

Tek kelime etmeden bana bakıyor.

"Ve . . ." *Kahretsin, ne yapıyorum ben?* Gerçekten bilmiyorum ama duracak gibi görünmüyorum. "Peki ya son sorunuz? Devam etmeye hazır mısın?"

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve eğer doğru zaman olduğunu düşünseydim onu öperdim. Şu anda yapmak istediğim tek şey bu, ama bildiğim tek şey onun güzel kıcı yanıyormuş gibi buradan kaçmasına neden olacak.

Ona o dildoyu göndererek yaptığım numarayla bugün evime gelmesi bile yeterince şok edici; istediğim son şey şansımı daha fazla zorlamak.

Elimden çabucak kurtuldu. "Özür dilerim, yapmalıyım-" "Gitme."

Kendimi şöyle derken duyuyorum. "Ne kadar zamanım olursa olsun çalışacağım

bana verirsin."

"Rowan-"

"Kaliforniya'daki oyunlara gerçekten gelmek istemiyorsanız, bunu anlarım ... ama belki de bir düşünmelisiniz?"

Dudaklarını bir gülümseme süslüyor. "Peki. Bunu düşüneceğim."

"Ve hediye sende kalsın." Ona göz kırpyorum. "Bir sefere gezintiye çıktığında beni ara."

Gözlerini bana dikeyyor ama bu sefer gülümsemesi kalıyor. "Bir dahaki sefer olmayacak çünkü ilk sefer bile olmadı."

"Hı hı, tabii ki yoktu," diye kestirip atıyorum, onun gözü kara bir yalancı olduğunu bildiğimden. "Şimdi, eğer hazırsan Doktor, beni izlemek istediğin diğer egzersizleri göstermeni istiyorum, böylece aç bir dişi kurt gibi kıcıma bakabilirsin."

Gözlerini deviriyor ama dudaklarından küçük bir kıkırdama çıkıyor. *Vay anasını! Az önce dudaklarından bir kıkırdama çıktı! Sormaya cesaret edebilir miyim? Bu bir ilerleme mi?*

"Egonuzun kendi posta koduna ihtiyacı var Bay Parker." Bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi alt dudagının köşesini ağzına götürüyor. "Devam etmeden önce bir ricam var."

"Adını söyle," diyorum tereddüt etmeden.

Çantasından, arkasında adımın ve numaramın yazılı olduğu küçük bir Boston Bolts forması ve bir Sharpie çıkardı. "Kai'nin formasını imzalar mısın? Buna çok sevinir."

Yutkundum, malzemeyi elime aldım. Oğlunun -ve rahmetli kocasının- en sevdiği oyuncu olduğum gerçeğini tam olarak idrak edememiştim, yine de ona onur duyduğumu söyledim. Ve bu sözler ne kadar doğru olsa da, göğsüm aniden daraldı.

Formayı bankın üzerine koyup arkasını imzaladıktan sonra ona geri veriyorum. Ama o alamadan formayı geri çekiyorum ve hiç düşünmediğim bir şey söylediğimi duyuyorum. "Siz ikiniz önümüzdeki hafta arenamızdaki ilk sezon maçına gelmek ister misiniz? Birkaç aile ve arkadaş biletim var."

Gözleri yine benimkilere takılıyor, dişlileri uzun bir süre dönüyor. "Biliyor musunuz? Çok isteriz."

Sırıtiyorum. "Şimdi, 'bacanızın' içinde yaşayan bu sözde 'rakunlar' hakkında ne diyordunuz?" Önemli kelimelerin etrafına hava tırnakları koydum. "İhtiyacınız olduğunda 'bacanızı' süpürmekten mutluluk duyarım, Doktor. Sadece söylemeniz yeterli."

altı

shay

Gölgeler içinde yatağımın üzerindeki tavanda açıkta duran ahşap kirişlere ve metal borulara bakıyorum. Sadece dışarıdaki sokak lambasından gelen loş ışık pencereden içeri süzülüyor ve şifonyerimin yan tarafını ve üzerinde tuttuğum Ajay ve Kai'nin çerçeveli resmini ortaya çıkarıyor.

Yukarıdaki kirişlerden tüm kalıntıları alacak kadar toz alıp almadığımı düşünmemeye çalışıyorum. Bu evin ne kadar eski olduğu göz önüne alındığında, ne kadar zamandır orada olduğunu Tanrı bilir.

Kai'yle birlikte Brownstone'a taşındığımızda yaptığım ilk şeylerden biri buydu; odamı ve Liam'la paylaştığı odayı baştan aşağı temizlemek. Ciğerlerimize herhangi bir zehirli madde soluma riskini sıfıra indirmek istedim.

Ne yazık ki, yatağı doğrudan açık deliğin altında olmayacak şekilde konumlandırmanın başka bir yolu yoktu ve en az beş farklı yol denedikten sonra pes ettim.

Doğruyu söylemek gerekirse, artık o boşluktan nefret etmiyorum. Burada yaşamının ortasında bir yerlerde, şaşırtıcı derecede rahatlatıcı ve hoş bir manzara haline geldi. Hoş karşılanmayan ne? Birisi üstümüzdeki tuvalette sifonu çektiğinde, duvarların içindeki yüksek titreşim, garip bir cızırtı ile tamamlanıyor.

Daha rahat etmek için yastığımı altıma sıkıştırarak yan dönüyorum ve Delia'nın kısa süre önce değiştirmek zorunda kaldığı pencereye bakıyorum. Yazın bu işe neden olduğunu düşünüp kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Dylan çocuklardan eski pencerelerin üzerini boyamalarını istemişti ve onlar da yaratıcılıklarını konuşturmuşlardı. Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, Kai hokeyi boyadı.

yemek odasındaki çubuklar. Ama Beckett'ın aklını başından alan Finn'in ağaç tasavvuruydu. Penise benziyordu ve bu Beckett'ın çıldırmasına neden oldu. Penceresinde penis olan bir evde yaşamak istemediğini söyledi.

"Penceresinin *arkasında* milyarder bir sık olan bir evde yaşamaya ne dersin?" diye sormak istiyordum. Ama söz konusu milyarder, "tanıdığı biri" olduğu için Delia'ya pencerelerde büyük bir indirim de sağladığı için kaçınmışım.

İçimden bir ses sadece bu yüzden uzak durmadığımı, aslında bu adamdan hoşlanmaya başladığım için uzak durduğumu söylüyor. Evet, huysuz ve bakımsız biri ama hıyar kişiliğinin altında en yakın arkadaşımı çok seven ve benim de arkadaş olarak görmeye başladığım bir adam var. Yine de bunu ona asla söylemeyeceğim. O büyük egoyu şişirmeye gerek yok.

Ve önemli egolardan bahsetmişken . . .

Dün Rowan'la olan etkileşimimi düşünürken dudaklarımda bir gülümseme daha oluşuyor. Bu kadar acımasız ve ısrarcı olmasından nefret etmeliyim. Gülmemeye kararlı olduğumda bile beni güldürmenin yollarını bulmasından. Tehlikeli bir sporla uğraşmasından hızlı arabalara olan sevgisine, hatta mutfak tezgâhında açık olarak gördüğüm bir kutu çörek ve bir kutu Pepsi'ye kadar onunla ilgili her şey beni uzak tutmalı. Çok, çok uzakta.

Yani, o şeylerin içinde ne kadar şeker, trans yağ ve kafein olduğu hakkında bir fikri var mı? Neden bunun yerine bitki çayı ve Ezekiel ekmeği kullanmıyor? Tadı aynı derecede güzel ve çok daha sağlıklı.

Aklıma bir düşünce gelince gözlerim açılıyor. *Ona deniz canavarı smoothie'mi yapmalıyım!* En yakın arkadaşlarımdan kaba bir şekilde bataklık çamuru dedikleri. Ama Kai bunu üç yudumda yutacak kadar çok seviyorsa ve sonrasında tepeden tırnağa titriyormuş gibi garip bir zafer dansı yapıyorsa, eminim Rowan da sevecektir.

Her halükarda, bu düşünceye başladığım yere geri dönecek olursak, onunla ilgili tüm bu şeylerden nefret etmeliyim ama etmiyorum. Ne kadar denersem deneyeyim.

Ve nedenini anlayamıyorum.

Belki de bana Ajay ile evlenmemiş olsaydım nasıl biri olabileceğimi hatırlatıyor.

Daha az endişelenen ve daha çok gülümseyen bir kadın. Her şeyi kendi başına yapmak zorunda hissettiği için acele etmek yerine anın tadını çıkarmak için zaman ayıran bir kadın. Kendini görünmez hissetmeyen bir kadın.

Çoğu zaman -ve Tanrım, bunu kendi kafamda dile getirmek bile korkunç hissettiriyor- Ajay ile birlikteyken böyle hissettim.

Görünmeyen. Önemsiz. Anlamsız.

Dünya onun etrafında dönüyordu - startup'ı, kariyeri, seyahatleri. Bir sonraki maratona ya da arkadaşlarıyla yapacağı bir sonraki dağ tırmanışı etrafında dönüyordu. Eve çok geç geldiği ve yıldönümlerimizi unuttuğu için özür dilemesiyle dönüyordu.

Kocamı çok sevmeme rağmen sık sık kendi arzularımı unutuyordum. Kendi muayenehanemi işletmek ve Kai'ye neredeyse tek başıma bakmak arasında zaman yoktu.

Ve zaman geçtikçe, Ajay evliliğimizde ikinci bir kişi olduğunu ya da onun gülümsemesini aylardır, belki de yıllardır görmediğini daha çok unutuyor gibiydi.

Bir süre daha yatakta uzandıktan sonra, uykunun bu noktada ufkun çok ötesinde olduğunu bilerek, teslim olmuş bir nefes alıyorum. Ama elimin altında rahatlamama yardımcı olabilecek iki şey *var*.

İkisi de komodininin güvenli çekmecesinde. İkisinin de olması gereken yerde.

Düşüncelerimi toparlamak için bir süre tırnağımı çiğniyorum. Her iki seçeneği de kullanmak istemiyorum. Biri elimdeki diğer tüm vibratörlerden soğuttu beni, diğeri ise sinirlerimi bir iki saat ama sonrasında günlerce kendimi ikiye bölünmüş bir bok parçası gibi hissetmeme neden olacak.

Siktir . Birinci seçenekle başlayalım.

Kolumu yatağın uzatıyorum ve çekmeceyi açıyorum, parmaklarımla pürüzsüz metali hissediyorum. Bir süre elimde tutuyorum, ağırlığını hissediyorum, içim şimdiden onu hissetmeye hazırlanıyor.

Rowan haksız değildi. Bu noktada bu şeyi birçok kez sürmüştüm ve on beş bin dolarlık fiyat etiketinin her kuruşunu karşılıyordu.

Yeni, gülünç derecede pahalı oyuncağımı açmadan önce kalçalarımın ortasına getiriyorum ve titreşimi tenimde hissediyorum. Daha da yukarı kaldırdığımda sırtımın kavislenmeye başladığını ve ayak parmaklarımla yatağıma doğru kıvrıldığını hissediyorum.

Gözlerim kapanıyor ve alt dudakımı dişlerimin arasına çekiyorum, şimdi düşüncelerimin merkezinde olan titreşim hissiyle mırıldanıyorum. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi.

Her zamanki yüzümün -Henry Cavill'in Witcher rolündeki- görüntüsünü getiriyorum, sanki bacaklarımla arasında onun siki varmış gibi davranıyorum. Beni canavar avcısı gibi sikerken mavi gözlerinin benimkileri delip geçtiğini hayal ediyorum.

Ancak mavi bakışları sürekli altın yeşili bir bakışa dönüşüyor ve bu görüntüden sıyrılmak zorunda kalıyorum.

Ugh!

Tanrım, sinir bozucu hokey oyuncusu fantezilerime bile girmeye zorluyor kendini!

Tekrar deniyorum, beyaz saçlı, muhtemelen tıraşsız ve bakımsız avcının başka bir görüntüsünü çıkarıyorum.

"Tanrıları bu işe karıştırma," diye homurdanıyor Henry, tam bir Witcher kostümü içinde, kafamın içinde, dudakları o çok sevdiğim ölçülü öfkeyle incelmış.

"Evet," diye fısıldayarak kabul ediyorum, vibratörü kıvrımlarımın arasına yerleştiriyorum ve gevşediğimi hissediyorum. "Tanrılar yok, sadece ... sadece biz."

"Kılıca inanıyorum," diye tekrar homurdanıyor ama nedense sesi farklı çıkıyor, sanki cazibe ve bal damlıyor. Dudakları farklı, daha peluş görünüyor. Teni altın tonunda.

Beni dehşete düşüren Henry, Witcher kostümü giyerek tamamen Rowan'a dönüştü.

Her neyse. Bu adamın neden düşüncelerime sızıp durduğu hiç mantıklı değil, ama buna devam edeceğim.

"Evet," diye tıslıyorum, üzerimde dolaşan sinir bozucu hayali adama rağmen ıslandığımı hissediyorum. "Bana kılıcını ver. Kılıcını seviyorum."

"Kimin kılıcını seviyorsun anne?"

Rowan'ın kendini beğenmiş yüzünü bir kenara itip hızla nerede olduğumu toplarken ve vızıldayan oyuncağı kapatırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, elim olduğum yerde duruyor. Neden onun sinir bozucu gülümsemesi kafamın içinde bile beni rahatsız ediyor?

Vibratörü hızla yastığımın altına tıktırdıktan sonra başımı kaldırıp odamın girişinde duran şaşkın küçük oğluma bakıyorum. "Kai- ayı? Sen iyi misin?"

Kai benimle birlikte yatağa girmeden önce ahşap zeminde ayaklarını sürüyerek yürüyor, ben de ona daha fazla yer açmak için yana kayıyorum. "Kılıçlarla ilgili bir kabus görüyordun."

Kulaklarımın ısındığını hissederek başımı sallıyorum.

"Evet, öyle görünüyor." "Birinin kılıcını sevdiğini söylemiştin. Kimdi o?" Yutkunuyorum. "The Witcher."

Kai başını benimkinin yanındaki yastığa koyuyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak havada uçuşan okalıptüs ve zencefil kokusunun tadını çıkarıyorum

etrafımda. Yakın zamanda onun için sipariş ettiğim boyasız, kimyasal içermeyen şampuandan geliyordu.

"Bu mantıklı," diye cevap veriyor esnemeye çalışarak. "Oldukça havalı bir çelik kılıcı var."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Başparmağımla yanağının üst kısmını hafifçe okşayarak soruyorum. "O diziyi izlemene izin yok."

Omuz silkiyor, gözleri kapanıyor. "Liam söyledi çünkü o izliyor."

Mırıldanıyorum. Aralarındaki bağı seviyorum, ancak diziyi tartışmaları konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. "Tahmin etmeliydim. Sen de mi kâbus gördün?"

"Hayır. Sadece başka bir tane daha olursa diye burada olmak istedim." Ona bakıyorum, kalbim ve gözlerim aynı anda doluyor.

Annesinin iyi olduğundan emin olmaktan başka bir şey istemeyen bu küçük çocuk. Annesi hayır dediği için kendi hayallerinden vazgeçmek zorunda kalan bir çocuk, çünkü annesi onun hayallerinin peşinden koşmasına izin vermekten çok korkuyor. Aynı çocuk yine de annesini kontrol etmek, ihtiyacı olduğunda onu korumak için kalbinde yer buluyor.

"Anne?" Uykulu sesiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Evet, tatlım?"

"Buz pateni derslerini düşündün mü? Gelecek hafta başlıyorlar." Sessiz kalıp isteğini tekrar düşündüğümde devam ediyor: "Daha dikkatli olacağım. Bana aldığın o çirkin dizlik ve dirseklikleri bile takacağım - bazen Cortney Amca'yla yakalamaca oynarken kullandıklarından." Tekrar esniyor. "Eğer senin için sorun olmazsa bana beyzbol öğretebileceğini söyledi ama ...". Kısıp gözleri bana yalvarıyor. "Sadece paten kaymayı öğrenmek istiyorum ve bu konuda gerçekten iyi olduğumda, belki o zaman hokey oynamama izin vermeyi düşünebilirsin?"

Boğazım düğümleniyor, kalbim beynimle savaşıyor.

Onu daha ne kadar balonun içinde tutabilirsin, Shay?

Onu daha ne kadar koruyabilirsin, dünyayı deneyimlemesini ne kadar engelleyebilirsin?

Kararınızı şimdi gönülsüzce kabul edebilir, ancak daha sonra size kızacaktır. İstedığınız bu mu? Dünyadaki herkesten daha önemli olan tek oğlunuzun size kızmasını mı?

Onu sonsuza kadar koruyamazsın.

Tam ona kararımı ve Rowan'ın maçını izlemem için bana nasıl bilet verdiğini anlatacaktım ki Kai'nin gözlerinin kapandığını ve nefes alış verişinin düzleştiğini fark ettim. Zavallı çocuk kararımı beklerken gözlerini bir saniye daha açık tutamazdı.

Birkaç dakika sonra Kai'yi derin uykunun sancıları içinde bırakarak yataktan çıkıyorum. Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde komodinimi bir kez daha açıyorum, bir ay önce son kez kullandığımdan beri sakladığım yere uzanıyorum ve direnmeyi umduğum ikinci şeyi çıkarıyorum.

Pijamalarımın üzerine bornozumu geçirip beyaz kutuyu cebime koyuyorum ve sessizce odamdan çıkıp yan kapıdan giriyorum. Gündüzleri hastalarım yan taraftaki ev-ofisime gelip beni görmek için bu kapıyı kullanıyorlar.

Ekim ayının erken soğuğu bornozumun arkasından aşağı inerek kısa saçlarımı karıştırıyor ve ben ürpererek bornozumu vücuduma daha sıkı sarıyorum.

Saat daha dört, evin kalkması ya da sokakların kalabalık olması için henüz çok erken, ama sessizliğin tadını çıkarmak için mükemmel bir zaman.

Beton basamaklara oturup cebimden beyaz kutuyu çıkardıktan sonra etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için sağa sola bakıyorum.

Dylan beni son kız kıza gezimizde sahilde sigara içerken yakaladı, bu yüzden onun için çok endişelenmiyorum, ama başka kimse bilmiyor.

Korkunç sırrımın ağırlığıyla göğsüm sıkışıyor. Son üç yıldır en yakın arkadaşlarımdan sakladığım ama henüz açıklamaya hazır olmadığım bir sır. Daha da kötüleşmeden bu ihtiyacımdan kurtulacağıma inanmak zorundayım ve o zamana kadar bilmelerine bile gerek kalmayacak.

Üniversitede gece geç saatlere kadar barlarda takıldıktan sonra birkaç kez sigara içmiştim ama Ajay'la tanıştığım andan itibaren sigaraya elimi bile sürmemiştim. O, birinin bilerek ciğerlerini toksinle doldurması düşüncesinden nefret ederdi, ben de onun benim hakkımda daha az düşünmesi düşüncesinden nefret ederdim, bu yüzden tüm parti alışkanlıklarımı geride bıraktım ve yeniden başladım.

Ama sonra o öldü... ve benim amacımın bir parçası da öldü.

Yaşamam ve bakmam gereken Kai vardı, ama artık bir eş olmadığıma göre bir anne ve tıp uzmanından başka kimdim?

Bir karanlık gece diğerine karıştı ve kendimi nikotinin sistemimde hızla ilerlemesiyle teselli bulurken buldum. Kendime bunun sadece geçici olduğunu söyledim, Ajay'sız bir hayatta yönümü bulana kadar.

Pek çok dayanağımla birlikte şimdi buradayım... yine de bu açılır kapanır kutuyu avucumun içinde tutuyorum.

Kendi gülünçlüğüme neşesizce kıkırdıyorum. Bir yandan eski tavan kirişlerindeki toz ve kiri temizliyorum, böylece ciğerlerimizi

diğer yandan da ciğerlerimi *bilerek* kanserojen maddelerle dolduruyorum.

Delia ve Liv'in ne düşüneceklerini hayal bile edemiyorum, vücudumuza sadece besleyici şeyler koymamız konusunda verdiğim vaazlar yüzünden. Beni tamamen farklı bir ışıktaki görürlerdi ve bu henüz üzerimde parlamaya hazır olmadığım bir ışık.

Merhaba, ben Shayla Kumar, PT, DPT, 1.80 boyundayım ve dünyanın en büyük ikiyüzlüsü ve sahtekârıyım.

Başparmağımı çakmağın yan tarafına kaydırarak sigarayı dudaklarımın arasına yerleştiriyorum ve aleve doğru eğiliyorum. Ateşin içinde yanan kağıdın tanıdık yumuşak tıslaması bana her zamanki sahte rahatlık hissini veriyor, en azından kısa bir an için sadece ben ve sırrım olacağını biliyorum.

Önce usulca içime çekiyorum, çakmağı cebime geri koymadan önce kırmızı kirazın sonunda parlamışını izlemeye odaklanıyorum.

Sigarayı işaret ve orta parmağımın arasına sıkıştırarak, daha uzun bir nefes çekmeden önce etrafıma bir balon duman saldım.

Ve sonra utancı bekliyorum. Bu

ikili hayatı yaşamamanın utancını.

Olmak istediğim, özlediğim gibi bir anne olamamanın utancı.

Oğlumu hayal kırıklığına uğratmanın ve korkularımın mantığının önüne geçmesine izin vermenin utancı.

İstememem gereken birini istemenin utancı. Sadece hastam değil, aynı zamanda tam zıttım olan birini.

Ve geliyor.

Çünkü hep öyle olur.

Kendimden nefret etme ve kendimi küçümseme, yetersizlik ve yenilgi hissi. Yaptığım için başkalarını küçümsemişim şeyi yapmanın suçluluğu.

Beni tepeden tırnağa sarıyor, kaburgalarımı ve karnımı sıkıca kavıyor. Ama *yine* de parmaklarımın arasındaki lanet olası kanser çubuğundan bir nefes daha çekiyorum. bile duramıyorum. Sevsem bile nefret . Arada bir su başımın çok üstüne çıktığında ve nefes almama yardımcı olan tek şey ciğerlerimdeki oksijeni tüketen şeyin ta kendisi olduğunda kendimi bu ikiliğe yenik düşerken buluyorum.

Evet, bu nasıl ağır?

Her zaman olduğu gibi, eylemlerimi kendimden başka kimseye karşı savunarak başlıyorum.

Vücutuna ne koyduğun konusunda zamanın yüzde doksan çok iyisin. Bu tek sefer seni öldürmez.

Bu geçici bir mengene, istediğiniz zaman atabileceğiniz bir mengene. Herkesin bir mengenesi vardır, değil mi? Peki ya bu seninse? Geçici olarak.

Kendinize bir mola verin! Bu ay sadece birkaç sigara içtin. Gelecek ay biraz daha az sigara içeceksin.

Ama sonra, her zaman kazanan benim suçluluk duygum -vicdanım- oluyor. Tıpkı şu anda ben hıçkıra hıçkıra ağlayan bir karmaşaya dönüşürken yaptığı gibi.

Arkadaşlarımın ve oğlumun önünde sahtekârlık yaptığım için kendimi tamamen yenilmiş ve üzgün hissederek koluma sarılıp hıçkırıyorum.

Dışarıya bir duruş ve mükemmellik yansıtıyorum ama içimde çoğu insanın uzak durmasının daha iyi olacağı türden bir karmaşa var.

Sigaram parmaklarımın arasında sallanırken onu tekrar dudaklarıma götürüyorum, bir nefes çekiyorum ve dumanı başka bir çığlıkla serbest bırakıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımı ısıtırken soğuk esinti onları tenimde kurutuyor.

Tam burnumu çekip burnumu tekrar koluma sürüyordum ki yan tarafımdaki çimenlerin üzerinde bir çıtırtı duydum.

Allah kahretsin! Bir kız altın kaplamalı vibratörünü kullanamaz mı ya da hayatında bir kez olsun doğru düzgün sigara içemez mi?

Sigarayı beton basamağa atarak hızla ayağa kalkıyorum. Bornozumu sıkarak sese doğru döndüğümde elinde beyzbol sopası tutan bir adamla yüz yüze geliyorum.

Ciğerlerimin bir yerinde bir çığlık oluşuyor, ama kaçmaya fırsat bulamadan adam bana doğru hamle yapıyor ve devasa elini ağzımın üzerine koyuyor.

yedi shay

"SHH! Çıglık atma! Bütün evi uyandıracaksın ve Livy'nin yeterince uyumadığı için kötü bir ruh hali içinde olmasına gerçekten veremem."

Beckett'ın yüzü netleşirken nefesimi tutmaya çalışarak hızla gözlerimi kırıştıyorum. "Beckett?!" Parmaklarının altında mırıldanıyorum. "Ne oluyor lan? Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun!"

"Sana kalp krizi mi geçirttim?" diye karşılık veriyor, parmaklarını indirerek. "Son on dakikadır, duyduğum *korkunç* seslere dayanarak birilerinin burada kedi kestiğini düşünüyordum." Gözlerini kısarak yüzüme bakıyor. "*Ağlıyor* muydun? Bir şey korkunç bir şekilde ölüyor sandım!"

Yüzümdeki yaşları sildim. "Kapa çeneni, seni koca pislik. Ben sadece ... Ben ..." Alt dudakım titriyor. "Boş ver."

Beckett ayağımın yanındaki bir şeyi inceliyor ve ben de onu saklamak için hızla kaçak malın üzerine basıyorum, ayağımı yaktığında "Siktir!" diye bağırıyorum.

Eğlenen bakışları tekrar bana dönüyor. "Saklamaya çalışsan da kokusunu alabildiğimi biliyorsun."

Kollarımı koruyucu bir şekilde göğsüme doluyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Beckett 'Erkek-Çocuk' Langfield beyzbol sopasını çimenlere bırakmadan önce bir an duraksıyor ve yanımdaki beton basamağa oturuyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Karım söz konusu olmadığı sürece duygularla aram iyi değildir ama sana duygusal olmayan, çeneni kapa ve kendin için üzülmeyi bırak türünden bir destek verebilirim."

"Tanrım, kulağa çok cazip geliyor," diye kestirip atıyorum. Avuç içlerimi yüzüme sürmeden önce aramızda bir sessizlik geçiyor. "Bahse girerim

Ben dünyanın en büyük bok çuvalıyım."

Bana doğru dönerken kaşları çatılıyor. "Neden böyle düşünüyim ki?"

Mizahsızca kıkırdıyorum. "Bakalım... Gün boyunca, her şeyi bir araya getirmiş, düzenli, mükemmel biriymişim gibi davranıyorum-"

"Kimse senin mükemmel olduğunu düşünmüyor, *inan bana*." Ona dirsek atıyorum. "Dick."

"Pipsqueak."

Kıkırdıyorum. "Dediğim gibi, berbat bir halde değilmişim gibi davranıyorum. Aslında sağlıklı beslenerek ve her gün egzersiz yaparak kendimi neredeyse ikna ettim. Ama gerçek şu ki, kafamı boşaltabilmek için gecenin bir yarısı gizlice sigara içiyorum."

"Bu her gece oluyor mu?"

"Hayır. Sadece kontrolümü kaybettiğimde ya da özellikle kendimi kötü hissettiğimde. Ama bu durumu daha iyi yapıyor mu? Kendime her seferinde bunun son kez olduğunu söylüyorum ama sigara kutusundan da kurtulamıyorum."

"Sen de her yaptığında eşek tavuğu gibi anırıp ciyaklıyor musun?" Beckett yüzünü buruşturur, kendini tekrar dirseklenmeye hazırlar.

Ona ters ters bakıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Şaka yapıyorum, Pip. Ama belki de kendine çok yükleniyorsun. Ciğerlerini yakmanı hiçbir şekilde onaylamıyorum ama Liv'in bana anlattığına göre kocanı kaybettikten sonra zor bir dönemden geçmişsin. Bunların hiçbirini izlemek ya da kabullenmek kolay olmamıştır. Sanırım seni beklemediğin şekillerde değiştirmiş, çoğu insanın kendi başına gelmedikçe anlayamayacağı şekillerde."

Başımı sallayarak burnumu çekiyorum. "Beni korkuttu. Güvenlik hissimi elimden aldı. Ve sahip olduğum hayattan geriye kalanları korumak zorundaymışım gibi hissettirdi, çünkü her şey çok kırılgan - bir an buradasın, bir an sonra yoksun. Ama böyle hissetmekten nefret ediyorum. Keşke bundan kurtulabilsem ama bir türlü kurtulamıyorum."

Beckett omuz silkiyor. "O zaman küçükten başla. Büyük dağlarla uğraşmayın; önce küçük tepelerle başlayın. Mümkün olduğunca küçük zaferler kazan. Ve eğer en büyük dağınız bu alışkanlıktan kurtulmaksa," diyerek altımızdaki basamakta duran sigara izmaritine bakıyor, "o zaman bunu en son halledin."

Göğsümdeki daralmanın bir kısmı serbest kalıyor. "Duygular ve duygusal konuşmalar konusunda berbat olduğunu sanıyordum?"

"İnan bana, biliyorum. Ben de tam yeni bir TED konuşmasını okuyordum."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Sen çok yumuşaksın ama merak etme, sırrım bende güvende olduğu sürece senin sırrın da bende güvende olacak." Sigara izmaritine bakıyorum ve kimse görmeden atmam gerektiğini hatırlıyorum, "seninle güvende olacak."

Beckett homurdanır. "Zor şans, Pipsqueak. Bu seferki çok sulu ve ben karımdan sır saklamam."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin sen? Liv'e söyleyecek misin?"

Çenesi titriyor. "Kalp krizi kadar ciddi." Beton basamaktaki sırrımın kalıntılarına bakıyor. "Kelime oyunu yaptım."

Bu kadar iyi bir koca nefret ediyorum.

Ayrıca Liv ile evlenmelerinin tek nedeni beyzbol takımını kaybetmemek için çocukları seven biri olarak imajını düzeltmek olmasına rağmen, tüm çocuklarımızla çok iyi anlaştı. Sonunda gerçeğe dönüşen sahte bir evlilik.

Bunu Liv ve Delia'ya nasıl açıklayacağımı düşünürken burnumun kenarını çimdikliyorum. Hayal kırıklığına uğrayacaklar. "Tamam, en azından onlara kendim söylemem için bana bir şans ver."

Beckett isteğimi düşünüyor gibi görünüyor. "Sana gelecek cumartesiye kadar süre veriyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, pazarlıklarda berbat olduğu için milyarder olmadığını biliyorum. "Bu garip bir şekilde spesifik. Neden önümüzdeki Cumartesi?"

Dudaklarını büzüyor, belli ki gülümsemeye karşı koymaya çalışıyor. "Bolts'un önümüzdeki hafta sonunda sezonun ilk deplasman maçı var ve Rowan gerçekten senin-"

"Bekle bir saniye." Ağzım şok içinde açıldı. "Onun ne istediğini nereden biliyorsun?"

"Hadi ama Pip. Kardeşim bu lanet takımın sahibi ve konuştuğumuz bir sır değil. Merak etme, onlarla gitmene izin verildi..."

Göğsümde çelişkili duygular kıpırdanırken ayağa kalkıyorum. Bir yandan muhteşem defans oyuncusuyla baş başa kalma ihtimalinden dolayı uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan duyuyorum ama diğer yandan hâlâ korkularıyla boğuşuyorum. "Bu konuda henüz bir karar vermedim. Ayrıca, Kai'nin bana burada ihtiyacı var."

Beckett da ayağa kalkıyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor. "Az önce konuştuğumuz küçük tepeleri hatırlıyor musun?"

"Kai'yi burada yalnız bırakmak küçük bir tepe *değil*, Beckett."

"Yalnız olmayacak; hepimizle birlikte emin ellerde olacak. Ve sen sadece birkaç geceliğine gideceksin. O iyi olacak, Pipsqueak. O uzun listelerinden birini bırakabilirsin-"

"Sağlık ve esenlik kontrol listesi," diye ekliyorum. "Yatmadan önce dişlerini kömürlü diş macunuyla fırçalaması, vitaminlerini alması ve-" gibi hatırlatıcıların bir listesi.

"Doğru. Bu."

Gözlerimi kısarak alnına bakıyorum, keşke düşüncelerini okuyabilseydim. "Bunu neden zorluyorsun? Amacın ne?"

Beckett iki elini de kaldırır. "Benim bir amacım yok. Sadece kardeşimin takımı için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Rowan kilit bir oyuncu ve senin orada olduğunu bilmek ona yardımcı olacaksa, seni ikna etmeye çalışayım dedim." Tam tartışmak üzereydim ki yanımdan hızla geçti. "Ve kim bilir, belki de uzak kalmak hem sana hem de Kai'ye iyi gelecektir."

İkna olmadım - adam bir hesap makinesinden daha hesapçı - ama tartışamayacak kadar da yorgunum. Evin yan girişine doğru geri dönüyorum. "İyi konuşmaydı, yumuşak servis."

Tam kapıyı kilitlemek üzereydim ki gözlerinde bir parıltı yakaladım. "Küçük sırrın benimle *güvende*, Pipsqueak. Sen o küçük kafanı hiçbir şey için yorma."

Kıçımın ağrısı.

Samimiyetsizlik, üstü kapalı tehdidi gibi ondan sızıyor ve yemin ederim, onu Florida'daki malikanesine tekmeleyerek geri götürmek istiyorum.

"Makyaj malzemelerinin içindeki aynaları özleyen başka kimse var mı?" Delia mutfaka girerken kulak memesinden bir küpe geçirerek soruyor. Özel dikim takım elbisesi ve başının arkasında mükemmel bir şekilde toplanmış sarı saçlarıyla göz kamaştırıcı görünüyor. "Benimkilerin hepsi kaybolmuş gibi görünüyor."

İkizler, Phoebe ve Colette, mutfak barında başları birbirine yakın, bir tür devre kartına benzeyen bir şeyin üzerinde durarak birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar.

Kai ve Winnie'ye -Liv'in dokuz yaşındaki çocuğu ve Kai'nin Liam dışında en yakın hissettiği çocuk- bakıyorlar.

konuşma.

Dördü arasında tam olarak neler oluyor?

"Ben değil," diye sırtarak cevap veriyor Cortney, Dylan'ın ona aldığı karmaşık bir yapbozun parçalarını doğru yerlerine yerleştirmesini izlerken. Kadın yapbozlar konusunda bir dahi. "Bu sabah makyaj malzemelerimin içindeki tüm aynaları gözden geçirdim."

"Merkür geriliyor," diye cevap veriyor Dylan, görevine odaklanmış bir şekilde. "Ve bu süre zarfında makyaj yapmıyorum, bu yüzden eksik bir şey olup olmadığını size söyleyemem."

Tamam o zaman.

Boş limonlu su bardağımı tezgâhın üzerine koyuyorum, bu sabahki antrenmandan dolayı hâlâ terliyorum. "Sadece bende olduğunu sanıyordum. Vegan, zalimlik içermeyen, parabensiz, kokusuz, toksik olmayan makyaj çantamın aynalarından birkaçı dün kaybolmuştu. Belki bir şekilde düşmüşlerdir diye düşündüm."

Kai boğazını temizliyor ve ikizler ona tehditkâr bir bakış daha atmadan önce Winnie'nin onu barın altına tekmelediğini hem Delia hem de ben fark ediyoruz.

"Pekâlâ, siz dördünüz," diye başlıyor Delia, elleri kalçalarında. "Her neyin peşindeyseniz ona ayıracak vaktim yok ama bu işle bir ilginiz olduğunu biliyorum. Peki, kim detayları anlatacak?"

Hepsi bakar, kimse çıkarmaz.

Cortney ayağa kalkarak çocukların dikkatini çeker. Eğlenceli beyzbol yıldızı amcaları olduğu için bunu kolaylıkla yapabiliyor. "Herkesi dondurma yemeye götürecektim," dedi bana dikkatle bakarak, "Kai için de şekersiz donmuş yoğurt. Ama sanırım siz her ne yapıyorsanız itiraf etmediğiniz için bunu yapmayacağım."

Havaların soğumaya başladığı bu mevsimde Kai'nin donmuş bir şeyler yemesinden korkuyorum. Soğuk alınlığına yakalanabilir, çoğu donmuş yoğurtta bulunan gıda boyasından bahsetmiyorum bile.

"Şey, Colette istedi-" Winnie parmağıyla ikizlerin bulunduğu barın diğer tarafını işaret ederek başlıyor.

"Bu sadece benim fikrim değildi!" Colette kendini çabucak savunur.

Kai suçlayıcı bir tavırla, "Yardım ettin ama," diye ekliyor. "Aynanın arkasındaki yapıştırıcıyı ısıtmak için saç kurutma makinesini makyaj zımbırtısının arkasına tuttun, böylece yerinden çıkacaktı."

"Evet, *sen de* aynaları çıkardın!" Phoebe suçlayıcı bir parmakla Kai'yi işaret ederek ekler.

"Kızlar-" Delia ikizlerinin dikkatini çekmeye çalışır.

"Ama hepsini ben yapmadım," diye karşı çıkıyor Kai. "Çoğunu Phoebe yaptı-" "Kai?" Yaşadığım şok yüzümden okunuyor. Bu aynı kurallara uyan Bunca yıl büyüttüğüm çocuk mu? "Sen de bunun bir parçası mıydın?"

"Sen bir !" Phoebe, Kai'ye ters ters bakarak ekliyor. "Annelere söylememe konusunda anlaşmıştık!"

"Özür dilerim anne." Kai'nin dudağı suçluluk duygusuyla titriyor. "Onlara bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim-"

"Bu parlak bir fikirdi! Biz sadece parlak fikirlerle hareket ederiz, aptal fikirlerle değil." Colette'in kaşları sıkıntıyla birbirine çarptı.

"Tamam, ," diye tekrar dener Delia. "Biri bana makyaj malzemelerimizi ısıtıp aynalarını sökmenin ardındaki dehanın tam olarak ne söyleyebilir mi?"

"Phoebe ve Colette periskop yapmak istedi." Delia,

Dylan ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Periskoplar mı?" Ben soruyorum.

"Evet," diye başlıyor Phoebe ve şimdiden bunun onun şımarık yanıtlarından biri olacağını söyleyebiliyorum. "Periskop, doğrudan görüş hattı gözlemine engelleyen bir nesnenin üzerinden, etraftan veya içinden gözlem yapmanızı sağlayan bir alettir." Kaşlarımı kaldırmamdan ve görünürdeki basit fikirliliğimden rahatsız olmuş gibi bir nefes aldı. "Daha basit bir ifadeyle, yani *anlayacağınız* üzere, periskoplar duvarların ve köşelerin etrafından bakmanızı sağlar."

"Phoebe, hepimiz periskopların ne olduğunu farkındayız." Delia dizlerinin üzerine çöker ve elleriyle kızının bileklerini nazikçe sarar. "Bilmek istediğimiz şey onları *neden* yaptığınızı?"

Colette, "Junior'ın daha fazla yiyecek bulmak için yavrularını bıraktığı zamanlar için bacadan yukarı bakmanın bir yolunu aradık," diye yanıtlıyor. "Onu girip çıkarken izlemek istedik, bu yüzden makyaj malzemelerinizden aldığımız aynaları kullanarak periskoplar yaptık."

Sanki rakunlar onlardan bahsettiğimizi biliyormuş gibi, bacanın içinden tırmalama sesleri geliyor ve hepimiz dönüp onlara şüpheyile bakıyoruz.

Daha fazla bir şey söylenmeden, ikizler annelerine yeni aletleriyle geri döneceklerini söyleyerek aceleyle uzaklaşıyorlar. Kai ile konuşmak için zaman ayırdım. Winnie en az suçlu gibi görünüyor, çünkü o bunların hiçbirinde yer almadı.

"Kai-ay, eşyalarımı kırmaya karar vermeden önce bana bu plandan neden bahsetmediğini açıklayabilir misin?"

Kai gözyaşlarını tutarken çenesi sallanıyor. "Ben sadece Sadece arkadaşlarımla havalı bir şeyler yapmak istedim. Takımın bir parçası olmak istedim."

Ah.

Bana anlattığından daha fazlasını anladığım için iç çekiyorum. "Bunun paten dersleri ve hokey takımıyla bir ilgisi var mı?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözbebeklerinde umut dolaşıyor ama sessiz kalıyor.

"Dün gece odama geldiğinde sana söyleyecektim ama ben söyleyemeden sen uyuyakaldın." Gözlerim nazikçe onun üzerinde geziniyor. "Seni paten derslerine kaydettirmek benim için sorun değil-"

Sözlerimi bitiremeden Kai bana doğru atılıyor ve kollarıyla beni sarıyor. "Teşekkür ederim anne! Çok teşekkür ederim!"

Göğsümden yükselen endişeye rağmen gülümsüyorum. "Evet. Ve tahmin et ne oldu?"

Kollarını benden çözdü. "Ne?"

"Rowan Parker Salı günü evindeki maça gelmemiz için bize bilet verdi."

"Ne-" Beckett'in sesi gürlediğinde Kai'nin şok olmuş tepkisi boğuklaşır Arkamızdan.

Beckett oğluma hitaben, "Bil bakalım başka ne var, IceMan," dedi. "Annenden önümüzdeki hafta sonu Kaliforniya'daki deplasman maçlarına onunla birlikte gelmesini istedi."

Oh, bu Weasley pislği. Oğlumun önünde bu bilgiyi ağzından kaçırmanın evet demem için üzerimde daha fazla baskı yaratacağını biliyor.

"Aman Tanrım, anne!" Kai acilen omuzlarını tuttu. "Gitmek zorundasın!"

Oğluma dönmeden önce gözlerimle Beckett'a ateşten hançerler fırlatıyorum. "Evet demedim çünkü senden uzakta üç gece geçirmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Ya ... ya ben yokken sana bir şey olursa?"

"Anne, bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum."

O tanıdık endişeli his içimi burkuyor. "Bilmiyorum..."

"Hey, Shayla?" Yüzünde sinsi bir sırıtışla kollarını Liv'in beline dolayan Beckett'ın sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Karım bugün *duman gösterisi* gibi görünmüyor mu?"

Gözlerim onunkilerle birleşiyor ve mesaj onun şeytani sırıtışı kadar net. Bu pislik herif, o çok özel ve çok bariz kelimeyi kullanarak deplasman maçları için onayımı almak üzere bana şantaj yapıyor.

Yazık oldu. Ben de tam ondan hoşlanmaya başlamıştım.

"Çok *ateşli* görünmüyor mu?" Liv'in izlemediğinden emin olmak için bana doğru bir göz kırpıyor.

Liv dönüp ona bakıyor. "Neyin var senin?"

"Ne?" Ona masumca gülümsüyor. "Kıçına *duman* üfle miyorum Livy. Sen gerçekten de tanıdığım en ateşli kadınsın. Alev alev yanan bir cehennemden daha sıcak. Bir sigaranın kiraz ucundan daha sıcak."

Liv dikkati dağılmış bir şekilde, "Bunlar gerçekten tuhaf karşılaştırmalar," diye mırıldanıyor.

Beckett'in sinsi sırıtışı yüzümü buluyor ve ellerim yanımda yumruk oluyor. Yemin ederim, onun kendini beğenmiş milyarder suratına yumruğumla beşlik çakmama iki saniye kaldı.

"Tamam! Deplasman maçlarına gideceğim!" Kahvesine hint yağı ya da daha güçlü bir müşil eklemem gerektiğini kendime hatırlatarak kükrüyorum.

Liv'in "Ona ne oldu böyle?" diye sorduğunu duyduğumda daha merdivenleri yarılamıştım.

sekiz

Rowan

KISA BİR NEFES ALIYORUM, uyluğumdaki yanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Birkaç gün önceki kadar kötü değil ama bugünkü adımlarıma dikkat etmem gerekecek. Buzda genelde olduğum kadar hızlı olamayacağımı şimdiden biliyorum. Oyun öncesi ısınmaları yaparken bile bunu hissedebiliyorum.

Ama yedek kulübesinde oturacaksam ne olayım. Zaten neredeyse iki haftadır buzdan uzağım ve takımımınla olmadığım her gün onları hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Buraya gelmek için yıllarca kışımı yırtarak çalışmadım - bir değil, üç Norris kupası kazandım - sadece önemli bir sezonun başlangıcında oturmak için.

sadece sert şutları ve akıllı pasları olan bir oyuncu değilim; aynı zamanda takımımın daha büyük hücum oyunlarının kurulmasına yardımcı olmak ve savunma stratejilerini koordine etmek için güvendiği bir oyuncuyum. İçgüdülerime güvenmemle, rakip takımın oyunlarını herkesten önce tahmin etmemle tanınırım. Bu öğretililebilecek bir beceri değil, ancak yıllar içinde içgüdülerimi geliştirdim - riskli olsa bile doğru hissettirenin peşinden gidiyorum.

Sanırım bunu buz dışındaki şeylere de bağlayabilirim. Mesela kısa boylu, fit vücuduna müthiş bir kişilik sığdıran bir fizyoterapist gibi.

Kendisine iş e-posta adresi üzerinden e-posta göndermeme rağmen -çünkü kadın bana numarasını vermeyi reddetti- kendisinin ve oğlunun bu akşamki maçta olup olmayacağına dair bir yanıt alamadım.

Dolup taşan stadyuma bakıyorum, boş koltukları fark ettiğimde sönük hissetmemeye çalışıyorum.

İlk periyotta geriye düştük, Tampa gol ve asistlerde öne geçti ama uyluğum sıkışmış olsa da iyi paslar attım ve bu maçı kazanma konusunda hâlâ iyimserim. Neden mi? Çünkü rakip takım 0-1 önde olsa da, şimdiden aynı hataları yaptıklarını söyleyebilirim - köşeleri korumuyorlar ve tahmin edilebilir oyunlar yapmaya çalışıyorlar. Ayrıca dikkatsiz davranıyorlar ve bu bizim için harika bir haber.

Bir ara veriyoruz ve gözlerim tekrar tribünlere uçuyor, aradığım kadını bulmak için seyircileri tarıyorum. İlk başta, önündeki iri adamın arkasında onu göremiyorum, ama adam yerinden kalktığında bakışlarım onunla birleşiyor.

Yüzümde bir gülümseme oluşuyor ve lanet olsun, kalbim oynadığım sporla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı çarpıyor.

Bana el sallamak için elini kaldırıyor ve ben de yıldızlara vurulmuş bir genç gibi sırtıyorum. Hemen yanında bir çocuk var ve buzun üzerindeki yerimden bile aralarındaki benzerliği görebiliyorum. Ama tek gördüğüm bu değil. Pırıl pırıl gülümsemesi, ışıltılı gözleri ve oturduğu yerde zıplama şekli. İki kolunu annesine dolamış, onlara doğru baktığım için inanamayacağım kadar sersemlemiş.

Bu çok sevimli ve onların burada olmasından ne kadar memnun olduğumu göstermenin tek yolu arkamı dönüp meşhur jiglomu yapmak.

Müzik hoparlörlerden yükselirken kalçalarımı oynatıyor ve el sallıyorum. Stadyum çılgına dönüyor, taraftarlar her yönden çığlık atıyor, ilk sezon oynayacağım için heyecanlı olduğumu düşünüyorlar. Tabii ki öyleyim. Geri döndüğüm için mutluyum ama dans etmemin nedeni bu değil.

Sonraki iki devre bir bulanıklık içinde geçti, üçüncü devrede bir penaltı kazandım ve Tampa pivotu bana yüksek bir sopa attığında bir adam avantajı elde ettik. Maçın son dakikasında, 1-1 berabere kalmışken, pakı pivotumuza - bir başka Langfield kardeşimize- verdim, o da rakip savunmayı geçerek rakip kalecinin önünde aniden durdu. Tüm gücüyle pakı savurdu, şutunu üst köşeye gönderdi ve kaleciye kurtuluş yapma şansı bırakmadı. Bir saniye sonra kırmızı kale ışığı yanıp sönerken maçı kazandıran atışı işaret ediyor.

Arenada gök gürültüsü kopuyor ve hayranlarımız çığlık atıp alkışlayarak ayağa kalkıyor. Herkesin daha önce tamamen sessizleştiğini fark ettim çünkü sinirler çok yüksekti ya da ben gürültüyü bastırmıştım.

Saniyeler içinde, takımın geri kalanı tarafından kucaklandım, çocuklar kulaklarıma kükreyerek asist için beni ve sezonun ilk maçını bize kazandıran mükemmele yakın şutu için Aiden'ı tebrik ettiler.

"İşte bu, bebeğim!"

"Stanley, işte geliyoruz!"

Etrafımı saran cesetlerin arasında zar zor bir pencere bulabiliyorum ve Shay'i önündeki iri adamın arkasında tam olarak göremesem de oğlunun ellerini havaya kaldırıp zıpladığını görüyorum.

Ve bir sebepten dolayı, bu galibiyeti biraz daha tatlı kılıyor.

Hepimiz oyun sonrası medya için geri dönüyoruz ama kafam sürekli Shay'e doğru dönüyor. Kahretsin, onu görmek istiyorum. Ama basınla konuşmam, takımla maç sonrası toplantı yapmam ve düş almam bittiğinde saat onu çoktan geçmiş olacak. O saate kadar kalmalarını beklememin imkânı yok.

Yine de, yatmadan önce göreceğini umarak ona hızlı bir e-posta gönderiyorum.

Hey doktor,

Senin için yaptığım küçük dansı beğendin mi?
Gülümsediğini gördüğüme eminim. Kıçıma bakıyordun,
değil mi? Geldiğin için teşekkürler.

- Şeftali olgun bir poposu olan defans oyuncusu
Slick

Gülümsüyorum, onun gözlerini devirdiğini ve cevap verirken tuşlara o kadar kuvvetle bastığını hayal ediyorum ki, tuşlar bozulma riskiyle karşı karşıya.

Soyunma odasının yanındaki çöp kutusundan bir içecek alıp, her maçtan sonra yaptığım gibi hayranlarıma göndermek için hızlı bir selfie çekiyorum.

Şu kenetlenmeyi görüyor musun? Bu iş böyle yapılır,
evlat. #ComingfortheStanley

Telefonum elimde titrediğinde ve ekranımda ismi gördüğümde gülümsemem kayboluyor. Ondan gelen son mesaja cevap verme zahmetine bile girmemiştim,

Bu noktada, bana mesaj üstüne mesaj gönderiyor gibi görünüyor. Mesaj attığında neden hala hazırlıksız yakalandığımı bilmiyorum. Bu noktada, mesajları bir baba olarak olduğundan çok daha güvenilir.

BABA

Bu gece iyi asist yaptın ama formun bok gibiydi. Zamboni'den daha yavaşkın, Tanrı aşkına!

Güven oyu için teşekkürler, baba. Oh, ve siktir git!

Her zamanki gibi, onun hıyarlığının iyi ruh halime gölge düşürmesine izin vermemeye çalışarak ekranı kapatıyorum.

Babamla altı aydır konuşmuyorum. En son araba kazasından sonra, iyi olup olmadığını sormak için onu aradığımda konuşmuştuk. Sarhoş araba kullandığı için pişmanlık duyduğunu göstermek yerine, kariyerinde bu zamana kadar iki Stanley Kupası kazandığını ve oğlunun henüz kazanamamış olmasının utanç verici olduğunu söyleyip durdu.

O zamandan beri tek bir mesajına bile cevap vermemiş olsam da, onları okuduğumu biliyor. Muhtemelen bu yüzden bana mesaj atmaya devam ediyor.

Kız kardeşim Piper'ın yıllar önce yaptığı gibi onu engellemeliyim, ama bir yanımda adamın gerçekten başka kimsesi kalmadığından endişeleniyor, annemden sonra evlendiği kadın bile. Ve eğer başka bir acil durum olursa, güvenecek kimsesi olmamasını istemiyorum.

Kafamın içindeki o pislik ses diyor ki, belki ben de hâlâ *ona* bir şeyler için güvenilebileceğimi umuyorumdur; sürekli hayal kırıklığı söylemleri yerine gerçek bir övgü gibi. Ama bu yirmi yedi yıldır olmadıysa, neden şimdi olmasını bekleyeyim ki?

Kalecimiz ve Beckett'ın kardeşlerinden biri olan arkadaşım Brooks, duştan sonra beni soyunma odasında buldu. "Hey! Takım bu akşam bir şeyler içmeye gidiyor. Katılıyor musun?"

Diğer günlerin çoğunda evet derdim ama A.) Çok yorgunum ve kalçamın buzlanmaya ve dinlenmeye ihtiyacı var ve B.) Dışarı çıkıp sadece bir NHL oyuncusuyla yatma şansı isteyen bir grup hatunla flört etme fikri bugün hiç de çekici değil ve C.) Bir yanımda hala Shay'in cevap vermesini umuyor ve dürüst olmak gerekirse evde kalıp onunla sohbet etmeyi tercih ederim.

Acaba onu bu gece beni görmeye ikna edebilir miyim?

Başımı sallıyorum, kot pantolonumu giydikten sonra havlumu kullanılmış kutusuna atıyorum. "Hayır, bu gece olmaz. Yorgunum."

"Hadi ama! Tüm galibiyetleri kutlayacağımız konusunda anlaşmıştık. Şimdi bizi bekletme."

Cüzdanımı ve anahtarlarımı cebime koydum. "Bir dahaki sefere, belki. Bir geceye ihtiyacım var."

Brooks yumruk atmadan önce bana hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatıyor. "Pekâlâ, kardeşim. Bir dahaki sefere o zaman."

E-postamı kontrol etmeye karar verdiğimde tam arabama gidiyordum. Cevap vermeyeceğinden emindim, ama gelen kutumda onun adını görünce kalbim aşırı kafeinli bir kelebek gibi çırpınmaya başladı bile. Tanrım, tam bir korkak gibi konuşuyorum.

Bay Parker,
Şeftali kadar olgun bir posterior mu? Hiç şeftali hayranı olmadığımı şaşmamalı. Gülümsemiyordum, kışına da bakmıyordum. Oral esneme hareketleri yapıyordum. Rejimimin bir parçası. Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler. Galibiyet için tebrikler. Maçtan sonra ağrı seviyen nasıl?

- Dr. Shayla Kumar, PT, DPT

Gözlerim "oral" kelimesine takılıyor, aletim şimdiden seğiriyor. Kendini neye hazırladığının farkında mı acaba? Arabamın kilidini açıp binmeden önce hızlıca bir cevap yazıyorum.

Sevgili Doktor,
Sanırım omzumu ve o çok sevdiğin gluteus maximus kasımı incitmiş olabilirim. Yine de elleriniz üzerimdeyken düzeltilemeyecek bir şey değil. Belki seni bana masaj yapman için ikna edebilirim? Ek olarak, bu oral esnemeleriniz hakkında daha fazla bilgi edinmeyi çok isterim. Bir gösteri alma şansım var mı? Tebrikleriniz için de teşekkürler.

- Kıcı efsanelere ve fısıldanan sırlara konu olan defans oyuncusu, Slick

Arabamda oturmuş, telefonuma bakıyor ve bir çeşit kumar makinesiymiş gibi maillerimi yeniliyordum ki bir tane daha çıktı.

Bay Parker,
Görüyorum ki daha önce anlaştığımız profesyonel sınırları aşmaya devam ediyorsun. Ben bir fizyoterapistim, masöz değil, bu yüzden kalçalarınıza masaj yapmayacağım. Kendinizi daha fazla yaralamış gibi görüldüğünüz için üzgünüm, ancak sizden dinlenmenizi istediğimi hatırlatırım. Yeni yaralarınız sizi rahatsız etmeye devam ederse, yarın akşam planladığımız saatte onları muayene edebilirim.

- Dr. Shayla Kumar, PT, DPT

Telefona sırtarak bakıyorum ve bir mesaj daha yazıyorum.

Sevgili Doktor,
Böyle profesyonel sınırlar konusunda *anlaştığımızdan* emin değilim. Sanırım kurallarınızı çiğnememekle ilgili birtakım zırvalar gevelediniz ve ben de size basit bir soru sordum, ama asla cevap vermediniz: Kuralları çiğnemenin ödülünün ne olacağını bilmek ister misiniz?
Yarın planlanmış bir seansımız olduğunu anlıyorum; ancak ani ölüm riski altında olmadığımdan emin olmak için beni bu gece muayene etmenizi tercih ederim. Eğer benim evime gelmek sizin için çok zorsa, size gelmekten mutluluk duyarım. Ya da bana numaranızı verirseniz, görsel bir değerlendirme için sizi FaceTime ile arayabilirim.

- Bir gemi enkazındaki hazine kadar nadir bir poposu olan defans oyuncusu, Slick

Cevap vermesi için beş dakika bekledim. Belki çok zorladım, belki de benim saçmalıklarımın ve ilgilenmiyor. Ama bana bakışı .. gülümsemek istemesi ama onu kızdırdığımda bunu bastırması, bariz flörtünden nefret etmediğini söylemesi.

Belki de bana nefret ettiğini söylemiyordur.

Ancak hakkında bildiğim kadarıyla, bana fikirlerini saklayacak biri gibi gelmiyor.

Arabamı çalıştırıyorum, gelen kutuma son bir kez bakıyorum, o sırada yanıtının geldiğini görüyorum.

Bay Parker,

Sizi temin ederim ki, yaralanmalarınızın ani ölümünüze yol açma ihtimali düşüktür. Ancak, eğer bu konuda haklı bir endişeniz varsa, o zaman acil servis çağırmanızı tavsiye ederim. Ayrıca, kığınız için bu saçma metaforları nasıl buluyorsunuz?

- Dr. Shayla Kumar, PT, DPT

Cevap yazarken kıkırdamamaya çalışarak yanağımın içini ısıırıyorum.

Sevgili Doktor,

Görüyorum ki yine kıcıımı düşünüyorsun. Bu nedenle, bu geceki hızlı muayeneniz için gerçekten minnettar olurum.

- Kalçaları çok güzel olan defans oyuncusu sigortalı, Slick

Birkaç dakika sonra, artık yanıt vermeyeceğinden emin olduğum bir zamanda, sadece numarasını içeren başka bir e-posta geldiğini görünce rahatlıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden onu FaceTime'dan arıyorum ve ikinci çalışta telefonu açıyor, güzel yüzü ortaya çıkıyor. Gözleri karanlık arka plana karşı ışıltıyor -sanırım dışarıda oturuyor- asimetrik saçlarının uzun tarafı rüzgarda dalgalanıyor ve dudakları pembe, dolgun görünüyor.

"O kadar güzel bir kalça ki, sigortalanmalı' mı?" Çok yüksek sesle konuşmaktan kaçınıyormuş gibi yumuşak bir kahkaha atıyor.

Omuz silkiyorum, gözlerim ince boynunun uzunluğunu takip ediyor, dövme yıldızların sadece bir kısmı bu açıdan görülebiliyor. Deniz mavisi V yakalı bir gömlek giyiyor ve köprücük kemiklerinin üzerindeki ince altın kolyede bir K kolyesi asılı. "Bana numaranı vermeni sağladı, değil mi?"

"Haklısın. Bir kış metaforunu daha kaldıramazdım." Dudaklarını yalıyor. "Arabanda mısın?"

Başımı salladım. "Stadyumdan yeni çıktım."

Duraksıyor ve bir sonraki sözlerini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. "Bu galibiyetten sonra takım arkadaşlarıyla kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu?"

Onun o aşılmaz korumasında gördüğüm şey kırılabilirlik mi?

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim, Doktor."

Cevabım aramızdaki havada asılı kalıyor ve boğazını temizleyerek profesyonel maskesini tekrar takıyor. "Omzunu benim için oynatabilir misin? Bunu yaptığında acıyor mu?" Omzunu yukarı ve aşağı kaldırarak gösteriyor.

Yavaşça bırakmadan önce alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum. Bu görüşmeyi gerçekten sonlandırmalıyım ama bu kadın söz konusu olduğunda doğru şeyleri yapamıyorum. "Omzumu incitmedim. Ve evet, kalçam hâlâ acıyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Oh. Dediğini sanmıştım-"

"Sadece seninle konuşmak istedim."

Aldığı yumuşak nefes hoparlörden bile duyulabiliyor. "Rowan, ben-"

"Kai sana çok benziyor," diye araya giriyorum, o bu konuşmayı bitirmenin bir yolunu bulamadan.

Bu onu önceki düşünce zincirinden koparmış gibi görünüyor ve sanki bana ilk kez gerçekten bakıyor. Dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. "Evet."

.."

"Gülümsemesi seninkine uyuyor."

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve kahretsin, çok güzel - en tatlı pembe dudakların arasına yerleştirilmiş mükemmel bir dizi beyaz diş.

"Teşekkür ederim. Sen dans ederken çok heyecanlandı. Kesinlikle seyirciyi coşturdu."

"Bunu seyirci için yapmadım."

Kilitlenmiş gözlerimiz ona fazla gelmiş gibi yere bakıyor. "Onu paten derslerine yazdırmam için bana yalvarıyor." Başını sallıyor, omzunun üzerinden bakıyor ve arkasında büyük bir kapı görüyorum. Onu evinin dışında basamaklarda otururken hayal ediyorum. "Ama kendine zarar vermesinden çok korkuyorum. Yaşıtlarının çoğundan daha küçük ve onun da öğrenmeye çalışan çocuklarla dolu bir sınıfta ezilmesini istemiyorum. Onu sınıfa kaydettireceğime söz verdim ama bu beni daha az endişeli hissettirmiyor, biliyor musun?"

Bir nefes alıyor. "Keşke daha gençken öğrenseydim, o zaman belki ona öğretebilirdim. Ama bu hep Ajay'ın yaptığı bir şeydi-" Sanki çok şey söylemiş gibi sözlerini yarıda kesiyor. "Her neyse, bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Sadece Kai'nin bize maç bileti verdiğin için çok mutlu olduğunu söylemek istedim, o yüzden teşekkür ederim."

Rahmetli kocasından bahsetmiş olmasının beni onu konuşturmaktan alıkoymasına izin vermiyorum. Geçmişini beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Tek istediğim onu konuşturmak, sesini duymak. Herhangi bir şey hakkında konuşabilir -evrenin gizemleri, karıncaların gizli dili ya da sepet örme- ve ben de onu dinlerim.

"Neden endişelendiğinizi anlayabiliyorum. İnsanlar paten kaymayı ilk öğrendiklerinde kesinlikle yaralanabilirler."

Kabul etmeme şaşırdığı yüzünden okunuyordu. "Ben de tam olarak bunu söylüyordum! Yani delirdiğimi düşünmüyorsun, öyle mi? Birlikte yaşadığım neredeyse herkesin bana söylediği şeyi söyleyeceğine yemin edebilirdim - ona karşı çok aşırı korumacı olduğumu."

Birlikte yaşadığı herkes mi? Tam olarak kaç kişiyle birlikte yaşıyor? "Ya onu bir eğitmenle bire bir sınıfa koyarsanız sadece ona mı odaklanalım?"

Ağzını büküyor, sorumu düşünürken gözleri uzaklara dalıyor. "Evet ... belki."

"Endişelendiğinizi biliyorum ama bir fizyoterapist olarak siz de bunun faydalarını biliyorsunuz - kas gücü, denge ve koordinasyon. Ayrıca, özgüven oluşturmaya da yardımcı oluyor. Şu anda ne kadar seksi ve güçlü olduğuma inanamazsın ama eskiden cılız bir çocuktum." Bu onu gülümsetir. "Biliyorum."

Şaşırdınız ama ben her zaman o tatlı dilli, iç çamaşırı eriten, gizliden gizliye takıntılı olduğunuz patenli Viking değildim."

Gülüyor, yumuşak sesi bir kelebek sürüsü gibi göğsüme çarpıyor. "Sen ikimize yetecek kadar kendine takıntılısın. Bana yer kalacağından emin değilim."

Kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum. "Oh, senin için kesinlikle yer var."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. "Vazgeçmiyorsunuz, değil mi Bay Parker?" "Rowan. Ve itiraf et, benden hoşlanıyorsun."

Bir kahkaha atıyor. "Bu tartışılır. Seninle ilgili düşüncelerimin çoğu seni boğma hayalleriyle dolu."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Ellerini tekrar üzerime koyman için gereken buysa, Doktor, o zaman buna karşı değilim."

İkimiz bir süre sessizce oturup birbirimize bakmadan önce başını sallıyor. "Ne yapıyorsun Rowan?"

Bana özellikle arabamda oturduğum bu anı sormuyor. Onunla flört ederek ne halt ettiğimi soruyor. Kadınla tanıştığımdan beri kendime sürekli sorduğum bir soru bu, bu yüzden kalın kafalı davranıp ona ne demek istediğini sormayacağım.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, kelimelerimi dilimin üzerinde tartıyorum. "Senin yanında, hiçbir fikrim yok gibi görünüyor."

Tekrar yüzüme önce benden uzaklaşıyor ve o yumuşak gülümsemesini kaybetmediğini görmek beni mutlu ediyor. "İyi geceler, Rowan. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Doktor. Dört gözle bekliyorum."

dokuz

shay

"Peki, diz ardı kirişiniz dışında size sorun çıkaran başka bir şey var mı?"

"Pekala!" Bay Howard bağırıyor ve beni zıplatıyor. "Eğer böyle dönersem ..." Çelimsiz ve buruşuk bir kolunu başının arkasında sallıyor, yukarı bakıyor, böylece yine çelimsiz ve buruşuk boynu garip bir şekilde eğiliyor. Bileğini avuç içi dışarı bakacak şekilde büktükten sonra diğer eliyle kaldırdığı kolunu tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Kısacası, bir insan simidinin başlangıcına benziyor. "Omzumda ve boynumda ağrı hissediyorum."

Bir yanım çok yorgun olduğum için yüzümü avucuma çarpmak isterken, diğer yanım kıkır kıkır gülmek istiyor. Öyle bir gün oldu.

Arka arkaya gelen hastalarla aşırı meşgul olmak ve gecenin bir yarısı yatağımdan sızan lanet bir sızıntıyı yönetmek arasında, bir kadeh şaraba, çok gecikmiş bir köpük banyosuna - uzun zamandır bir küvete erişemediğim için - ve Dylan'ın kötü juju'yu vahşi doğaya salmak için önerdiği o lanet katartik çılgınlardan birine ihtiyacım var.

Evrenin, tüm korkunç ve acil olayların gecenin bir yarısı, tercihen insanlar uyurken gerçekleşmesi gerektiğine dair bir kuralı olduğuna inanıyorum.

Bir an kibirli ve zorba bir hokey oyuncusuyla duşta olduğumu hayal ederken, bir an sonra kirişlerin içindeki eski borulardan gelen iğrenç ve muhtemelen son derece zehirli suyla ıslanıyordum.

Söylemeye gerek yok, gecenin bir yarısı tüm evi uyandıracak değildim, bu yüzden tek yapabildiğim bir kova ve yerde uyumak için kuru bir yatak bulmaktı. Çok yorgun olduğum için bu sabah her zamanki beş mil koşumu ve ağırlık çalışmamı bile atladım.

"Beni duyuyor musun, bülbül?"

Bay Howard'ın gür gri kaşları bağırdığında saç çizgisine ulaşıyor. Adam işitme cihazına ihtiyacı olduğuna inanmayı reddediyor. Söylediklerini neredeyse bağırarak söylemesi ve hastalık hastası olması arasında, ben bu savaşın kaybeden tarafındayım.

Boğazımı temizliyorum, onun yararına daha yüksek sesle konuşuyorum. "Böyle büküldüğünüzde acı çektiğinizi anlıyorum", *lanet bir akrobat gibi*, "ama Bay Howard, gün içinde ne zaman bu pozisyonda olabilirsiniz ki?"

"Mesele *ne zaman* olacağı değil, lanet olsun! *Eğer olursa!*" Bay Howard bağırıyor. "*Eğer* o pozisyonda olmak isteseydim, olamazdım! Olmaya karar verirsem olabilmeliyim! Ya jimnastik yapmaya başlamak isteseydim?"

Aman Tanrım.

Nefes alıyorum ve sessizce Tanrı'dan bana güç vermesini diliyorum. "Jimnastiğe başlamayı düşünüyor musun?"

"Hayır! Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırır. "Ben seksen altı yaşındayım! Neden yapayım ki?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde bir süre ona bakıyorum, o da bana dünyanın en büyük aptalımışım gibi bakıyor.

"Doğru. Bir bakayım ve birkaç egzersiz önerelim," diyerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Diz ardı kirişin daha iyi hissediyor mu? Geçen ay konuştuğumuz egzersizleri yapıyor musun?"

"Hâlâ üzerinde bir torba taş varmış gibi hissediyorum, yani hayır, daha iyi hissetmiyorum. Ve şimdi kolumdaki esnekliği kaybediyorum, size gösterdiğim şekilde büküğümde bu lanet ağrısı yaşıyorum."

Evet, sadece sirk akrobatları ve zombilerin kollarını bükmesi gerektiği gibi.

Bay Howard'a haftalık yeni egzersizler vermeden önce bazı sakinleştirici kontroller yapıyorum. Sonra diz ardı kirişini muayene edebilmem için bankın üzerine uzanmasını istiyorum. Dizini göğsüne doğru bastırmadan önce bir avucumu kaldırdığı dizinin hemen üzerine, diğerini de uyluğunun arkasına koyarak olacıklara hazırlıyorum.

Beklendiği gibi, Bay Howard gaz çıkarıyor. *Yüksek sesle.*

Normal sesinden daha yüksek olduğunu söyleyebilirim ve sesi gibi bunu da duymuyor.

Yüzümde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olmamasını umarak boğazımı temizliyorum ve çekmecemde oda spreyi bulundurmamın birçok nedeninden birini hatırlıyorum. "Bu nasıl bir his?"

"Topuğum mu?" diye bağıyor. "Topuğum iyi, civcivim. Beni rahatsız eden hamstringim ve omzum. Dikkatini ver!"

"Doğru." Muayeneme devam ederken, aramızdaki boşluğu dolduran trompet benzeri sesleri görmezden gelirken, daha önce kullandığım tekniği kullanarak kalçasının arkasını bir o yana bir bu yana esnetiyorum.

Bay Howard gittikten sonra -burada bulunduğu kısa süre içinde ortaya çıkmış gibi görünen yepyeni rahatsızlıklardan bahsetmeden önce değil- ve odaya yeterince çevre dostu oda spreyi sıktıktan sonra, başımı avuçlarımla arasına alarak masamda oturuyorum. Düşüncelerime o kadar dalmışım ki kapımın çalındığını bile duymuyorum.

Birkaç saniye sonra en iyi arkadaşlarım ofisime toplandılar. "Oh, tatlım."

Liv bana sempatik bir bakış attı.

Yüzümdeki yorgunluk. "Doğaçlama bir müstehcen kitap kulübü gecesine ihtiyacımız var mı? En sevdiğin organik şarap ve kabak çekirdekli Paleo barlarım var. Bir ısırik isteyip istemediğimi sorduğunda sevmiş gibi bile yaparım."

Kıkırdıyorum. "Yapamam. Bugün hala bir hastam daha var... içlerinde en sinir bozucu ve en bakımsız olanı."

"Neden sinir bozucu olmanın seksi ya da sevişilebilir olmanın şifresi olduğu hissine kapılıyorum?" Liv bana göz kırpmıyor. "Ondan hoşlandığını itiraf edebileceğini biliyorsun, özellikle de bizim önümüzde."

Homurdanıyorum. "Onu yemeğimdaki MSG'yi sevdiğim kadar seviyorum."

Liv gözlerini deviriyor. "Bak, inkar etmeye devam edebilirsin ama ondan bahsettiğimizde nasıl gülümsediğini görüyoruz."

"Ya da bugünlerde hokeye biraz daha fazla ilgi göstermeniz gibi" diye ekliyor Delia.

"Ya da auranın son zamanlarda daha turuncu olması. Yani, bugün daha gri olduğu gerçeğini saymazsak, ama bu muhtemelen yorgun olduğun için."

"Yorgunum," diye onayladım. Bu sabah odamdaki sızıntıyı zaten herkese anlatmıştım. "Hiç uyumadım."

"Cortney ve Beckett sızıntıyı tamir ettirdiler," diye araya giriyor Delia. "Aptal bir tesisatçı tutmaya çalıştılar ama ona basit bir soru sorar sormaz kaçtı gitti."

"Ona basit bir soru sormadın." Dylan ona ters ters bakar. "Yelp'teki tek üç yıldızlı yorumunu neden aldığını sordun ve sonra da *bunu ona yüksek sesle okuyarak* onu utandırdın! Bunu kim yapar?"

"O notu işe geç kaldığı için aldı! Geç kalma konusunda ne düşündüğümü biliyorsun," diye itiraz ediyor Delia.

"Kişisel bir acil durumu varmış!" Liv atlıyor. "Tanrı insanların acil durumları olmasını yasaklamış! Sonra da aletlerini aşağıladın."

Delia elini arkadaşlarımıza doğru sallıyor. "Bence adam çok fazla hassas. Eğer bu kadar canı , o zaman gerçekten de hizmet sektöründe ."

Liv, Dylan ve ben birbirimize öfkeli bakışlar atıyoruz.

"Her neyse, burada olmamızın nedeni bu değil," diyor Delia, konuşmayı değiştirerek. "Seni yağmurdan ıslanmış bir kedi gibi etrafta dolanırken gördük ve buraya sana sarılmak için geldik, bu yüzden," kollarını açıyor, "hadi, içeri getir."

Tökezleyerek en iyi arkadaşlarıma yaklaştım ve onların beni kollarıyla bir kozaya sarmalarına izin verdim. Bugün benim için gelen bu kadınlar -kız kardeşlerim- onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorlardı. Bir anda kendimi beş dakika öncesine göre çok daha iyi .

"Peki turuncu bir auraya sahip olmam ne anlama geliyor?" Dylan'ın daha önceki sözlerini hatırlayarak kollarının altında mırıldanıyorum.

"Azgın olduğun için," diye cevap veriyor, bir adım bile atmadan.

Delia homurdanır. "Bu yeni bir şey değil. Kadının bir BDSM zindanından daha fazla kişisel oyuncağı var."

Omuzlarım gülmekten titriyor. "Kapa çeneni. Hâlâ o tesisatçı ve *yetersiz aletleri* yüzünden üzgünsün."

"İhtiyacı olan şey *yeterli* aletleri olan bir tesisatçı. Bu tür Tesisatı *gerçekten* temizleyin." diye ekliyor Liv.

Delia arkadaşımızın yan tarafını dürterek onun inlemesine ve geri kalanımızın kıkırdamasına neden olurken, ben gerçekten bütün gün olduğundan daha hafif hissediyorum.

"Ama sormak zorundayım..." Hepimiz grup toplantısından ayrıldıktan sonra Liv bana bakıyor. "Seni geride tutan ne?"

Kaşlarımı birbirine çatıyorum, bir şişe kombucha'yı dudaklarıma götürüyorum. "Beni neyden alıkoyuyorsun?"

"Rowan Parker'ın beynini ."

Yudumun ortasında yanlışı boruya giriyor ve öksürmeme neden oluyor. Delia ceza verir gibi sırtımı tokatlıyor, ben bir tane daha almadan önce

uzun bir nefes alıp ona ters ters baktım. Bundan çarpık bir zevk aldığına yemin .

"Öncelikle, onun PT'si olduğum gerçeği!" Liv'e aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Yaşını ya da en uzun ilişkisinin muhtemelen benim en uzun adet döngümle aynı uzunlukta olduğu gerçeğini de unutmayalım."

Liv kollarını göğsünde kavuşturarak bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor. "Bu hem çok yargılayıcı hem de doğru değil."

İçimde küçük bir suçluluk dikenini batıyor. Belki de bu gerçekten yargılayıcıydı.

İtiraf etmeliyim ki Rowan'ın flört geçmişine hiç bakmadım. Onun hakkında gördüğüm her şeyi Ajay ve Kai televizyonda Bolts maçını izlerken öğrendim. Bu yüzden geçmişi hakkında bir şey bildiğimi varsaymak kabalık olur.

Neden böyle davranıyorum? Kabul ediyorum, tanıştığımız andan beri damarıma basıyor ve kararlılığı kırmızı noktayı yakalamaya kararlı bir kediyle yarışıyor, ama aynı zamanda tatlı ve nazikti - ve sadece bana değil, Kai'ye de. Neden zihnim ve bedenim savaştaymış ve kalbim saklanacak bir sonraki boş dolabı bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum?

"Evet, haklısın." Başımı sallayıp ayaklarıma bakıyorum. "Bu yargılayıcıydı ve onun hakkında gerçekten düşündüğüm gibi değildi. Yani, genç ama bu ciddi bir kız arkadaşı olmadığı anlamına gelmiyor." Liv'e bakıyorum ve hemen ekliyorum: "Onunla bir ilişki düşünmüyorum bile. Onunla şu anki profesyonel ilişkimiz dışında *bir şey* düşündüğümünden değil."

"Hı hı," diyor Delia, elleri kalçalarında, saçmalıklarına inanmadığını belli eder bir şekilde.

"Doğruyu söylüyorum!" Gözlerimi açarak ısrar ediyorum. "Siz her ne görüyorsanız, orada değil."

"Bu yüzden mi dün gece maçtan sonra merdivenlerde onunla FaceTime görüşmesi yaptın?" Dylan tek kaşını kaldırarak soruyor. Ama ben daha soramadan o ellerini kaldırıyor. "Merak etme, kulak misafiri falan değildim. Sadece seni kontrol etmeye geldim ve onunla konuştuğunu gördüm."

"Omzunda bir sakatlık varmış, görmemi istedi," diyorum, onlara tüm gerçeği söylemediğimi bilerek - omzundaki sakatlığı uydurduğunu ve yine de onunla telefonda kalmaya nasıl devam ettiğimi. Çünkü onunla konuşmayı ben de seviyordum.

"*Senin yanında, hiçbir fikrim yok gibi görünüyor.*"

Dün gece uyumamı engelleyen tek şey sızıntı değildi. Aynı zamanda konuşmamızın sonuna doğru yönsüz bir akvaryum balığı gibi kafamın içinde yüzen -anlamı örtülü- sözleriydi.

Arkadaşlarım sessiz kalıyor ve bana kendi şüpheli bakışlarını atıyorlar.

"Peki, onu düşündüm! Benden beklediğiniz şey bu mu?"

İtiraf mı edeyim? Sürekli onu düşündüğümü, ondan etkilendiğimi ve onu istediğimi. Onun kendini beğenmiş hokey yıldızı kemiklerine atlamak ve onun tam zamanlı disk tavşanı olmak istediğimi mi? Çünkü istiyorum." Kollarımı yanlarıma indirmeden önce kaldırıyorum ama bu sırada parmak uçlarım kombucha şişeme çarparak masamın üzerine devriliyor. "Kahretsin!"

Evet, şu anda o lanet köpük banyosunu ya da bir kadeh şarabı gerçekten kullanabilirim.

Liv elimi tutmadan önce kızlar ortalığı temizlememe yardım etmek için hemen yanıma geliyorlar. "Bence istediğin buysa, bunun peşinden gitmelisin. Belli ki o da senden hoşlanıyor."

Homurdanıyorum. "Ne için gideceksin? Ve nasıl? Pazar gününe kadar beni her şekilde becermesini istediğimi, çünkü onun yanında doğru düşünemediğimi, ama bir ilişki istemediğimi ona nasıl söylememi bekliyorsun?"

Liv kıkırdıyor. "Belki sadece böyle?"

Dylan elini hamile karnının üzerinde gezdirirken bana göz kırparak, "Sadece doğum kontrol hapı kullanmayı unutma," diye ekliyor. Yüzünde uzaklara dalan bir ifade beliriyor. "Tanrım, bu çok tatlı bir hokey romanı olurdu. Kitap kulübünde okuduğumuz son kitabı hatırlıyor musun? Bu kitapta ayrıca yasak bir doktor-hasta ilişkisi de var, bu da onu çok daha ateşli kılıyor."

Başımı iki yana sallayarak onun bu sözlerini duymazdan geliyorum. "Yasak yönünden bahsetmişken, profesyonel ilişkimiz ne olacak?"

"Profesyonel ilişkinin canı cehenneme. Her türlü ilişkinin canı cehenneme," diye cevap verir Delia. "Sen kendini yap. Bekle, sen zaten tüm o vibratörlerle kendini yapıyordun. Demek istediğim, eğer ikinizin de istediği buysa, *onun* seni yapmasına izin ver. Sonuçlarını fazla düşünmenin ya da bir şeylere etiket koymanın canı cehenneme."

Gözlerim büyüdü. "Bana onunla yatağa girmemi mi söylüyorsun? Erkeklerle hiçbir şey yapmak istemeyen *sen* mi?"

Delia dramatik bir şekilde sinirlenir. "Açık olalım. Sana kimseyle yatağa girmeni *söylemiyorum*. Sen omuzlarının üzerinde harika bir kafaya sahip başarılı bir ve eğer başka bir yetişkinle yatmayı *seçersen*, o zaman daha

Sana güç veriyorum. Tek hücreli amipleri erkeklerden daha ilginç bulmam, arkadaşlarımdan da aynı şekilde düşünmesini beklediğim anlamına gelmez."

"Vay canına, ne kadar ikna edici bir konuşmaydı," dedim.

Dylan bana anlamlı bir bakış atarak, "Shay, Ajay'la neler yaşadığını biliyorum," diyor. Tüm arkadaşlarımdan arasında sezgileri en güçlü olan hep o olmuştur. "Sadece kanserle savaştığı dönemden bahsetmiyorum. Ondan önce de yürütüyordunuz ama harika değildi. Artık kendiniz için yaşamamanın zamanı geldi. Bırakın evren mutluluğunuzu bulmanızda size rehberlik etsin."

Yutkunuyorum, kemiklerim küçük bedenimin içinde ağırlaşıyor, kanserden çok önceki geceleri hatırlamamaya çalışıyorum, onunla yakınlaşmaya çalışıyordum - bana dokunmasını, beni becermesini istiyordum - sadece yorgun olduğunu söylüyordu ya da belki başka bir gece yapardık.

Eskiden yorgun olduğunu, uzun bir gün geçirdiğini kabul ederek bahane bulurdum.

Ama o oyuncaklarla geçirdiğim gecelerin onunla geçirdiğim gecelerden daha fazla olduğunu inkar edemem. Kendimi en yalnız hissettiğim zamanın o olduğunu inkar edemem.

Onlara bakıyorum, ne söylediklerini düşünmekten bile korkuyorum ama zaten düşündüğümü biliyorum. "I . . . Benim ve Kai'nin hayatını zorlaştırmak istemiyorum. Ya öğrenirse? Ya medyadan biri öğrenirse?" Kalbim hızla çarpıyor. "Lisansımı kaybedebilirim."

Delia'nın gözleri beni delip geçti. "Sen hazır olana kadar kimse öğrenmeyecek, Kai bile. Ve unuttuysan , Massachusetts eyaletindeki en iyi bölge savcı yardımcısı senin en iyi arkadaşın. Herkes sana doğru en ufak bir taş bile atmadan önce iki kere düşünecek."

Rowan'ın evine gitmek için eşyalarımı toplarken bir nefes alıyorum. Kızlara sarılıyorum ve tam çıkarken Liv kıcıma bir tokat atıyor. "Git de o ukala hokey oyuncusunun kemiklerini kır," diye tekrarlıyor sözlerimi. "Ve bir sonraki kitap kulübümüzde her bir pis ayrıntıyı paylaşmaya hazır olana kadar geri gelme."

on

shay

Küçük şişeyi burnuma götürüyorum, kolonyasından bir nefes alıyorum, burnumu boynunun dibine bastırđđđđđđ hayal ediyorum. Bu adamı bu şekilde istemem için hiçbir neden olmamalı.

Ama, kahretsin, istiyorum.

Şişeyi yere bıraktım, zengin ve şık banyosuna baktım, gözlerimi siyah derili mermer zeminlerde, on kişilik cam duşta gezdirdim ve üzerinde güzel bir avize ve arkasında en az on metrelik süslü bir ayna bulunan devasa, ayaklı küvete takıldım.

Rowan on dakika önce tam binasının önüne geldiğimde bana bir mesaj göndererek antrenmandan bir saat geç çıkacağını ve kendimi evimde hissetmemi söyledi. En sevdiği Meksika restoranına uğrayacağı için yiyecek bir şey isteyip istemediğimi bile sordu. Öğle yemeğini atladiğım ve kombucha'nın çoğunu döktüğüm için menüyü hızlıca taradım ve çoğunlukla sağlıklı görünen bir salata buldum - kızarmış tortilla şeritleri hariç - bu yüzden ondan benim için almasını istedim.

Ama şimdi öldürmek için bu kadar zamanım var.

Küvetin yanındaki güzelce dekore edilmiş raflara doğru yürürken, etiketi okuyarak bir şişe daha alıyorum. Hibiskus ve bal köpüğü banyosu, Hawaii esansiyel yağlarıyla aşđlanmış. Kapağı çeviriyorum, uzun bir nefes almadan önce burnumu gezdiriyorum. Yemin ederim, dev bir çiçeğin üzerinde cennete kadar sürüklendim ama hiç polen olmadan.

Tanrım, bir şişe köpük banyosu için ağzım sulanıyor.

Alt dudağımı ısııyorum, sanki bana ihtiyacım olan cevapları verecekmiş gibi bir dakika daha şişeye bakıyorum.

Kendimi evimde gibi hissetmemi söyledi. Ayrıca buraya gelmesinin bir saat süreceğini söyledi - teknik olarak şu anda elli dakika. Yani acele edersem haberi bile olmaz.

Zamanı kendi lehime kullandığım ve en iyi arkadaşlarımla birlikte korku evine taşındığımdan beri hayalini kurduğum tek şeyi, köpük banyosunu nihayet yaptığım için kimse beni suçlayamazdı.

Daha fazla düşünmekle vakit kaybetmeden, soyunmadan önce küveti doldurmak için musluğu açıyorum ve kıyafetlerimi havlunun bulunduğu kapının yanındaki bankın üzerine bırakıyorum. Sonra Kindle'ımla birlikte çantamı oturma odasındaki kanepede unuttuğumu fark ederek, Rowan'ın komşularının beni büyük pencerelerden çıplak koşarken görmemesini umarak çantamı almak için hızla dışarı koşuyorum.

On dakika sonra, köpük banyosu tarihinin en inanılmaz köpük banyosunun keyfini çıkarıyorum. Sanki Versace, Gucci ve Prada çiftleşip köpük banyosu bebeği gibi bir köpük banyosu yapmışlar. Bahse girerim Yunan tanrıçaları bile böyle banyo yapmamışlardır, sanki bir bulutun içinde yüzüyorlarmış gibi.

Önümüzdeki beş dakika boyunca, balon bikinili bir deniz kızı gibi davranarak göğüslerimin üzerinde birkaç baloncuk şekillendiriyorum, birkaç baloncuk dağı yapıyorum ve karahindiba tüyü dilek tutar gibi avuçlarımdan birkaç baloncuk üflüyorum.

Tüm bu heyecandan sonra nihayet banyoya yerleştim ve başımı kenara yasladım. Kindle'ımı bıraktığım raftan aldım ve en iyi arkadaşlarımla birlikte bu haftaki müstehcen kitap kulübü için seçtiğimiz Ablaze adlı kitabı açtım.

İki kahraman, Dean ve Mala arasındaki seks sahnesini okurken kalçalarım sıkıştı.

Güzel, şişmiş amına ilk dokunuşumu yapmadan önce burnumu Mala'nın kalçasının dikişi boyunca gezdiriyorum. Vücudu dokunuşum altında titriyor ve tatmin damarlarımda dolaşıyor.

"Cennet gibi kokuyorsun ve ev gibi tadın var," diye mırıldanıyorum teninin üzerinde.

Avuçlarımla kalçalarını kavrayarak kalçalarını kaldırıyorum ve dilimi ona doğru düzleştiriyorum. Kıkırdan klitorisine, önden arkaya doğru sürüklüyorum.

Tekrar tekrar yapıyorum, neredeyse çığlık atarak elimden kurtulmasını sağlıyorum.

Yüce İsa. Burası sıcak mı?

Sahneyi tekrar okudum -biliyorsunuz, sadece önemli ayrıntıları kaçırmadığımdan emin olmak için- ama yaklaşık on dakika sonra göz kapaklarım ağırlaştı. Kindle'ımı bir kenara bırakıp, telefonumun zamanlayıcısını beni için hızlıca ayarladım ve

Rowan eve gelmeden önce küveti boşaltmak ve kıyafetlerimi giymek için yeterli zamanım olsun diye beş dakikalık bir uykudan başka bir şey yapmıyorum.

Ve kimse daha akıllı olmayacak.

Birinin daha akıllı olması dışında.

Çünkü sadece otuz saniye sonra, sanki tüm dünyadaki en ateşli adam - NHL'de forma numarası on altı olan bir defans oyuncusu, belki de - avucunu ensesinde gezdiriyormuş gibi yumuşak bir hışırtı duyuyorum.

Nerede olduğumu unutarak küvetin kenarlarına tutunuyorum ve ayağa fırlıyorum - denizkızı bikinim beni ucuz bir fahişe gibi çoktan terk etmişti. Kenarlardan dökülen su küvetin etrafında birikiyor ama üzerimden süzülen su miktarı -sanki şelaleden yapılmışım gibi- sonunda tam olarak ne olduğunu anlamamı sağlıyor.

Gözlerim, odanın diğer ucunda, tüm kıyafetlerimin yanındaki bankta oturan Adonis'e takılıyor. Ayak bileği dizinin üzerinde duruyor ve parmakları çenesini rahatça kaşıyor, bakışlarında en ufak bir şaşkınlık belirtisi yok. Sanki doktorlarının su altı bataklık yaratıkları gibi küvetinden çıktığını görmeye alışmış gibi.

Hiç düşünmeden elim göğüslerimden birine gidiyor, diğeri de gözlerimin üzerine . "Göründüğü gibi değil!"

Alçak sesle kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. Adem elmasının nasıl sallandığını, dişlerinin o güzel gülümsemesinin içinde nasıl parladığını bile gözümde canlandırabiliyorum. "Size katılmıyorum doktor. *Tam olarak* göründüğü gibi. Göründüğü şey de benim lanet olası fantezimin hayata geçmiş olması ve hayal edebileceğimden yüz kat daha iyi olması."

Ona bakmak için parmaklarımın arasından bakarken yanaklarım alev alev yanıyor ama yüzündeki ifade dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Kapüşonlu bakışları altında beni tepeden tırnağa süzerken kesinlikle aç görünüyor. Dilini alt dudağının üzerinde kaydırarak ağzına götürüyor ve uzun bir nefes alıyor.

O zaman ellerimin muhtemelen daha iyi konumlandırılabilceğini fark ediyorum ve birini hızla gözlerimin üzerinden bacaklarımın arasına götürüyorum, uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum ve diğer göğsümü ön kolumla kapatıyorum. Kahretsin, neden yanımda bir havlu getirmedim ki?

Bu noktada vücut ısımin ne kadar yüksek olduğunu söylemek mümkün değil, çünkü aşırı ısınacak ve utançtan bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Tanrım, o kadar güzelsin ki nefes almakta zorlanıyorum." Sesi gergin geliyor, sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi, ama sözleri karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bir ayağımdan diğerine geçerek. "Şey, ben ... Bana bir havlu ve giysilerimi uzatabilir misiniz lütfen?"

Yüzünde sinsî bir sırıtma belirliyor ve iri pençesini uzatıp lacivert sütyenimi alıyor, sallıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?" Eşleşen külotumu almadan önce gözleri bir an için benimkilerden ayrılıyor. "Yoksa bunu mu demek istiyorsun?"

Yutkunuyorum. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun, ama evet, onlar."

Rowan'ın gözleri alev alev yanıyor, külotumu burnuna götürüp bir kaplanın taze avını kokladığı gibi koklarken irislerinin arkasında kıvılcımlar çıkıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "O kadar lezzetli ki, daha tadına bile ."

"Rowan," diye tekrar ısrar ediyorum, yanaklarım yanıyor.

"Kıyafetlerini mi istiyorsun, Doktor?" Sırtışı bir tarafa doğru kalkıyor. "O zaman gel de al."

Etrafıma bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kollarımı indirmeden bu kocaman küvetten nasıl çıkacağım? Ve en başta kendimi bu aptal çıkmazın içine nasıl soktum?

Ne kadar yalvarsam da bu adam bana kıyafetlerimi ya da havlumu vermeyecek ve burada çıplak durmaktan üşüyorum.

Kısa bir nefes alarak, meseleyi kendi ellerime almaya ve onu kendi oyununda şaşırtmaya karar verdim. Eğer bu pislik, namuslu biri olduğum için küvetten çıkmaktan çekineceğimi düşünüyorsa, o zaman başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Ellerimi bırakarak küvetin kenarına tutunuyorum ve kendimi dışarı atıyorum, yere daha fazla su sıçratıyorum ama artık bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum. Bunu yaparken seksi görünmediğimi de belirtmeliyim - kimse görünemez, Gal Gadot bile. Ama eğer böyle oynamak istiyorsa, o zaman . . . Onun bozulmamış mermer zeminlerini daha fazla ıslatacağımdan emin olabilirsiniz!

Omuzlarımı geriye atarak, kaşlarımda boncuk boncuk ter olmasına ve vücudumun her an alevler içinde kalabileceği gerçeğine rağmen, ıslak ayaklarım yere vurarak ona doğru ilerliyorum.

Ona bir adım kadar yaklaştığımda gözleri daha da kapanıyor, ama ben kıyafetlerime uzanamadan kolunu kaldırıp onları başımın binlerce metre üzerinde tutuyor ve havluya da ulaşamayayım diye yer değiştiriyor.

Ugh! Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, tenime değen soğuğu daha fazla hissediyorum. "Rowan. Kıyafetlerimi geri istiyorum."

Erkeksi kaşlarından biri kalkmadan önce bana bakarken çenesi kenetleniyor. "Ne kadar kötü?"

"Ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

Siktiğimin piçi sırtacak kadar küstah. "O zaman yalvar."

"Yalvarmak mı?" Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yalvaracaksın?"

Lütfen dedim zaten."

Bana bir adım daha yaklaşıyor, kolonyasının kokusu duyularımın üzerinde dolaşıyor ve gözlerim boynunun altındaki açıkta kalan çukura takılıyor. Belli ki buraya gelmeden önce kravatını çıkarmış.

Kolunu hâlâ başının üzerine kaldırmış, çıplak göğsüme bakıyor ve meme uçlarım kendiliğinden sertleşiyor. "Başka bir yol bul."

Bir nefes çektim. "Rowan, yemin ederim-"

"Dizlerinin üzerine çök."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve eğer gözlerim ateş saçabilseydi, şu anda kül olurdu. "Dizlerimin üzerine çöküp kendi kıyafetlerim için yalvarmamı istiyorsun."

Cevap vermiyor, bana sadece ateşli bakışlarıyla cevap veriyor.

"Hayır," diyorum, kıvrımlarımın içinde biriken ve bacaklarımdan aşağı damlamakla tehdit eden bir arzu havuzunu tam anlamıyla hissedebildiğim gerçeğine rağmen. Tanrım, bir erkeği hiç bu kadar çok istemiş ve ona direnmek istemiş miydim?

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Bütün gece sana böyle bakabilirim."

"Siz bir pisliksiniz Bay Parker," diye homurdandım ama bu adamın önünde diz çökme fikrinin beni çok etkilediğini itiraf etmeliyim. beklemediğim bir şeydi.

"Bunu kastetmiyorsun." Yüzünü benimkine yaklaştırarak sırtıyor. "Güzelce sertleşmiş meme uçlarının söylediği bu değil. Boynundaki ve yanaklarındaki kızarıklığın söylediği bu değil." Dudakları yanağımda çok yumuşak bir şekilde geziniyor ve vücudumun hâlâ ıslak olduğu gerçeğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tüm vücudumu sarıyor. Ağzı kulağımın üzerinde geziniyor. "Benim için diz çöktüğünde nasıl görüneceğini göster bana, Doktor."

Yüzümü hafifçe çeviriyorum, böylece yanağım dudaklarına temas ediyor. Çenesindeki tüyler tenime sürtünüyor ve yumuşak bir nefes alıyorum.

Rowan liderliği ele alıyor, ağzını boynuma bastırıyor, öpüyor ve yalıyor, beni kıvrandırıyor. Yavaşça, sanki zaman diye bir kavram yokmuş gibi, ağzımın köşesine bir öpücük bırakmadan önce çenemin üzerinden geçip tenimi ısıtıyor. Başımı tekrar çeviriyorum, ağzımı alması için adeta yalvarıyorum,

Ama yumuşak, bilmiş bir kıkırdamadan başka bir şey söylemeden arkasına yaslandı ve bakışlarını tuttu. "Dizlerinin üzerine cök, Doktor."

Pes ederek yavaşca dizlerimin üzerine cöküyorum ve ona bakıyorum. Önümdeki dev şişkinliği ya da onun tahrik olduğu için bu kadar büyük olduğu gerceğini görmezden gelmek mümkün değil.

Başparmağı yanağımı okşamadan önce eli boynumun arkasına dolanıyor, tam da oradaki küçük benim üzerine. "Seni ne kadar istediğime dair bir fikrin var mı?"

Dudağımı ısırđım. "Keşke yapmasaydın. Bu ikimizin de hayatını kolaylaştırırdı."

Başparmağı alt dudağımın ortasına gelip onu aşağı cökmeden önce usulca kıkırdıyor ve bana bakıyor. "Seni bilmem Doktor ama ben hiçbir zaman kolay bir şey istemedim ve şimdi de istemeyeceğim. Kolay olana sahip olmaya değmez."

Ben cevap veremeden kıyafetlerimi bankın üzerine bırakıyor. Kapiya doğru yönelirken tenimin üzerinde yumuşak bir hava esiyor, sonra aynı yerde diz cökmiş bana bakıyor. "Sen sahip olmaya değersin, Shayla. Giyin ve dışarı cık. Aramızdaki her neyse onu konuşmayı henüz bitirmedik."

on bir shay

O gittikten sonra birkaç dakikalığına aynı yerde kök saldım, az önce ne merak ediyordum. Kendi kabadayılığımınla onunla oyun için oyun oynamaya çalışmaktan, önünde diz çökmeye nasıl geçtiğimi merak ediyorum.

Küveti boşalttıktan sonra yavaşça giyiniyorum ve dışarı çıkıyorum, onu ve kendimi tamamen keyifsiz hissediyorum.

Rowan beni gördüğünde mutfakta yemeğimizi hazırlıyordu. Artık takım elbisesini giymiyor. Onun yerine siyah bir eşofman altı ve üzerine tam oturan bir Boston Bolts tişörtü giymiş ki göğüs kaslarını mükemmel bir şekilde seçebiliyorum.

Bana o kendine has sırtışıyla tepeden tırnağa süzüyor. "O yoga pantolonunun içindeki görüntüne bayılsam da, yalan söylemeyeceğim, yanımda hiç kıyafet giymemeni tercih ederim."

Yanaklarım hâlâ sıcak, sinirlerim karmakarışık. "Gerçekten çok üzgünüm..." Nereden başlayacağımı bilemediğim için yutkunuyorum. "Her şey için. Küvetinizi kullanmam ve sonrasında *böyle* davranmam çok uygunsuzdu.

." Ayaklarıma bakıyorum.

Rowan aramızdaki mesafeyi kapatıyor, parmağıyla çenemi kaldırarak ona bakmamı sağlıyor. "Lütfen üzülme. Bunların hiçbirisi için değil. Sonunda senin başka bir yönünü gördüm. Oldukça sevdiğim bir yanını. Ama gerçek şu ki, sende hoşlanmadığım tek bir şey bile bulamadım."

Gülümsüyorum. "Zamanla sana hoşlanmayacağın birkaç şey vereceğime eminim."

Ve bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda, ne kadar önemli anladım.

Rowan'ın gözleri parlıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Rowan-"

Parmağını ağızıma koyarak başka bir şey söylememi engelliyor. "Kurallar ve sınırlar hakkındaki saçmalıklarınla bu anı mahvedeceğini hissediyorum ve bunu yapmadan önce midemde bir şeyler olmasını istiyorum."

Yemekten bahsettiği sanki doğrudan midem tarafından duyulmuş gibi, midem utanç verici bir inilti çıkarıyor ve hem Rowan hem de ben gülüyoruz.

"Görünüşe göre miden de aynı fikirde," diyor elini kolumdan aşağı kaydırıp parmaklarımı kavrayarak. "Kanepeye oturmaya ne dersin, ben de sana yemek getireyim?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden bu bana hiç teklif etmediğin bir randevu gibi geliyor?"

"Sonuncusunu kaçırdın mı," işaret parmağını dramatik bir şekilde çenesinin üzerine koyup düşünüyormuş gibi yapıyor, "seninle çıkmak istediğimi *beş kez* ima etmeye çalıştığımı?"

Alay ediyorum. "*Evet, öyle* olmalı! Peki benimle çıkmak istediğini nasıl *ima* ettin?"

Parmağını kaldırdı. "Bir, sadece *senin* fizyoterapistim olmanı istediğim zaman." Bir parmağını daha kaldırdı. "İki, benimle tanıştığından beri durmadan kullandığın vibratörü sana gönderdiğimde." Kıkırdıyorum ve o bir parmağını daha kaldırıyor. "Üç, bu hafta sonu deplasman maçları için benimle Kaliforniya'ya gelmeni istediğimde." Serçe parmağını kaldırıyor. "Dört, sana ve Kai'ye maçıma gelmenizi söylediğimde." Başparmağını kaldırıyor. "Ve beş, sana son maçıktan sonra buluşmamızın bir yolu olup olmadığını sorduğumda ve FaceTime aramasıyla uzlaştığımızda."

Gülüyorum. "Oh, onlar bu muydu? Bana çıkma teklif etme *girişimlerin* mi?"

Sanki *Çarkıfelek* bulmacasını doğru tahmin etmişim gibi heyecanla başını sallıyor. "Evet! Öyleydiler."

Tekrar kıkırdıyorum, garip bir sıcaklık göğsümün etrafına yayılıyor ve beni uçuyormuş gibi hissettiriyor. Aramızdaki bu değişim ne zaman oldu? İnşa etmek için o kadar uğraştığım duvarları ne zaman yıkmaya başladı? "Bay Rowan 'Slick' Parker, daha önce hiç bir kıza çıkma teklif ettiniz mi?"

"Evet! Sana son beş seferden bahsettim, hepsinden ya çok habersizdin ya da tamamen karşı çıktın. En hafif tabiriyle egom için cehennem oldu."

Başımı eğiyorum. "Eminim ki bu egoyu kırabilecek pek bir şey yoktur."
Öne doğru eğiliyor, dudaklarında kırılğan bir gülümseme beliriyor ve fısıldıyor: "Sen hariç."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Pes ediyorum.
Sen kazandın." "Bu evet dediğin anlamına mı geliyor?"

Tereddüt ediyorum, zaman kazanıyorum. "Boş mideyle iyi kararlar veremem ve şu anda açlıktan ölüyorum. O yüzden önce beni doyurman gerekecek."

Başını öne eğiyor. "Bugün aç karnına her zamankinden daha iyi kararlar verdiğini iddia edebilirim. Belki de seni yanımda aç tutmalıyım." Göz kırpıyor. "O zaman akşam yemeğinde bana sahip olabilirsin."

Bir elimi göğsüne koydum. "Kulağa ne kadar cazip gelse de, üzerinde adımın yazılı olduğu bir salata var, gerçekten çok isterim."

Birkaç saniye sonra, ikimiz de yemeklerimizle kanepede oturuyoruz - o, küçük bir ülkeyi günlerce doyurabilecek gibi görünen devasa burritosuyla, ben de salatamla.

Rowan bir ısırık aldıktan sonra ağzını siliyor ve tortilla şeritlerini seçmemi izliyor. "Tortilla şeritlerini sevmiyor musun?" Sanki bana bir sır veriyormuş gibi yaklaşıyor. "Yalan söylemeyeceğim doktor, o salatada heyecan verici olan tek şey tortilla şeritleri."

Gülümsüyorum. "Kızarmış ya da işlenmiş hiçbir şey yemem." Dehşete düşmüş görünüyor. "*Hiç* mi?"

Bilinçli bir şekilde başımı sallıyorum.

Dürümünü kaldırıyor. "Peki, bu burritoyu yer misin? İçinde kızarmış bir şey yok." Dürüme bakıyor ve kıkırdıyor. "Fasulye ve tavuk hariç."

Alüminyum folyo ambalajın içine sıkıştırılmış burritoya bakıyorum ve yalan söylemeyeceğim, nefis kokuyor ve tadı da bir o kadar güzel görünüyor. "O ve içindeki un tortilla, peynir ve ekşi krema yüksek oranda doymuş yağ içerir. Bir de bol miktarda karbonhidrat içeren pirinç var."

Şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Yine de koşmaya başlasa kovalayacakmış gibi bakıyorsun."

Yüzümü ona döndüm. "Beni yalnız bırak. Sadece açım." "Hep böyle miydin?"

Salatamdan bir ısırık alarak ona kendini beğenmiş bir bakış attım. "Ne gibi? *İnanılmaz, mükemmel*, arıların dizleri?"

Rowan homurdanıyor. "Bir de bana ukala diyorsun." Tekrar eğiliyor. "Bu arada Doktor, artık kimse 'arının dizleri' ifadesini kullanmıyor. Yüzyılın başından beri kullanmıyorlar."

Çatalımla pazılarını dürtüyorum ve canı yanmış gibi davranarak uluyor. "Ben de arı dizlerinin canlandırıcısı olacağım! Bu çok *moda* bir deyim."

Benim saçma şakam karşısında homurdanıyor. "Bu konuda iyi şanslar. Demek istediğim, her zaman bu kadar sağlıklı mı yedin?"

Başımı salladım. "O sıralarda başladım ..." Havayı bozmak istemediğim için boğazımı temizliyorum. "Ajay'ın kemoterapi gördüğü sıralarda. Neredeyse internetin sonuna gelene kadar kanser hakkında okuduktan sonra, sağlıklı gıda çılgınlığına girdim, buzdolabımızdan ve kilerimizden doğal olmayan boyalar, işlenmiş şekerler ve organik olmayan her şeyi çıkardım. O zamandan beri Kai ve benim vücudumuza ne koyduğumuza çok dikkat ediyorum."

Rowan dürümünü bırakıyor ve tüm dikkatini bana vermek için dönüyor. Bu, her konuştuğumuzda yaptığını fark ettiğim bir şey -bana tüm dikkatini vermek- ve Ajay'den gördüğümü hiç hatırlamadığım bir şey. "Sence hastalanmasına neden olan şey diyetindeki bir şey miydi?"

Omuz silkiyorum. "Kimse kesin olarak bilmiyor. Herhangi bir şey olabilirdi - genetik bir değişiklik, çevresel bir şey, kim bilir? Ama bunun üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasından nefret ediyordum. Bunu kabullenmek zorunda olma hissinden nefret ediyordum. Bu duygu

...

"Çaresizlik," diye ekliyor Rowan ben sözümü kesince.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Yani, Kai ve benim ne yediğimizi kontrol etmiyorum çünkü bu bizi hasta olmaktan koruyacak, sadece elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

Geçen gece merdivenlerde sigara içtiğime dair bir anı gözümün önüne geliyor ve çabucak . Bir daha sigara içmeyi , bu yüzden bunu stres kaynaklı bir hata olarak değerlendirip tekrar içmeye başlayacağım.

Rowan'ın altın yeşili bakışları bir ısıruk daha almadan önce yüzümde geziniyor, düşünceli bir şekilde çiğniyor.

"Ne?" Bir şey söylemek istediğini bildiğim için soruyorum.

Başını sallar. "Hayır, bu sadece ... siktir! Zaten olabilecek bir şey için kendini cezalandırıyormuşsun gibi geliyor, anlıyor musun?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bunun harika bir örnek olmadığını ve kocanla yaşadıklarıyla aynı olmadığını söyleyerek önsöze başlayayım, ama babam annemi kız kardeşim ve ben ergenlik çağındayken terk etti."

Elimi koluna koyuyorum, sıkı çenesini ve burritosundan kopardığı alüminyum folyoyu sıkıca tutuşunu görünce kalbim ona doğru çarpıyor. "Özür dilerim Rowan."

Bir an için alt dudağını kemiriyor. "Mesele şu ki, annem her şeyi doğru yaptı. Mükemmel bir eş, mükemmel bir anneydi. Babamın en büyük hayranı ve en sadık destekçisiydi, babam kariyerine odaklanabilsin diye kız kardeşim ve benim için tüm sorumluluğu üstlendi. Babam iç sahada maç oynadığında, maçtan sonra evde pişirilmiş bir yemek yiyeceğine her zaman güvenebilirdi.

"Ve başka ne var biliyor musun?" Bana bakıyor ama sormamı beklemiyor. "Her zaman en iyi haliyle görünürdü." Anılara dalmış gibi başını sallıyor. "Onun eve geleceğini öğrenir öğrenmez gidip saçını ve makyajını düzeltir, hatta bazen kıyafetlerini bile değiştirirdi. Ama tüm bunlardan sonra bile," diye neşeyle kıkırdıyor, "neredeyse yirmi yıl birlikte olduktan sonra, babam yine de annemin yarısı yaşında bir kadınla evlenmek için onu - bizi - terk etti."

Başparmağımla kolunda daireler çiziyorum, gözlerim o noktaya takılı kalıyor. Rowan'ın babasının ünlü bir hokey oyuncusu olduğunu biliyordum ama diğer detaylardan haberim yoktu. "Annen şimdi nasıl?"

Rowan gülümsüyor, yüzü görmeye alışık olduğum şekilde aydınlanıyor. "Yeniden evlendi ve onu çok seven bir adamla birlikte yaşıyor."

Bu moralimi . "Bu harika. Yakın görünüyorsun."

"Öyleyiz." Başını sallıyor. "Kız kardeşim Piper, annem ve ben bir elmanın üç yarısı gibiyiz."

Deyim onu düzeltmiyorum çünkü ne demek istediğini anlıyorum.

"Ama bunu sana söylememin nedeni," diyor bir süre durakladıktan sonra, "sana bir durumu kontrol etmek için her şeyi yapabileceğini, ancak tüm çabalarını test edecek koşullar olduğunu göstermek. Sağlıklı beslenmek ve kötü şeylerden uzak durmak için elinden geleni yapmak istediğini anlıyorum, ama hiç kuralları gevşetmek istemez misin? Zaman zaman sağlıklı bir yemek yemek size zarar vermez; hatta kendinizi daha mutlu hissetmenizi sağlayabilir. Ve sonuçta hepimizin istediği de bu değil mi?"

Burritosundan büyük bir ısıruk daha alıyor ve bana hayal edilebilecek en geniş, şapşal gülümsemeyi atıyor. "Gördün mü, bak ne kadar mutluyum" diyor ve sonra dehşet içinde salatama bakıyor. "Ve senin ne kadar üzgün olduğuna bak."

Elimde değil. Göluyorum. Adam dokunduğu her Şeye nasıl ışık getireceğini biliyor. O kadar sevimli ki, hem buz üstünde hem de buz dışında bu kadar güç ve kuvvet yansıtan birinin aynı anda nasıl hem bu kadar yakışıklı hem de sevimli olabildiğini merak ediyorum.

"Bak ne diyeceğim," diye başlıyor, güzel gözleri muzip fikirlerinden biriyle daha parlıyor. "Baskı yok, ama-"

"Uh huh," diye kestirip atıyorum. "Çünkü sen hiçbir zaman baskı yapan biri olmadın. "

"Eğer bu lezzetli burritodan bir ısırık aldıktan sonra kendini küçücük de olsa daha mutlu hissetmezsen, o zaman bu konuyu bir daha asla tartışmayacağız."

Başımı şüpheci bir şekilde eğiyorum, 'eensy-weensy' dediği için onu daha şirin bulmamaya çalışıyorum. ", bunu yedikten sonra kendimi daha mutlu hissedeceğimden şüpheliyim, çünkü içindeki tüm kötü şeyleri düşüneceğim. İkincisi, seni bir ısırık aldıktan sonra *pes* edecek bir tip olarak görmüyorum."

"Neden bu kadar endişeleniyorsun, Doktor? Bir ısırığın seni ömür boyu mahvedeceğinden mi korkuyorsun?" Sözlerinin arkasında başka bir gizli anlam varmış gibi kaşlarını sallıyor.

Yorgunluğumu içime atarak elini kendime doğru çekiyorum ve burritosundan büyük bir ısırık alıyorum.

İlk başta, dilimde baharatlı, tuzlu ve hatta bir parça tatlı bir tat patlaması gibi hissediyorum, ancak çıtır marul, tuzlu et ve lezzetli fasulye çiğnememi yavaşlatıyor, böylece tadı ağızımda daha uzun süre tutabiliyorum.

Vay ! Bunu beklemiyordum.

Yani, geçmişte burrito yemiştim -geçmişte artık yemediğim pek çok şey yedim- ama sanırım kendimi tadını unutmaya zorlamıştım. Kendimi hiçbir şey kaçırmadığıma inandırmıştım. Ama sadece bir ısırıkla, sanki onlarca yıldır uyuyormuş gibi tat alma tomurcuklarım yeniden uyandı.

Rowan'ın gürleyen kahkahası beni güvenli bir şekilde Dünya gezegenine geri indirdi. "Oh, Doktor. Keşke zamanda geri gidebilseydim. Karşılığında bana bir söz vermeni isterdim çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar büyük ve mutlu bir gülümseme gördüğümü sanmıyorum."

Bir ısırık daha almak için dürümü elinden almadan önce dudaklarımı yalıyorum. Sonra ona salatamı uzattım. "Artık gidebilirsin," diye mırıldanıyorum ısırığın ortasında

niyetlendiğinden biraz daha yüksek sesle inlemeden önce. "Bay Büyük, Kalın ve Lezzetli ile birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım olabilir."

Rowan'ın gözleri alev alev yanıyor. "Beni bir burritodan kışkandırmaya mı çalışıyorsun, Doktor? Çünkü işe yanıyor."

"Kim, ben mi?" Yemeğimi çiğneyerek ona masumca göz kırpıyorum.

Elimdeki dürümün alt kısmını sehpanın üzerindeki tabağına geri koymadan önce, yemek komasına girme tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar -yıllardır yaşamadığım bir şey- neredeyse tüm dürümünü yiyip bitirmemi izliyor.

Bana döndüğünde, gözleri dudaklarıma kayıyor ve dudaklarında aynı açlık var - hiçbir doymuş yağ ya da karbonhidratın tatmin edemeyeceği bir açlık. Elini yüzüme doğru kaldırarak başparmağını ağzımın köşesinde gezdiriyor ve ekşi kremanın izini yakalıyor. Sonra başparmağını dudaklarına götürüyor ve yalayarak temizliyor.

Kalp atışlarım hızlanırken karnımda ısı dönüyor ve ikimiz de bırakmak istemediğimiz bir ana kilitlenip kalıyoruz.

"Ne-" Duraksıyorum, kelimelerimi bulmaya çalışıyorum. "Karşılığında nasıl bir söz isterdin?"

Elimi tutup beni kendisine çekmeden önce bakışları alacakaranlıktaki bir orman gibi kararıyor. Bir anda kanepede ona sarılıyorum; küçük bedenim onunkine neredeyse çocuk gibi yaslanıyor. "Bu çok kolay."

Ellerimi omuzlarına koyduktan sonra bir elimi çenesine koyuyorum ve başparmağımı kısa, koyu renkli ensesine sürtüyorum. "Anlat bana."

"Bir öpücük isterdim."

Gülümsememi bastırıyorum, gözlerimi göğsüne indiriyorum, dilimin tutulduğunu hissediyorum. Bunun yerine, burada olma sebebim olan fizik tedavi ve sakatlık gibi daha tanıdık konulara sapıyorum. "Muhtemelen ağrını daha da kötüleştiriyorum."

Sesi nefes verirken düzensizleşiyor. "Oh, hiçbir fikrin yok."

Gözlerim onunkilerle birleşiyor, parmaklarım ensesinde geziniyor. Daha önce hiç bu kadar görüldüğümü hissetmiş miydim? Sanki tam anlamıyla içime girebilmek için bir açıklık arıyor. Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Rowan, bazı sınırlarımız olması gerekiyor, eğer-" Kekeliyorum, bunu yüksek sesle söyleyecek cesareti nereden bulduğumu merak ediyorum, "eğer bunu yapacaksak".

Elleri kıcımda duruyor. Hareket etmeseler de garip bir şekilde sahiplenici bir tutuş bu. "Daha azını beklemesdim. Kurallar yemeğime uygulanmadığı sürece, ben varım."

Kaşlarımı kaldırıyorum, arsız hissediyorum. "Peki ya yaparlarsa?"

"O zaman yanımda her zaman çıplak olmanı talep ederim." Gülüyorum, gözlerinin dudaklarımda durmasını izliyorum. "Anlaştık."

"Bu şartlar ve koşulları önümüzdeki birkaç dakika içinde halletmeyi gerçekten çok isterim, Doktor. Bir insan ancak bu kadar bekleyebilir."

İşaret parmağımı boynundan aşağı kaydırıyorum ve yanıt olarak altımda sertleştiğini hissediyorum. "Sabırsız bir adamsınız Bay Parker."

Elleri kıcımda sıkılaşıyor. "Bunun ne kadar sabır gerektirdiğini tahmin bile edemezsin."

"Peki," diyorum yumuşak bir kıkırdamadan sonra. "Başlayacağım. Bildiğiniz gibi ben bekâr bir anneyim. Oğlumun güvenliği ve refahı benim için en önemli şey. Bu yüzden, eğer bunu yaparsak, Kai'nin bunu bilmesini istemiyorum."

"Hiç mi?" Rowan yüzünü buruşturur.

Bu soru beni biraz şaşırttı. "Her zaman" derken neyi kastediyor? Tabii ki, her *zaman*.

Bunun ne kadar sürmesini bekliyor? Beni sisteminden atacak ve disk tavşanı vücutlarını ona fırlatmaya hazır birçok kadından birine geçecek. Kai'ye kısa ve bağımsız bir ilişkiden bahsetme riskini göze alamam, özellikle de en sevdiği hokey oyuncusuyla. O daha küçük bir çocuk. Doğru zaman geldiğinde "hayatıma devam etmem" konusunda kısa bir sohbetimiz oldu ama şu anda buna hazır olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Ayrıca, ya Rowan'la benim aramda uzun vadeli bir şeyler olacağına dair umutlanırsa? Bu ilişki sona erdiğinde yıkılır ve ben onun kalbinin bir daha böyle kırıldığını görmek istemiyorum, özellikle de Ajay öldüğünde kalbinden sonra.

Kafamın içindeki küçük bir ses sadece oğlumun kalbinden mi bahsettiğini soruyor ama ona cevap vermeyi reddediyorum.

"Bu sürdüğü sürece," diyorum sonunda.

Rowan'ın omuzları çöküyor, gözlerinin içindeki sıcaklık azalıyor ve sanki çoktan yanlış bir başlangıç yapmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Ama oğlumun kalbi ödün vereceğim bir şey değil.

"Bir sonraki şey işimle ilgili."

"Evet, zaten biliyorum," diye araya giriyor. "Ben senin hastanım, sen de benim PT'msin ve bu saçmalık kariyerini tehlikeye atabilir."

Başımı salladım. "Bu sahip olduğum tek kariyer ve bununla hem Kai'yi hem de kendimi destekliyorum, bu yüzden kimsenin itibarımı zedelemesine izin veremezdim."

"Onlara izin vermezdim," diyor şiddetle.

Gülümsüyorum, korumacılığını takdir ediyorum ama gerçekten anladığından da emin olmam gerekiyor. "Medya her zaman senin peşinde, sürekli hikâye arıyor. Ve bu beni mahvedebilecek bir şey olur Rowan. Hiçbir koşulda iki profesyonel dışında birlikte resmedilmemeliyiz."

"Evet, seni anlıyorum," diyor ve elini kaldırıp yanağını hafifçe okşuyor. "Ben de aynı fikirdeyim. Seni incitecek bir şey olmasını asla istemem."

Kalbim küt küt atıyor. Bu adam ne zaman bu kadar baygın oldu? Alnımı onunkine koyuyorum ve bir an için birbirimizin havasını soluyoruz. "Bu arada, bu hafta sonu seninle Kaliforniya'ya gitmek için izin aldım."

Rowan'ın yüzü kısa bir süreliğine aydınlanıyor ama cevabımla ilgili endişeyle bulutlanıyor. "Bu katılmaya karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarında rahatlamış bir gülümsemenin belirişini izliyorum.

"Seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum, Doktor." Kaşlarında dans eden muziplik ona ihanet ediyor. "Tamamen *profesyonel* bir şekilde tabii ki."

"Toplum içindeyken profesyonel olmak zorundayız."

"Öyle olacak." Bana kararlı bir bakış attı. "Ama baş başa kaldığımız zamanlar için söz veremem."

"Daha azını beklemezdim," diye cevap veriyorum ve kalbim Rowan Parker'ın bana *profesyonelce olmayan* şeyler yapma ihtimaline karşı mutlu bir takla atıyor.

Adam beni macun haline getiriyor, arzularına göre şekillendiriyor ve eğiyor. Her zaman sağlıklı bir cinsel iştahım olmuştur, ancak onun yanındayken libidomun kendi akli varmış gibi görünüyor, *benden* ona atlamamı istiyor - yalvarıyor. Ve bu beni korkutsa da, onunla daha fazlasını keşfetmeyi istemekten kendimi alamıyorum.

"Başka bir şartın var mı?" diye mırıldanıyor, elleri sırtımda geziniyor.

Başımı sallıyorum, muzipçe sırıtıyorum. Bu adamda zaten sevdiğim bir şey varsa, o da meydan okumaya olan ihtiyacıdır ve içimden bir ses beni hayal kırıklığına uğratmayacağını söylüyor. "Peki, bunu başarabilir misin bilmiyorum ..."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, yetkinliğini sorguladığım için çoktan sinirlenmiş. "Beni dene."

"Yeni altın kaplama vibratörümün bana verebileceğinden daha iyi orgazmlara ihtiyacım olacak."

on iki

Rowan

O daha ne olduğunu anlayamadan, onu altımdaki kanepeye yapıştırdım. Bacakları hala gövdemin etrafında sarılı.

İri ellerim, başparmaklarım kıyafetlerinin örttüğü meme uçlarını çevrelemek için uzanmadan önce yanlarına uzanıyor. Shay alt dudağını ağzına götürüp yumuşak bir inilti çıkarırken kalçaları altımda zıplıyor.

Sadece hafif bir dokunuşla ne kadar duyarlı olduğunu bilmekten duyduğum memnuniyetin sonu yok. "Meydan okumadan geri adım atacak biri değilim, Doktor."

Göğsü inip kalkıyor, gözlerinin içinde bir meydan okuma oluşuyor. "Bundan emin misiniz Bay Parker? Jensen'ı yenmek oldukça zor."

Donup kalıyorum, kimden ya da *neyden* bahsettiğini anlamadan önce çenem sıkılıyor. Ona kuşkulu bir bakış attım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "*Adını* sen mi koydun?"

Başını sallıyor, kalçasını hafifçe bana doğru itiyor. Her yönüyle göz kamaştırıcı; iri espresso rengi gözleri, dolgun dudakları, yanağının tepesinde sevimli küçük bir beni olan kare bir yüzü ve mükemmel şekillendirilmiş kısa saçları var.

Genelde tercih ettiğim kadın tiplerinden farklı, sadece yaşlı ve bekar bir anne olduğu için değil. Bağımsız, sert ve bir çivi kadar keskin. Sadece güzelliği beni büyülemiyor, zekâsına ve aklına da hayranlık duyuyorum.

Tüm bunların dışında, kadın çok cesur. Goldilocks gibi küvetimde *banyo* yapmakla *kalmayıp* - tüm *banyo sabunlarımı* kullanarak, *dikkatinizi çekerim* - omuzlarını dikleştiren ve sanki buranın sahibiymiş gibi dışarı tırmanan cesur bir küçük ateş!

Dizlerinin üzerine çöküp o geniş kahverengi gözleriyle bana baktığında, sikim pantolonumun içinden çıkmak için adeta savaştı. Tanrım, onun çıplak ve banyomun zeminine damlayan görüntüsü bana hayatım boyunca hiç hissetmediğim şeyler yaptı.

Kırılgnalık ve cesaretin bir karışımıydı ama tanıştığımızdan beri ilk kez bana gerçek ve eğlenceli bir yanını da gösterdi. Tamamen yanılmadığımı, aramızdaki bağın sadece benim hayal gücümün bir ürünü söyleyen bir yanını.

Çünkü o da bunu hissetti.

Göbeği bana sürtünüyor ve sikimi sakinleşmeye zorluyorum. "Hepsine isim veriyorum."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kaç tane var lan sende?"

"Oh, on iki gibi," diyor havalı bir şekilde. "Brad var, o benim için güvenilir ve tutarlı biri. Sonra Denzel var." Kıpırdanıyor, gözlerinde saçma bir baygınlık ifadesi beliriyor, sanki bu dildoyu aktörün kendisi olarak hayal ediyormuş gibi. "O sadece uzun ve kalın. Ve bir de Leonardo var-"

Tanrı aşkına, bu kadını lazım.

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve tam da bunu yaptım. Yemin ederim, dildoları duvara fırlatmayı hiç şu an istediğim kadar istememiştim.

İlk başta kollarımda hareketsiz kaldı ama dudaklarım dudaklarına değdikçe bana doğru gevşedi. Elleri omuzlarıma geliyor, sonra birini başımın arkasından geçirip beni kendine doğru çekiyor. Ağzı açılıyor ve dilimi içeri sokup onunkini buluyorum.

Ellerim göğüslerini bulup sıkarken, başparmaklarımla meme uçlarının üzerinde tekrar çalışırken boğazımdan kısık bir inilti dökülüyor. Gömleğine karşı gergin olduklarını hissedebiliyorum.

Shay bana sürtünüyor, bacakları sıkılaşıırken inliyor. Onun tatlı kokusunu sanki burnum gömülmüş gibi alabiliyorum. O kadar hazır, o kadar muhtaç ki, doğru düşünmekte zorlanıyorum.

Ağzım onunkine karşı çalışıyor, onu gördüğüm andan beri sahip olmak için can attığım şeyi alıyorum, onu tadıyorum ve bu anı yaşadığım sürece hafızama kazıyorum. Dudakları yastık gibi yumuşak ve pelüş; sikimin etrafına gerilmiş hallerini görünce pantolonumun içinde adeta taş kesiliyorum.

öpüyorum, uzun ve sert, yumuşak ve yavaş, dudaklarımı çenesinde ve boynunda gezdirmeden önce. Etrafımdaki her şey yok olurken bitiş çizgisine doğru koşan safkan bir at gibi hızla atıyor. Benim

Ellerim onun yanlarında ve kıcının altında dolaşıyor, muhtaç merkezini bana doğru çekiyor, bana ne yaptığını tam olarak hissetmesine izin veriyor.

Parmakları saçlarımın kısa tutamlarını yakalıyor ve altımda kıvranarak, "Rowan," diye inliyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum, dudaklarında adımın yumuşak fısıltısını seviyorum. "Beni istiyor musun, bebeğim?" Burnumu boynunda gezdirmek için eğilip çiçekli parfümünü uzun uzun içime çekerek soruyorum.

"Evet," diye tıslıyor. "Lütfen, evet."

Ona karşı kıkırdıyorum, tenini ısııyorum. Yüzümü ıslak amının içine gömmek ve onu ikimizin de istediği şekilde yutmak istesem de, bunu dizginlemem gerektiğini biliyorum. Bu ateşi. Bu açlığı. Bu lanet olası çıldırtıcı arzu.

Çünkü banyomdaki küçük karşılaşmamızdan sonra fark ettiğim bir şey varsa, o da onun hayatımda gördüğüm en ateşli kadın olmasının yanı sıra, bana güvendiği.

Önümde diz çöktü, ben istediğim için ya da kıyafetlerine çok ihtiyacı olduğu için değil. Bunu başkalarına nadiren verdiği bir parçasını, güvenini bana vermek için yaptı.

Ve bunun değerini bildiğim için, işleri yavaştan almak istiyorum.

Sikim ne kadar aksini düşünse de.

Saçının uzun kenarını kulağının arkasına sıkıştırıp arı sokmuş dudaklarına bakıyorum. "Seni omzuma yatağıma götürmekten daha çok istediğim şey yok-"

"Evet," diye hevesle başını sallayarak sözümü kesti, "bunu gerçekten yapmalısın."

Dudaklarım seğiriyor. "Ama eğer bunu gerçekten yapacaksak, o zaman sana zaman ayıracağım Shayla."

Suratını asıyor, gömleğimin yakasını kavırıyor ve beni tekrar dudaklarına doğru çekiyor. Başka bir öpücüğün içinde kaybolmam sadece birkaç saniye sürüyor - çılgınca ve yavaş arasında bir karışım. Ellerim yüzünü sarıyor ve açığı değiştirmek ve bağlantımızı derinleştirmek için eğiyorum, ağzıma karşı memnuniyetle mırıldanmasını sağlıyorum. "Tanrım, çok iyi öpüşüyorsun."

Gülümsüyorum, dudaklarımı ondan ayırmıyorum ve nefret etmeyi çok sevdiği o ukala tarafına oynuyorum. "Yaptığım *her* işte iyi olduğumu göreceksin tatlım. Buna bir noktada *sen* de dahil olacaksın."

"Gördüğüm zaman inanırım," diyerek açıkça kararımı etkilemeye çalışıyor.

Boynunun arkasını kavıyorum, gözlerim onu delip geçiyor. "Tamam, göreceksin. Gör, *hisset*. Sonrasında günlerce yürümeni zorlaştırmayı planlıyorum."

Bacakları etrafımda geriliyor ve koltuğunda kıpırdanıyor. "Bu gece vaat ettiğin bu büyük performansın bir gösterisini alamayacağıma emin misin?"

Gülüyorum ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Yakında. Ama benim de birkaç şartım var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Oh, öyle mi?"

Burnumu çenesinde gezdiriyorum. "İlk olarak, benimle olmadığın sürece oyuncaklarını kullanmayacaksın."

Ağızından inleme ile soluk alma arası bir ses çıkıyor. "Bu hiç adil değil. Seni her gün göremeyeceğim ve Jensen bensiz çok yalnız kalacak."

"Sikeyim Jensen'ı!" Homurdanıyorum, onu daha yakına çekiyorum ve boynunu hafifçe ısııyorum. "Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum Bay Parker!"

"Shay, yemin ederim-"

Kıkırdıyor, parmaklarını saçlarıma gömüyor. "Tamam, tamam, koca adam. Sen orada olmadıkça oyuncak yok."

"Güzel." "Başka bir şey var mı?"

İstenmeyen anılar gözümün önüne geldikçe alt dudağımı kemiriyorum ve neşeli ruh halim dalgalanıyor. Geçmişimin gölgeleri ve yaraları göğsümün içinde yanarken, bir zamanlar tüm haberlere konu olan aşağılanmamı ve kalp kırıklığımı hatırlıyorum.

Onlar, kaçmak istediğim ama hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkan anılar.

"Hey." Shayla'nın eli enseme geziniyor. "Nereye gittin?"

Başımı sallıyorum ama yüz ifademde bir sonraki durumumun ciddiyetini gördüğünden emin oluyorum. "Seni kimseyle paylaşmayacağım, Shay. Bu sadece bana özel olmalı. Sadece sen ve ben."

Başka birinin ona dokunması, onu tutması, öpmesi düşüncesi bile içimde bir ateş yakıyor. Bu durumla daha önce de karşılaşmış olsam da -başka bir pisliğin benim olduğunu düşündüğüm birine dokunma cüretini göstermesi, üç yıllık kız arkadaşımın ona izin verdiğini söyleme cüretini göstermesi- Shayla ile aramızdaki bu şey bana farklı hissettiriyor.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce elleri çenemde geziniyor. Belki de güvenceye ihtiyacım olduğunu söyleyebilir. "Başka kimse yok. Sadece sen ve ben." "Bir şey daha var." Yutkunuyorum, bunun yap ya da boz sorusu olacağını biliyorum. En sona bıraktığım soru, çünkü sadece korkmakla kalmıyorum vereceği tepkiden korkuyorum. "Kai hakkında." Shay beklediğim gibi kollarımda doğruldu. "Peki ya Kai?" "Ona paten kaymayı öğretmek istiyorum."

—

Bana mesaj atmadığından emin olmak için tekrar telefonuma bakmadan önce gözlerim son beş dakika içinde yüzüncü kez girişe doğru uçuyor.

Gelmedi ama hayatımdaki diğer iki kadından birinden, kız kardeşim Piper'dan bir mesaj var. Telefonumu, biz küçükken ona nasıl sesleniyorsam öyle seslenecek şekilde programladım.

BİBER

Küçük kardeşimi görmeme 1 gün kaldı. Oscar'dan bana bir dilim Boston kremalı pasta getirirsen için seni ikna etme şansım var mı? Keşke göndermeye razı olsalar ama göndermiyorlar.

Pistin etrafında kayarken bir cevap yazıyorum.

BEN

Demek beni görmek istemenin tek sebebi bu, ha? En sevdiğin turta için.

BİBER

Hemen hemen. Yakında görüşürüz, kardeşim. Özledim seni.

Gülümseyerek telefonumu kaldırdım. Aramızda sadece on ay var -İrlanda ikizleri- ve ben ondan bir karış daha uzunum ama kız kardeşim bana hâlâ küçük kardeşim diye hitap ediyor.

Sanırım bana her zaman bu şekilde davrandı - ihtiyacım olduğunda benimle ilgilenmek için her şeyi beklemeye aldı, benim en büyük amigom ve koruyucum oldu. Aslında, sanki benim özel dedektifimmiş gibi, uzaktan ilgilendiğim her kadını araştırır.

Annem sık sık Piper'ın kendisinden daha çok anne-ay olduğunu söylerdi. Ama hey, gerçek ilişkilerin az olduğu bir dünyada

Ne olursa olsun benim için mücadele edecek bir kız kardeşim olduğu için kendimi şanslı hissediyorum.

New York Mayors'ta oynadığım ilk yıl hayatım altüst olduğunda, özel hayatım her haber kanalında yakıldığında bile, parçalarımı toplamak için San Francisco'dan - güzellik okulu için bazı önemli dersleri kaçırarak - uçup gelen Piper oldu. Kendi  z nt mde ve viskimde boğulmamı engelleyen o ve annemdi.

Duvardaki saate bakıyorum, Shayla'ya mesaj atsam mı diye düşünüyorum. Ya fikrini deği tirirse? Ya korkuları onu alt ederse ve oğlunu evde tutmaya karar verirse?

Doğrusunu söylemek gerekirse, başlangıçta evet demesine bile  a ırdım, ancak her sorusunu yanıtladıktan sonra - *geçen Cadılar Bayramı'ndaki astronot kostümünü giyebilir miydi, çünkü zaten bir kaskı ve ekstra dolgusu vardı? Patenlerinin acil durum freni olacak mı?* Ona astronot kost m ne, dizliklere veya ağız koruyucusuna ihtiyaç olmayacağını ve patenlerinde frene ihtiyaç duyacak kadar hızlı gitmeyeceğini söyledim.

Yine de, tanıştığımızdan beri biraz joker oldu, her hareketiyle beni tahmin etmeye devam ediyor, bu yüzden gerçekten ortaya çıkacağından emin olamıyorum.

Pistin etrafında birkaç tur daha attım, gerindim ve kaslarımı ısıttım. Bolts'un arenasını bu kadar kısa sürede rezerve , bu yüzden onun yerine tüm gün için kapalı bir buz pateni pistinde özel rezervasyon yaptırđım.

Buzda çok fazla zaman geçireceğimizi düşünmüyorum, özellikle de Kai'nin ilk pateni olacağı için, ama acele etmek de istemedim. Bugün tamamen onun buz üzerinde rahat etmesini ve dengesini bulmasını sağlamakla ilgili olacak.

Kaslarımı gev etmek umuduyla uyluğuma masaj yapıyorum. Kasığımdaki sakatlık her geçen gün daha iyi hissettiriyor, ancak tam anlamıyla eski halime dönmem için birkaç hafta daha geçmesi gerekecek.

Yine de, Shay'in benim için hazırladığı egzersizler iyileşme sürecimde büyük bir nimet oldu. Yine de, dün gece eski takımım New York Mayors'a karşı oynadığımız ve 3-5 kaybettiğimiz ma  gibi bir maç oynarken kendimi tuttuğumu hissedebiliyorum.

Daha iyisini yapabileceğimi, sakatlığım nedeniyle be  ma tır sahalardan uzak kaldığımı ve takımımı hayal kırıklığına uğrattığımı bildiğim için ka larımı  atıyorum. Elbette, Salı gecesi Tampa'ya karşı oynadığımız maçı kazandık ama ben özellikle

Mayors'a karşı kazanmanın sevincini yaşamak için sabırsızlanıyorum. Özellikle de pivotları ve benim eski en iyi arkadaşım Evan Lanthrop'a karşı.

Pakı elimizde tutma ve savunmamız gibi panolar boyunca oynadığımız oyunların da zayıf olması beni çok kızdırdı. Üçüncü periyodun son dakikasında sağ kanadımızın sopasını kaybetmesinden bahsetmiyorum bile. Yenisini alabilse de bu New York'a küçük bir avantaj sağladı.

Son gol düdüğünden sonra Evan'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi hatırlayınca çenem sıkıştı. Bana yeterince yakın olmaması iyi bir şeydi, yoksa muhtemelen yüzünü buza çarpardım ve bu ikimiz için de iyi olmazdı.

Kapının kapandığını ve beklediğim iki kişinin içeri girdiğini duyduğumda bakışlarım girişe takılıyor.

Shay bir tür vücudu saran spor kıyafet giymiş, altın halkaları kısa saçlarının arasından görünüyor, elleri ise Kai'nin omuzlarında duruyor. İkisi de belli belirsiz gülümseyerek bana doğru bakıyor.

Kai en az dört kat giysi ve dizlik giymiş gibi görünüyor, aşırı uzamış gür saçları dağınık bir şekilde yana savrulmuş.

Pistten çıkıp patenlerimle hızla onlara doğru yürüyorum ve ortada, daha önce yerleştirdiğim kutuların yanında buluşuyoruz.

Düşünmeden edemediğim kadını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Merhaba."

Uzanıp ona sarılmak, onu öpmek, ona sarılmak istiyorum. Ve bunu yapamamak berbat olsa da, bunun nedenini tamamen anlıyorum.

"Selam," diye karşılık veriyor bana yumuşak bir gülümsemeyle. Eskiden bana sunduğu daha sıkı gülümsemelere kıyasla son zamanlarda bu gülümsemelerin alıcısı ben oldum. "Biraz geciktiğimiz için üzgünüm. Aniden kapı kolları kayboldu ve tam *anlamıyla* zamanında çıkamadık."

Kaşlarım çatıldı ve tam kapı kollarının nasıl kaybolduğunu soracaktım ki tekrar konuştu. "Seni buzun üzerinde ısınırken gördüm. Bugün ağrı seviyen nasıl?"

Gülümsüyorum. "Daha iyi! Harika bir fizyoterapistim var." Bunun üzerine Kai dönüp annesine gururlu bir gülümseme verdi.

Yüz hizasına gelecek şekilde eğiliyorum ve elini uzatıyorum. "Ben Rowan Parker. Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum, Kai."

Kai'nin gülümsemesi yüzüne yayılıyor, gözleri gördüklerine inanamıyormuş gibi parlıyor.

Profesyonel hokeye katıldığımdan beri taraftarlar tarafından pohpohlanıyorum ama belki de ilk kez göğsüm bu yüzden ısınıyor.

Küçük elini benimkine koyuyor ve heyecanla sıkıyor. "Sizinle tanışmak gerçekten harika Bay Parker. Büyük bir hayranınızım."

"Hislerimiz karşılıklı, Kai. Annen senin hakkında çok güzel şeyler söyledi. Ama bana Rowan ya da Slick diyebilirsin."

Kai bana dönmeden önce izin almak istercesine arkasındaki annesine bakıyor. "Sanırım sana Rowan diyeceğim çünkü rakun yavrularımızdan birine Slick adını verdik ve bu kafa karıştırıcı olabilir."

Kaşlarım yine kalktı. Shayla'nın daha önceki bir konuşmamızda bundan bahsettiğini hatırlıyorum, ama o zaman rakunların bir şeylerin metaforu olduğunu düşünmüştüm. "Rakununun bebeği mi?"

Kai sanki bu herkesin bildiği bir şeymiş gibi başını sallıyor. "Evet, bacamızda bir rakun ailesi var ve anne rakun Junior'ın üç yavrusu oldu. İçimizden birkaçı onlara isim verdi, ben de birine senin adını verdim, Slick. Çok gürültü yapıyorlar ama büyüyene kadar onları tekrar eve alamayız."

"Anlıyorum," diyorum, şimdi aklımda bir yığın yeni soru olmasına rağmen. "Yani, bacanıza gerektiğinde girip çıkıyorlar mı?"

"Evet," diye cevap veriyor. "Bossman ve Cortney Amca bacanın etrafına metal bir ızgara koydular, böylece eve giremiyorlar, ama biz onları her zaman görebiliyoruz ve duyabiliyoruz. Ayrıca, Colette, Phoebe ve ben periskop yaptık, böylece Junior onlara daha fazla yiyecek getirmek için ayrıldığında onu görebiliyoruz."

Bossman ve Cortney Amca mı? Ne oluyor be?

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü Shay bir nefes alıyor ve sorulmamış soruma cevap veriyor: "Çocuklar Beckett'e Bossman diyorlar." Bana bakıyor, bunun pek de açıklayıcı olmadığını biliyor. "En iyi arkadaşlarım -Dylan, Liv ve Delia- ve onların sevgilileriyle birlikte yaşıyorum. Delia'nın 'sistemik ataerkillliğimize çok bağlı olduğu' için ayrıldığı dördüncü sınıftaki erkek arkadaşından beri bir sevgilisi olmadı. Ama Beckett Liv'in kocası ve Cortney de Dylan'ın nişanlısı." Anladığımdan emin olmak için duraklıyor. Gerçekten anlamıyorum ama deniyorum. "Ve evet, hepimiz çocuklarımızla birlikte yaşıyoruz."

Ona göz kırpıyorum. "Beckett

Langfield?" Shay başını sallıyor. "Ve

Cortney Miller."

Gözlerim açıldı. "Revs'in yakalayıcısı gibi mi? Şu Cortney Miller mı?"

"Evet."

"Hepiniz aynı evde mi yaşıyorsunuz?" Tekrar soruyorum çünkü açıkça görülüyor ki hâlâ anlamıyorum.

Kai sorduğum soruyu komik bulmuş gibi gülerken, Shayla bir nefes verdi. "Sanırım buna bir 'ev' diyebilirsin." Son kelimenin etrafında tırnak işareti yapıyor. "Çatısı olan kısımları ve hâlâ birkaç duvar eksik."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Bu kadın hangi cehennemde yaşıyor?

Boston'da yeni olduğunu, Kaliforniya'dan taşındığını biliyordum ama tüm arkadaşları ve aileleriyle birlikte bir evde yaşamaktan hiç bahsetmemişti.

Bu bir çeşit tarikat mıydı?

Bir kardeş-eş durumu mu?

"Annem ve arkadaşları geçen yıl bir anlaşma yaptılar," diye ekliyor Kai. "Bu yüzden hepimiz Delia Teyze'nin miras bıraktığı evde birlikte yaşıyoruz."

"Anlaşma mı?" Açıklığa kavuşturmak için Shayla'ya bakarak soruyorum. Bunun kesinlikle her yerinde tarikat titreşimleri var.

Zihnim başka sorularla dolup taşmaya başladı, bu kadın için ne kadarını yapmaya hazırım? *Bir tarikata katılmaya istekli miyim?*

Eş değiştirmekle hiç ilgilenmedim.

Delia erkeklerden hoşlanmıyor gibi görüldüğüne göre bu nasıl olacak? Her halükarda, Shay dışında başka bir kadın istemiyorum, peki ciddileşmeye başlarsak tüm bunlar neyi gerektirir? Onu kesinlikle paylaşmak istemiyorum; Beckett ona dokunursa o güzel suratını dağıtırm. Peki ya Courtney Miller? Evet, aynısını yaptığı için elini kırdığımda bir daha bir şey yakalamayı unutabilir.

Kahretsin, her şey çok karmaşık görünüyor.

Shayla sanki paylaşacağı şey sıradan bir hayat hikâyesiymiş gibi başını sallıyor. "Üniversiteden sonra en iyi arkadaşlarımla yakın olmaya devam ettik. Delia'ya Boston'da devasa, harap bir taş ev miras kaldığında ve hepimiz bekar anneler olduğumuzda, buraya taşınmaya ve çocuklarımızı birlikte büyütmeye karar verdik. O zamandan beri evi onarmak için mücadele ediyoruz, bunun başlıca nedeni güvenilmez müteahhitler ve Delia'nın ulaşılabilir standartları." Duraklıyor, nefes alıyor. "Her neyse, Kai ve ben buraya böyle geldik."

Geri çekildim, her şeyi . "Vay canına. Bu ..."

"Gerçekten eğlenceli!" Ben doğru kelimeyi bulmaya çalışırken Kai haykırıyor! "On üç buçuk kişi ve rakunlarımız!"

Sürekli yanlış şeyler duyuyor ve aptalca sorular soruyormuşum gibi hissediyorum. "On üç buçuk mu?"

Shay onun yerine, "Evet, Dylan ve Courtney hamile," diye cevap veriyor.

Kai'ye bakmadan önce bir nefes veriyorum. "Görünüşe göre oldukça heyecanlı bir hayat yaşıyorsun, evlat. Rakun yavrularından birine benim adımları verdiğin için teşekkürler."

Parılıyor. "Sen benim favori oyuncumsun. Ayrıca, sanırım annemin yediklerinden sonra epey büyümüş-"

Birden ağzı açık kalıyor, gözleri büyüyor, sanki bir hayalet görmüş gibi. Yanaklarının üstü kızarıyor ve dönüp annesine bakıyor; annesi de ona, ben her şeyi berbat ettiğimde annemin bana attığı bakışa benzer bir bakış atıyor.

"Anne-"

"Kai Kumar!" Shayla azarlıyor, zavallı çocuk için kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. Ses tonu keskin olsa da, içinde bir yumuşaklık da var - sadece annelerin bir şekilde nasıl doğru yapacağını bildiği o mükemmel yumuşak-sert ton. "Protein barlarını rakunlara mı veriyordun? Onları yapmak için ne kadar zaman biliyor musun?"

Kai ayaklarına bakar. "Özür dilerim anne. Dylan Teyze'nin senin yaptığın yüksek lifli ekmeği Courtney Amca'ya verdiğini gördüm. Genelde ona yaptığın yemeklerin çoğunu o yer ama sonra rakunlara gizlice verdiğini gördüm. Bu yüzden ben de ... Ben de yaptım."

Shayla kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız."

Kai kaderini kabullenerek başını sallıyor ve ben de bunu onu biraz neşelendirmek için bir işaret olarak alıyorum. Kutulardan birini alıp üstünü açıyorum. "Hey! Bedenini bilmiyordum ama birkaç tanesini deneyip sana en çok neyin uyduğunu görebilirsin diye düşündüm."

Kai'nin gözleri tekrar parlıyor. "Bana yeni patenler mi aldın?!"

Shay yanımdaki tüm kutulara bakıyor. "Rowan, bütün mağazayı sen mi satın aldın? Bütün bunları yapmana gerçekten gerek yoktu. Ona benim asla karşılayamayacağım özel dersler vererek zaten çok şey yapıyorsun."

Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Benim olmanın avantajları-" Yanlışlıkla 'kız arkadaş' kelimesini söylemeden hemen önce kendimi durduruyorum, Kai'nin bir şey duymadığından emin olmak için bakışlarımı kaydırıyorum, "fizyoterapist."

Kai daha fazla kutu açmakla meşgulken bakışlarımız kilitli kalıyor, sonra utangaç bir şekilde saçlarını kulağının arkasına atarak "Teşekkür ederim" diye fısıldıyor.

Tanrım, onu o kadar çok öpmek istiyorum ki, fiziksel olarak kendimi tutmak zorunda kalıyorum.

Bakışlarımı onunkilerden ayırarak başka bir kutu alıyorum ve Kai'ye aldığım kaskı göstermek için açıyorum. Kafasına taktık ama çok büyüktü, bu yüzden daha iyi çalışan daha küçük bir boyut açtım.

Kai'nin yeni patenlerini giymesine yardım ediyorum, onları üç çift pantolon gibi görünen şeyin altına sokuyorum ve son kutuyu kendi başına açmasına izin veriyorum.

İçeri göz attığında, ağzı yine açık kalıyor. "Özel üretim on altı numaralı bir forma!" Gözlerinde şaşkınlıkla annesine bakıyor. "Anne! Rowan imzaladı!"

Shay'in parlak gözleri Kai'ye bakmadan önce benimkilerle çarpışıyor. "Ne diyorsun tatlım?"

Kai kollarını boynuma doluyor, ben de içgüdüsel olarak onu kendime çekiyorum ve hayatımda daha tatlı bir çocukla tanışıp tanışmadığımı merak ediyorum. "Teşekkür ederim Rowan. Buna bayıldım."

Göğsüm sıkışıyor ve sırtını ovuyorum. "Buza çıkmaya hazır mısın, dostum?"

Başını sallıyor, yüzü hâlâ boynuma yapışmış, boğazım kuruyor. "Çok hazırım."

on üç shay

GÖZLERİM TRAC" Rowan ona düzgün düşmenin ve dengesini bulmanın temellerini öğretirken Kai yakından izliyor.

Oğlumun yanında ne kadar iri ve görünse de bir o kadar da nazik ve sabırlı.

Bir saatten uzun süredir devam ediyorlar, buzun dışında ısınmak için gerekli molaları veriyorlar. Kai'nin -ya da Rowan'ın- ilk yarım saatten sonra işi bırakacağından emin olsam da, sanki günlerce devam edebilecekmiş gibi devam ediyorlar.

Rowan geriye doğru kayıyor, eğilmiş, Kai'nin ellerini sıkıca tutuyor ve onu ileri doğru çekiyor. Kai'nin dizlerinin titrediğini görebiliyorum ama Rowan'ın ellerini çelik gibi kavıyor. Yoksa tam tersi mi?

Kai duyamadığım bir şey söylüyor ama bir an sonra Rowan başını geriye atıyor, gürleyen kahkahası boş koltuklarda yankılanıyor. Kai'yi kollarının arasına alıyor ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi buzun üzerinde zıplatıyor. Kalbim göğsümde güm güm atsa da -sadece Kai'nin güvenliğiyle ilgili endişelerden değil- telefonumu daha sıkı kavıyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

O emin ellerde -en azından buzdaki en iyi ellerde- bu yüzden korkacak bir şeyim yok. Ama tüm bunların ötesinde, korkularımın oğlumu daha fazla kontrol etmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz vermişim. Elbette hepsini bir kutuya tıkıp birkaç gün içinde tamamen yok edemem ama kendime bunun üzerinde çalışacağıma dair söz verdim ve bunu yapmayı planlıyorum.

Hayatım boyunca lakabımın "hayırlar topu" olmasına izin vermeyeceğim.

Rowan'ın Kai'yi yere bırakmasını ve buz üzerinde yürüyüş alıştırması yapmalarını izlerken bir nefes daha alıp gülümsememe izin veriyorum.

Bir çocuğun seviyesine inebilen -kendi çekingenliğini bir kenara bırakan- bir erkeği bu kadar seksi bulmam delilik mi? Yumurtalıklarım kesinlikle öyle, içimde küçük sürtükler gibi dönüp durmalarına, *"Ooh, beni seç! Beni seç!"*

Söz konusu adamın tepeden tırnağa mermerden oyulmuş bir popoya sahip sertifikalı bir dudak uçuklatıcı olmasının zararı yok. Ama yine de, şu anda, onu seksi yapan şey bu değil. Oğluma bakarken yüzündeki saf neşe, Kai mücadele ederken verdiği cesaret.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, öyle ki Rowan şu anda benimle göz teması kuracak olsa düşüncelerimin yüzümde yazılı olduğunu görürdü. Onları bir kenara iterek koltuğumdan kalkıyorum. Telefonumun kamerasını açarak ikisini yakınlştırıyorum.

Rowan hala Kai'ye yürümeyi öğretiyor, ama şimdi bir tür aptal dansı da yapıyor ve oğlumu güldürüyor. İkisi de kollarını açmış, ama Rowan her adımda zıplayarak Kai'nin gevşemesini ve buzun üzerinde olmanın keyfini çıkarmasını sağlamaya çalışıyor.

Birbirlerinin söylediklerine gülerken fotoğraflarını çekiyorum.

Koltuğuma geri kayarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve az önce çektiğim fotoğrafa bakıyorum. Kai'nin şifonyerine koyması için çerçeveletmem gereken bir fotoğraf olduğunu bildiğimden ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Rowan ve Kai piste girmeden önce çektiğim fotoğrafa geçiyorum. Bu benim kişisel favorim olabilir - Kai Rowan'ın yanında duruyor, kafası gidebildiği kadar yukarı eğilmiş, yüzünde kocaman bir gülümsemeye kahramanına bakıyor.

Hem kalbimin tellerini sıkıştırıyor hem de göğsümde bir sızı oluşturuyor. Sanki bu iki fotoğrafla -bir çerçevenin içinde yakalanan anlık anlar- Kai'nin bunca zamandır neyi kaçırdığını nihayet görüyorum.

Bu da beni hem çok korkutuyor hem de umutla dolduruyor.

Çünkü hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez bir çocuk gibi davranıyor - şakacı ve mutlu. Uzun zamandır ilk kez, izin almak için bana bakmaktan, mutlu olup olmadığımı görmek için yüz ifademi ölçmekten endişe etmiyor; yalnızca kendi mutluluğunu düşünüyor. Ve uzun zamandır ilk kez, benim korkularım ona yüklenmiyor.

Peki ya Rowan'ın gülümsemesi? Buzdan yansıyan ışıklardan daha parlak. İkimizi de iyi tanımayan, bize hiçbir şey borçlu olmayan ama en başından beri her şeyini ortaya koyan bu adam.

Rowan ile ne görürseniz onu alırsınız. Kendim de dahil olmak üzere çoğu insanın maske takıp başka biriymiş davrandığı yerde o açık bir kitap, dürüst ve doğrudan. Rowan hataya yer bırakmayacak kadar gerçekçi.

Ve lanet olsun ki bu, tüm bunların içindeki en ferahlatıcı sürpriz değil. Telefonum gelen bir mesaj yüzünden elimde vızıldıyor.

JEENA

Ona kemik attın mı?

Başımı sallayarak kendi kendime kıkırdıyorum. En iyi arkadaşlarım ve Jeena arasında, hayatımdaki tüm kadınların beni yatağa atmak için bir araya geldiğine yemin edebilirim. Ona Rowan'dan bahsettiğimde Jeena kendinden geçmişti. Liv, Delia ve Dylan' yanı sıra, muhteşem hastama olan ilgimi kabul ettiğim tek kişi oydu ve beklendiği gibi, bana durmadan mesaj atıyordu. güncellemeler.

BEN

Onunla bu konuyu konuşalı sadece iki gün oldu.

Saniyeler içinde cevap vermesine şaşırmadım.

JEENA

Ne
olmuş
yani?

İç çekiyorum.

BEN

İkimiz de ciddi bir şey istemediğimiz için bazı kuralları tartıştık. O da ağırdan almak istediğini söyledi.

Kafamı kaldırdığımda Rowan ve Kai'nin bir şeyler içmek için pistten çıktıklarını görüyorum. Rowan, Kai'ye bir spor içeceği uzatıyor ve içindekileri kontrol etmek istesem de bunu yapmamayı kişisel bir zafer olarak görüyorum.

Kai başını kaldırıp bakışlarıma bakıyor, açıkça benden izin istiyor ve midemde endişeli bir girdap olsa da başımı sallayarak ondan parlak bir gülümseme alıyorum.

Jeena'nın yanıtı, Kai'nin içeceği içindeki olası Karmin boyaları hakkındaki endişe akrobasisinden uzaklaşmama yardımcı oluyor.

JEENA

İlginç. Özellikle ciddi bir şey aramadığını mı söyledi?

Bir yanıt verirken kaşlarım çatılıyor.

BEN

Hayır, tam olarak değil ama ima edildi. Neden?

Onun yanıtını beklerken Rowan'la yaptığım konuşmayı sorguluyorum. Bekâr bir anne ve onun PT'si olduğum için ciddi bir ilişkiye girme konusundaki isteksizliğimi anladığından eminim ama aynı isteksizliği o da gösterdi, değil mi? Şimdi tam olarak emin değilim.

JEENA

Ağırdan almak istediğini söyledi. Eğer ciddi bir şey ummuyorsa, o zaman neden ağırdan alıyor?

Kahretsin. Bunu gerçekten düşünmemiştim.

Bu, bir şey olmadan önce her şeyi daha açık hale getirmem gerektiği anlamına mı geliyor? Bu da okuduğum aşk romanlarında gibi, bu ilişkinin bir başka şartı mı? 'Aşık olmak yok' ya da 'Sonsuza dek mutlu olma hayalleri kurmak yok' gibi bir şey mi?

Neredeyse kıs kıs gülecektim çünkü herkes bunun olmayacağını biliyor. Sonsuza dek mutlu bir hayat için bir deneme benim için yeterliydi.

BEN

Bu konuda endişeli değilim. Bu kesinlikle birbirimizi sistemlerimiz dışında becerme anlaşması. Ama bu her neyse duygular bulanıklaşmaya başlarsa, anlaşmamızı değiştirim ya da çıkarım.

Kafamın içindeki küçük sinir bozucu bir ses, "*Tabii tatlım, sen nasıl istersen*" diyor ama ben ona zihinsel bir göz devirme hareketi yapıyorum. Jeena'nın yanıtı bir dakika sonra gelir.

JEENA

Eğer anlattığınız kadar muhteşem, ısrarcı ve tatlıysa, duygularınızdan kaçınmanız kolay olmayacaktır. Bazen duygularınız, siz kalbinizin başından beri oyunda olduğunu fark etmeden önce gelişir. Bunu size Wayland'la yaşadığım deneyimden yola çıkarak söyleyebilirim. O sadece bir parti için benim sahte randevum olacaktı ... ve şimdi, onun şeytan-ispiyonlarından ikisini ortaya çıkardım.

Bu sefer düpedüz gülüyorum. Rowan'la bu şeyin olduğundan daha fazlası olabileceği düşüncesi çok komik. Tam cevap verecekken Jeena'dan gelen başka bir mesaj elimde titreşiyor.

JEENA

Güldüğünü duyabiliyorum.

BEN

Evet, neredeyse mideme kramp girecekti. İnanın bana, bu durum siz ve Wayland ile aynı değil. Hayatımın geri kalanı için kendimi tükenmiş hissediyorum, yani hiç boş vaktim yok.

JEENA

Madem öyle diyorsun, bu hafta sonu onu en az üç kez becerdikten sonra konuşmaya ne dersin? Bahse girerim, seni gördüğümde, farklı bir melodi söylüyor olacaksın.

Gözlerimi deviriyorum, bunu romantikleştirmek istemesine sinirleniyorum ama aynı zamanda bu hafta sonu en yakın arkadaşlarımdan birini göreceğim için başım dönüyor.

BEN

Neden üç kez?

JEENA

Evren böyle işliyor. Bu yüzden üçüncünün uğurlu olduğunu söylerler. Her neyse, bahse girerim ilk ve ikinci sevişmeniz, dediğiniz gibi, sistemlerinizden atmak için olacaktır, ama üçüncü seferin bir şeyleri değiştireceğine bahse girmeye hazırım.

Tartışmanın bir anlamı olmadığını bilerek başımı sallıyorum.

BEN

Evrenin işleyişi hakkında konuşurken Dylan gibi konuşuyorsun ama seni haberdar edeceğim. Birkaç gün içinde seni göreceğim için heyecanlıyım!

JEENA

Sıkışarak ölmeye hazır ol, kadın! Yakında görüşürüz.

Yirmi dakika sonra Kai ve Rowan bugünlük işlerini bitirmiş gibi pistten çıktıklarında ben hâlâ Jeena'nın mesajını düşünüyordum. Kai'nin patenlerini çıkarmasına yardım etmek için ayağa kalkıyorum ama Rowan benden önce davranıp onun önünde çömeliyor.

"Ayak parmakların üşüyor mu, dostum?" diye soruyor, Kai'nin ayağını büyük avucunun içine alıp parmaklarını ovmadan önce bir patenini kenara koyuyor.

Kai'nin gözleri hokey yıldızından ayağına kayıyor. Bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyor. "Birazcık."

Rowan, Kai'nin ayaklarını sıcak olduklarından emin olana kadar birkaç dakika daha ovmaya devam eder. Onları Kai'nin ayakkabılarının içine geri sokuyor. "Havalı velcrolar!"

Oğlumun dudaklarından hafif bir inilti kaçıyor. "Utanç verici ama annem ayakkabı bağcıklarının tehlikeli olduğunu düşünüyor."

Rowan, "Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en kaygan cırt cırtlar," diye yanıtlıyor. "Yani, bağcıklar tehlikeli olsa da olmasa da, kendime tıpkı bunlar gibi bir çift ayakkabı alacağım."

Onlara yaklaşırken boğazımı temizliyorum, kendimi karmakarışık hissediyorum. "Eğleniyor gibi görünüyordunuz."

Kai dönüp bana gülümsüyor, kaskının altında kaldığı için saçları dağılmış. "Beni gördün mü anne? İstemedim düşmedim bile!" Kai sözlerini düzeltmeden önce Rowan'la anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. "Rowan *nasıl* düşeceğimi bilmemin önemli olduğunu ve öğrenirken düşmenin doğal olduğunu söyledi. Biz de bunun üzerinde çalıştık."

Rowan'a minnettar bir bakış atmadan önce saçlarının bir kısmını alnından süpürüyorum. "Gördüğüm kadarıyla çok çabuk öğrenmişsin. Rowan'a tekrar teşekkür ettin mi?"

"En az yüz kez," diye cevaplıyor Rowan Kai adına, gözleri oğluma bakarken. "Çok kibar bir çocuğunuz var, Doktor."

Kai ışınlanıyor. "İyi ki Phoebe ve Collette burada değil; kötü bir söz söylediğiniz için küfür kavanozuna bin dolar atmanız gerekirdi."

Rowan'ın başı döner. "Cehennem" demek için bin dolar mı? Otoban soygunu gibi görünüyor! Bunlar bana buzda bahsettiğin ikizler mi?"

Kai başını sallıyor ve ben de konuşmalarındaki rahatlığı fark ediyorum. Sadece birkaç saat içinde birbirlerine o kadar alışmışlar ki, daha önce tanışmadıklarını anlayamazsınız. "Annem bazen onlara 'Yıkıcı Şeytanlar' diyor."

Ağzım açık kaldı. Birincisi, bu çocuğun hiç bu kadar çok şey söylediğini duymamıştım - Liam ya da Winnie gibi yakın hissettiği insanların önünde bile - ama ikincisi, bu da ne! Delia'nın ikizlerine bu ismi sadece kimsenin dinlemediğini düşündüğümde, nefesimin altında söylemişim.

Bana yaptıkları son şakadan sonra esneme, osuruk ve geğirme gibi ses dosyaları indirip bilgisayar sistemimin tüm seslerini bunlarla değiştirdiklerinde bunu hak etmişlerdi. Nasıl yapacağımı bulamadım

Haftalarca geri alamıyordum ve hastalarımın birliktayken bilgisayarımın sesini kapatmazsam garip anlar yaşıyordum.

"Bunu duymaman gerekiyordu ve kesinlikle tekrarlamaman gerekiyordu!" Bana yarı özür dileyen bir gülümseme veren Kai'yi azarlıyorum. Rowan'a dönüyorum. "Delia'nın ikizleri kendi tarzlarında inanılmaz tatlılar, ama diyelim ki Bir gün zalim bir diktatör olacaklarını hiç tahmin etmezdim."

"Evet, Bossman onlara Parlayan İkizler diyor!" Kai, Rowan'ı güldürerek ekliyor.

Sesinin gürültüsü boş koltuklarda yankılanıyor ve ben onun ne kadar güzel olduğunu ilk kez fark etmiyorum - kare çenesi, bir noktada kırılmış olabilecek hafif çarpık bir burnu ve kaşlarının arasında küçük, soluk bir yara izi. Dişleri bembeyaz, pelüş dudaklarının arasında yuvalanmış ve yanaklarının üst kısımları her zaman kızarmış görünüyor.

"Bir gün onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Kai'ye gülümsemeden önce bana anlamlı bir bakış attı.

"Peki ya bugün?" Kai bana dönmeden önce sordu. "Anne, Rowan bugün evdeki herkese merhaba demek için gelebilir mi?"

Tam Rowan'ın en iyi arkadaşlarıma haber vermeden gelmesini istemediğim için bugünün işe yaramayacağını söylemek üzereydim ki o konuştu. "Aslında bunu başka bir gün yapmak isterim. Bunun yerine bugün size evimde öğle yemeği hazırlamama ne dersiniz? Eminim ikiniz de açsınızdır."

Yine tam reddetmek üzereydim ki oğlum sevinçten çılgık atarak başını salladı. "Evet!"

Kai'ye kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Hokeyden sonra Dylan teyzenin sana verdiği ödevi yapacağına söz vermiştin." Rowan'ın kaşlarının çatıldığını görüyorum ve o daha sormaya fırsat bulamadan hemen açıklıyorum: "Kai'ye arkadaşım Dylan evde eğitim veriyor."

Kai'nin kısık gözleri bana yalvarıyor. "Daha sonra da halledebilirim anne. Söz veriyorum."

Tanrım. Çocuk bir cini bile kendisine fazladan bir dilek vermesi için büyüleyebilir. Yine de bir kez daha deniyorum.

"Kai-ay, yalvarmayacağına söz vermiştin, unuttun mu? Ayrıca, eminim Rowan'ın bizi öğle yemeğine davet etmekten başka yapacak işleri de vardır. Yarın erken bir uçuşumuz var."

Ayrıca, aşırı doymuş yağ ve şeker içeren bir öğün daha yiyemem. Kai'nin zaten sıvıdan daha fazla şeker aldığından bahsetmiyorum bile.

içtiği spor içeceği içinde.

"Bu akşamki antrenmana kadar hiçbir işim yok ve yolculuk için hazırlandım bile." Rowan bana göz kırpmıyor ve anladığım kadarıyla davetinden kaçmaya çalıştığımı biliyor. "Neyse, bugün öğle yemeği için planladığım şeyi kaçırmak istemezsin."

Evet, neredeyse orgazmik inlemeler ve gastrointestinal kış uykusu gibi her türlü korkunç şeye neden olabilecek canavar büyüklüğünde burritolar.

Hem Rowan hem de Kai cevabımı bekliyorlar.

İstediğim bu değildi! Rowan'ın Kai'ye paten kaymayı öğretmesi bir şey, ama oğlumun Rowan'ın ve benim etrafımda, onun evinde olması başka bir şey. O gözlemci bir çocuk. Ya aramızda bir şeyler olduğunu anlarsa?

O öpücük dışında hiçbir şey olmadı.

Ama Tanrım, o öpücük . . .

Şu lanet öpücük hakkında konuşalım. Diğer tüm öpücükleri unutturacak bir öpücük. Rowan'la ilişkimiz sona erse bile Jensen, Denzel, Leonardo ve George'la baş başa geçireceğim geceler için yem olacak bir öpücük.

"Anne?" Kai'nin sesi beni pille çalışan sevgililerim hakkındaki düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

İç çekiyorum. "İyi, ama-"

"Teşekkürler anne!" Kai merdivenleri çıkmadan önce kollarını bacaklarıma doluyor ve omzunun üzerinden bize sesleniyor: "Gidelim!"

Ve bir kez daha merak ediyorum, bu parlak yüzlü ve kendinden emin çocuk kim?
öyle.

on dört

Rowan

"WHOA!" atı katımın kapısını açar açmaz Kainin nefesi kesiliyor ve doğruca tavandan tabana pencerelere giderek Boston Limanı'nın panoramik manzarasına bakıyor, pırıl pırıl suyun üzerinde süzülen gemilere ve teknelere odaklanıyor. Kocaman gözlerini annesine çeviriyor. "Şu manzaraya bak anne!"

Ceketini çıkararak ona gülümsüyor. "Oldukça havalı, değil mi?"

Gözlerimiz Kai'nin arkasından birleşiyor ve şansımı deneyerek parmaklarımın ucunu hızla n kolunun altındaki açıkta kalan deride gezdiriyorum ve ondan bastırılmış bir ürperti alıyorum. Gözlerim boynuna serpiŐtirilmiş tüylerim diken diken oluyor ve ancak Kai pencerenin diğer tarafına geçtiğinde ondan ayrılıp buzdolabından bir şeyler almadan önce mutfakta ellerimi yıkıyorum.

Ben hindi etini, dilimlenmiŐ sebze tepsisini ve baharatları alırken Shay de beni takip ediyor. Baharat őiŐelerinden birini almadan önce gözleri her malzemeyi dikkatle tarıyor. "Bunlar hiç açılmamıŐ." Gz kırıyor. "Sadece dekorasyon için olmadıklarına emin misin?"

Kullanılmış baharat őiŐelerimle dolu, alfabetik sıraya göre mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş iki tam boy çekmeceyi açmadan önce sırtıyorum - mutfaktayken bir şeyler aramayı sevmiyorum - gözlerini kocaman açmasına neden oluyorum.

"Olumlu. Emin ol, sen ve Kai iyi besleneceksiniz. Bu yeni baharat kavanozları yakın zamanda bulduğum organik bir dükkandan. GDO'suz ve tarım ilacı içermeyen bir garantiyle geliyorlar."

Shay bana şaşkın bir atıyor, elinde hala kırmızı biber őiŐesi var ama ben ifadesini zemedenden arkasını dönüyor.

Kai'nin oturma odasının rafındaki kupalara şaşkın bir hayranlıkla bakmasını izliyorum ve içimde yenilenmiş bir gurur duygusu oluşuyor. Bir çocuğun hayranlığını arzulayacağımı asla düşünmezdim, ama gözlerindeki bakış bunu daha da çok istememe neden oluyor.

Ekmek kırıntılarını ve baharatları hindiye karıştırmadan önce boğazımı temizliyorum. Bir avuç dolusunu avucumun içine alıp diğer avucumla yassılaştırarak köfte haline getirirken Shay dikkatle beni izliyor. Başımı tekrar buzdolabına doğru eğiyorum. "İçecek bir şey ister misin? Sana aldığım şey hoşuna gidebilir."

Buzdolabına gitmeden önce merakla bana baktı. Gözleri aldığım şarap şişelerini buluyor. "Bunlar da organik," diyor ama kaşlarının arasındaki küçük kıvrımı kaçırmıyorum. "Ve benim en sevdiğim türden."

Başımı salladım. "Daha önce Kai'ye verdiğim içki de öyleydi." Yüzündeki şaşkınlığı fark ederek sırtıyıyorum. "O sırada merak ediyor muydun bilmiyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. İçinde boya ve şeker içermeyen tamamen doğal malzemeler vardı."

Ağzı bir karışık açık kalıyor ve bir an için hiçbir şey söylemiyor, sanki oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi elindeki şarap şişesine bakıyor. Gözlerime bakarak soruyor: "Bunu Kai için mi aldın? Neden?" diye sordu.

Omuz silkip işime geri dönüyorum. "Bana da bir bardak doldur, sonra da gel bana yardım et."

İstedikimi yapıyor, ellerini yıkamadan önce şarap kadehimi yanıma koyuyor ve yanıma geliyor, beklediğimden daha yakın. Vücudunun sıcaklığı ve çiçekli parfümünün tatlı kokusu çenemi sıkıkmama neden oluyor. "Ne yapabilirim ki?"

Kilere doğru başımı salladım. "Benim için biraz patates dilimleyebilir misin? Hindi burgerlerin yanında biraz patates kızartabiliriz diye düşündüm."

Çekmecelerimden birinde bir soyacak bulup başlamadan önce birkaç patatesle geri geldi.

"Çok yemek yapar mısın?" Narin elinin büyük Rus patatesinin etrafını sarma şeklinden çok etkilenerek soruyorum - aynı eliyle pantolonumun içindeki yarı sert ereksiyonu kavradığı düşüncesini bir kenara itiyorum.

Kıkırdıyor. "Eğer malzemeleri karıştırmayı ya da birbirine atmayı, makarna haşlamayı ya da yavaş pişiricide çorba yapmayı 'yemek pişirmek' olarak görüyorsanız, evet. Bazı geceler evdeki herkes için yemek pişirmekten sorumluyum. Ayrıca jambonlu ve peynirli omlet yapabilir, tatlı patatesli kek pişirebilir ve lezzetli protein barları . "

Ona şakacı bir şekilde yan gözle bakıyorum. "Rakunların yediği 'lezzetli protein barlarını' mı kastediyorsun?"

"Hey!" Alaycılığımı yakalayarak bana dirsek attı. "İçlerinde tonlarca fındık, tohum ve iyi yağlar var! Tanıdığım neredeyse herkes onları seviyor."

Kai oturma odasında dramatik bir şekilde öksürüyor ve Shayla gözlerini kısarak ona bakıyor, sonra da sehpanın üzerine koyduğum yapbozla meşgulmüş gibi davranmaya devam ediyor.

"Yemek yapmayı ne zaman öğrendin?" Shay bıçak bloğumdan bir bıçak kaparak soruyor.

Babamla birlikte aynı evde yaşadığımız zamanlarda anneme akşam yemeklerinde yardım ettiğim günleri hatırlıyorum. Babam evde maç oynadığında hafta içi geceleri bile en abartılı yemekleri yapardı. Şöyle derdi: *"Bir erkeğin temiz bir eve, iyi bir eşe ve eve döndüğünde sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardır. Yoksa ne anlamı var ki?"*

Bu açıklama karşısında gözlerimi devirdiğimi hala hatırlıyorum ama hiç itiraz etmedim. Eğer onun için yemek pişirmek ve temizlik yapmak onu mutlu ediyorsa, bu onun ayrıcalığıydı. Sadece bunun bir kadına benim gözümde daha fazla değer kazandıran bir şey olmadığını biliyordum ve asla arayacağım bir şey değildi. Ve sonunda, bakın annemi nereye getirdi.

"Sekiz ya da dokuz yaşındayken. Mutfakta anneme yardım etmeyi çok severdim." Hindi burgerlerin sonuncusunu tabağa koyarken ona bakıyorum. "Kız kardeşim Piper, o kadar değil."

Shayla buna gülüyor. "Benim gibi konuşuyor. Beni yanlış anlamayın, daha fazla yemek pişirebilmeyi çok isterdim ama ne zamanım ne de enerjim var." İlk patatesi dilimledikten sonra şarabından bir yudum almak için duraklıyor. "Sen ve kız kardeşin yakın mısınız?"

"En iyi arkadaşlarımdan biri ama kendi annemizden bile daha çok anne gibi davranıyor. Aslında yarın maçıdan sonra onunla akşam yemeği için buluşacağım. San Jose'den yarım saat uzakta yaşıyor ama maça gelecek ve ben de medya toplantımdan sonra seninle birlikte yemek yiyip bir şeyler içebileceğimizi düşündüm." Tepkisini ölçmeye çalışarak yüzünü tarıyorum.

Bıçağı yere bırakıyor. "Seninle gelmemi ister misin? Bu işe daha yeni başladık." Bıçağı eline alıp sallıyor. "Bu her neyse. Daha fazla aileyi dahil etmek iyi bir fikir mi? Ayrıca, ya biri bizi birlikte fotoğraflarsa? Ben otel odasında takılmaktan memnunum."

Ona kararlı bir bakış attım, korkularının onu esir almaya başladığını anladım. "Otel odasında takılmana izin vermeyeceğim. Piper seninle tanışmak için sabırsızlanıyor ve ikinizin gerçekten iyi anlaşacağınıza dair içimde bir his var. Fotoğraf çektirmeye gelince, Piper ve benim daha önce buluştuğumuz, gerçekten gösterişsiz bir yere gidiyoruz. Restoranın sahibi benim arkadaşlarımdan biri, o yüzden benim görülmemem için ekstra önlemler alıyor."

Bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Tamam." Kesme tahtasının üzerindeki patatese bakıyor. "Dilimleri ne kadar büyük istiyorsun?"

Ellerimi yıkadım ve geri gelip onun yanında durdum. "İşte, birkaç şerit kesmeme izin ver ve bunu bir rehber olarak kullanabilirsin."

Shayla biraz yana kayarak bıçağı bana uzatıyor ve ellerimiz birbirine değdiğinde kolunda tüylerim diken diken oluyor. Gözlerimiz birleşiyor, sonra benimkiler uğruna öldüğüm o lanet dudaklara geri dönüyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum sadece onun duyması için. "Bu hafta sonu seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Utangaç gülümsemesi ortaya çıkıyor ve yumuşak bir sesle mırıldanıyor: "Teşekkür ederim. Sen de o kadar kötü değilsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum, ukala gülümsemem tam olarak ortaya çıkıyor. "Bu bir iltifat mıydı diyebilir miyim, Dr. Kumar?"

Gözlerini deviriyor, gülümsemesini silmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Buna alışma." Bir nefes alıyor ve Kai'ye endişeyle bakıyor. "Ben de dört gözle bekliyorum."

Bakışlarını takip ediyorum. "Onun için endişeleniyorsun."

"Uzun zamandır onu bu kadar uzun süre bırakmamıştım. Arkadaşlarımla emin ellerde olacağını biliyorum ama yine de içimde küçük bir endişe var, anlıyor musunuz?"

"Anlaşılabilir bir durum," diye kabul ediyorum. "Eğer herhangi bir noktada ayrılmak istersen, seni ilk uçağı bindiririm. Soru sormak yok, tamam mı?"

Shay'in ne kadar inanılmaz bir anne olduğunu gördüm. Hem sevgi dolu hem de kararlı bir tarzı var ve Kai'nin ona ne kadar saygı duyduğunu görüyorum. Yaşadıklarına rağmen, korkularını yenmek ve ona iyi bir hayat sunmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden temkinli olduğu için onu suçlamıyorum. Bunun yerine, ikisini de geri tuttuğunu bildiği halde konfor alanından çıktığı için onu takdir ediyorum.

Kahverengi gözleri yüzümde geziniyor. "Sana hiç ne kadar tatlı olduğunu söyleyen oldu mu?"

Patatesi ikiye bölüp birkaç kalın dilim kestim, yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı. "Bunu bana istediğin zaman söylemekte özgürsün,

tatlım."

Yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Peki ya sen? Kardeşin var mı?" Patatesi ona uzatarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Sadece ben varım. Annem de babam da ben küçükken vefat etti, bu yüzden ne Kai'nin ne de benim Arizona'da yaşayan üvey annem dışında pek bir ailemiz yok." Sanki onu düşünüyormuş gibi gülümsüyor. "Babam öldükten sonra on beş yaşımdan itibaren beni o büyüttü. Gerçekten çok tatlı ama çok *ilginç* biri."

"Nasıl yani?"

"Kai mutfağa giriyor ve sanki başından beri içindeymiş gibi sohbetimize katılıyor: "*Nani*'m her gün tüm kıyafetini değiştiriyor."

Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Çoğu insan bunu yapmıyor mu, her gün tüm kıyafetlerini değiştirmiyor mu?

Shay açıklıyor: "Bu arada merak ediyorsanız söyleyeyim, *Nani* Hintçede büyükanne demek ve Kai'nin büyükannesi Merna *her* gün elinden geldiğince *her* parçasını değiştiriyor. Tüm kıyafetini, tırnak rengini, gözlüklerini-"

"Saç rengini de unutma anne," diye heyecanla söze karışıyor Kai.

"Saç rengini her gün mü değiştiriyor?" Şaşırarak sordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kai başını sallar. "Evet, bazen peruk takıyor. Aslında sarışın olduğunu bilmemin tek nedeni peruğu çıkardığını görmüş olmam."

Shayla başını sallar. "Aslında bence onun doğal saç rengi kıızıl." "Vay canına," diyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemeden ve her şeyi Shay'in küçük yaşta ailesini kaybetmesinden, eksantrik üvey annesi tarafından yetiştirilmesine ve en yakın arkadaşlarıyla yaptığı anlaşmayı yerine getirmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınmasına kadar her şey büyüleyici.

Hayatında çok fazla kayıp yaşamış olmasına rağmen -ailesi ve kocası- hala hayatının bir parçası olanlara şiddetle sadıktır.

Ve sadakat eksikliği hakkında çok fazla şey biliyorum. Keşke hiç bilmeseydim dediğim bir şey.

Shayla patatesleri bitirdiğinde onları fritöze ekliyorum. Ben tam tahıllı çörekleri ısıtırken hindi köftelerini de birkaç dakikalığına koymadan önce aile ve Kaliforniya'daki hakkında sohbet ediyoruz.

Yirmi dakika sonra, elimizde hazır hamburgerlerimizle yemek masasına oturduk.

İnsanların hamburgerlerini bir araya getirme şekillerinden onlar hakkında öğrenebilecekleri şeyler çılgınca. Örneğin, Shay'in ketçaptan nefret ettiğini öğrendim. Ve bunun ketçaptaki şeker miktarıyla bir ilgisi yok - çünkü ona şekersiz ketçap aldım - ama tadını sevmiyor. Ayrıca Kai'nin hamburgerinin yanında tüm sosları ve sadece peyniri sevdiğini öğrendim. Sonra tüm sebzeleri yemeden önce ekmeğin etrafını yemeyi seviyor.

"Bu çok lezzetli!" diye mırıldanıyor ısırığının etrafında.

Shayla ona yorgun gözlerle bakıyor. "Kai, ağzında yemek varken konuşma tatlım. Boğulabilirsin."

Kai'nin omuzları biraz çöküyor ama tekrar toparlanıp lokmasını bitiriyor. "Tamam anne."

Shayla'nın onun üzerinde gezinmesine alışkın olduğu hissine kapılıyorum, ama bunu kabullenmiş gibi görünmesini seviyorum. Hâlâ annesinin ne istediğini bilmesine izin veriyor ama bazı savaşları kazanmasına da izin veriyor.

Shayla bana hitap etmeden önce ona gülümsüyor, "Bu gerçekten çok iyi Rowan. Cidden etkilendim. En son ne zaman patates kızartması yemiştin bilmiyorum."

"Sanırım sınırlarını zorlamaya devam etmem gerekecek." Ona göz kırpyorum. "Belki kendi koyduğun kurallardan birkaçını daha çiğnemeni sağlayabilirim."

Alt dudağını ağzına götürüyor, yemeğine bakıyor ama ne demek istediğini anladığı belli.

Konuşmamızın bir noktasında Kai tuvalete gitmek için ara verdi, beni ve Shay'i yalnız bıraktı.

Onu kendime doğru çektiğimde banyo kapısının kapandığını duydum. Ağzını ağzıma alırken kolayca eğiliyor. Kahretsin, şimdiden özlemiştim ve sadece iki gün oldu.

Elini omzuma koyup öpüşmeye başlıyor ve ben de dilimi içine sokup onu iyice tadıyorum. Shay oturduğu yerde , sanki kalçalarını birbirine sürtüyor, orada başlayan arzuyu hafifletmeye çalışıyor. Eminim kıvrımlarının arasına bir parmağımı soksam, o da benim için damlardı.

Elimi boynuna doluyorum, başparmağım kulağının arkasındaki dövmelemin üzerinde geziniyor ve aramızdaki bağı derinleştiriyor. Nefeslerim düzensiz çıkıyor. "Kahretsin bebeğim, seni tepeden tırnağa yutmak için sabırsızlanıyorum. Yarına kadar bekleyemem. Sonra tekrar gel."

Dudaklarından çıkan iniltiyi yutuyorum ve bağlantımızı koparmadan önce onu olabildiğince derinlemesine öpüyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bu akşam arkadaşlarımla müstehcen bir kitap kulübümüz var."

Ona orantısız bir sırıtış attım. "Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum, ama Kindle'ında okuduğun *çok* grafikli kitapla ilgili olduğunu varsayıyorum."

Geriye yaslanıyor, göğsü hâlâ kabarıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Bir su perisi gibi tüm çıplaklığıyla küvetimden çıktığın gece Kindle'ını banyomda unutmuşsun."

"Demek oradaydı. Aslında ben de onu arıyordum." Duraksadı, daha önce ne söylediğimi fark etti. "Bekle. Kitabımı mı okudun?"

"Evet, okudum! *Ablaze?* Baştan sona okudum." Dramatik bir nefes üflüyorum. "Kızgınlık ve özlem hakkında konuşun. Karnımı ağrıttı. Ama lanet olsun, böyle-"

"Banyonu beğendim, Rowan."

Shayla da ben de Kai'nin sesiyle yerimizden sıçradık. Tanrı'ya şükür, bunu yaptığımızda birbirimizden kopacak gücümüz vardı, yoksa ...

Onu düşünmek istemiyorum. Bizi öpüşürken yakalasaydı ne olurdu diye düşünmek istemiyorum. Bu sadece Shayla'yı garip bir duruma sokmakla kalmaz, aynı zamanda aramızdaki her şeyi daha başlamadan mahvetme potansiyeline sahip olabilirdi.

Bunu özellikle şartlarından biri haline getirmişti - oğlunun öğrenmemesi için. Ve bunu ona asla açıklamama ihtimali beni hala mutlu etmese de, onun isteklerine saygı duyuyorum. Şartının bizim için çoktan bir son tarih koyduğu anlamına geldiğinin farkındayım ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Ama biteceğinden emin olduğu için bu işe yarı girip yarı çıkabileceğini düşünüyorsa, belli ki beni çok iyi tanımıyor. Kolay pes etmem ve kesinlikle adil bir şansım olmadan pes etmem.

Lavanta ve narenciye kokusu burnuma çarpıyor ve Kai'nin kollarını banyomda sakladığım tatlı kokulu losyonla yeni köpürttüğünü görünce gülümsememi bastırıyorum. Belli ki o ve annesi banyo malzemelerini çok seviyor. "Teşekkürler, dostum."

"Gidip sehpanın üzerindeki yapbozu yapabilir miyim?" diye soruyor, sorusunu önce bana sonra da annesine yöneltiyor. "Dylan Teyze çok çabuk bitirdiği için evde fırsat bulamıyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum, Kai'nin oturma odasına geri dönmesini izlerken.

Onun duyamayacađı şekilde, bir sonraki ifademi Shay'e yöneltiyorum. "Kitaptaki Dean ve Mala'nın kar fırtınasında mahsur kaldıkları ve motelde aynı yatađı paylaşmak zorunda kaldıkları sahne var ya? Duřtaki o sahne beni çok tahrik etmiřti. Ve adam *piercingli miydi?!*" Keskin bir řey olduđu dűřüncesiyle sikim kendi içine bűzűldű.

Tam tekrar konuşacakken Shay avucunu ağzıma vuruyor. "Rowan, yemin ederim. Eğer bana daha fazla spoiler verirsen, o kasığını yeniden yaralarım ve bu sefer daha acı verici olmasını sağlarım."

Elinin altında kıkırdarken omuzlarım titriyor. Tanrım, kadını kızdırmak çok kolay ve onu masaya oturtup, doyurucu bir öğle yemeğinden sonra en iyi tatlı gibi başımı bacaklarının arasına gmememek beni biraz delirtiyor. Lanet olsun, yemek komasına girmeye değerdi.

Umarım yarın tam olarak bunu yapma ihtimaliyle sikim pantolonumun içinde geriliyor. "Bu bir söz mű doktor?"

on beş shay

"YEMİN EDİYORUM, Kai bugün şeker ve adrenalinle o kadar doluydu ki titriyordu," diyorum Dylan'ın hepimize aldığı ve üzerinde "*Fueled by wine and smut*" yazan kadehime şarap doldururken.

Bu öğleden sonra Rowan'ın evinde içtiğim bir buçuk bardaktan sonra bu gece bir bardak daha içtiğim için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Organik olması karaciğerim için iyi olduğu anlamına gelmiyor.

"Çocuğu rahat bırak. Bugün hokey kahramanıyla tanışacağı için heyecanlıydı," diyor Liv, kitap kulübü toplantımıza başlamak üzere kahvaltı köşesine otururken. Kaşlarını bana doğru sallıyor. "Peki ya sen? Bugün hokey kahramanını göreceğin için heyecanlı mıydın? Ona çaktın mı?"

Gözlerimi deviriyorum, kalçamı mutfak tezgahına yaslıyorum. "Onu becermek için ne zaman vaktim olacak?"

"Doğru," diyor bana göz kırpmadan önce. "Ama eminim bu hafta sonu bunun için zamanımız olacak."

"Bazen siz ve Jeena'nın aşk hayatımı tartıştığınız ayrı bir grup sohbeti olup olmadığını merak ediyorum, çünkü hepiniz aynı şeyleri söylüyor gibisiniz."

"Ben değil," diye çabucak ekliyor Delia. "Seni kimseyle yatman için cesaretlendirmiyorum. Çoğu erkek bizi hak etmiyor." Liv ve Dylan'a dikkatle bakıyor. "Her ne kadar gözümde büyümüş olsalar da, benim değerlendirmem huysuz milyarder ve yan odadaki erkek şekeri parçasını da içeriyor. çocuklarımız."

Beckett koridordan, "Bunu duydum," diye bağıyor. Tuvaletten çıkmış olmalı.

"Git de bir kez olsun işini yap milyarder," diye takılıyor Delia. "Burası gösteriştten uzak bir bölge."

Bize doğru birkaç adım atan Beckett, Delia'ya tekrar hitap etmeden önce Liv'e *'neyle uğraşmak zorunda olduğumu gör'* der gibi bakıyor, "O zaman senin de dahil olmana şaşırdım."

"Beckett. . ." Liv nefes alarak uyarıyor.

Delia tam karşılık verecekken Kai'nin sesi Beckett'ın omzunun üzerinden dönmesine neden olur. "Patron, geri gelebilir misin? Adeline uyanmış görünüyor."

Liv koltuğundan fırlamak üzereyken Dylan ona elini uzatıyor ve başını hafifçe sallayarak onun olduğunu anlamamızı sağlıyor.

En iyi arkadaşımız sadece evreni seven, aura okuyan, rahat bir anne değil, aynı zamanda dünya çapında bir vantrilok. Ve çoğu zaman, birlikte yaşadığımız milyarder huysuzun kafasını karıştırmak için herhangi birimizi taklit ederek sesini başka bir odaya atmak için yeteneğini kullanır.

Şimdi olduğu gibi.

Beckett Langfield'in kafasının karıştığını ve odada kendisini bekleyen bir felaket olduğunu düşündüğü şeye doğru koştuğunu görmenin bize verdiği keyfin sonu yok, oysa aslında Dyl sadece Kai gibi davranmış ve acil bir durum uydurmuştur.

Dördümüz de kıkırdıyoruz, yakında anlayacağını biliyoruz.

Hepimiz gözlerimizdeki yaşları sildikten sonra Liv bana dönüyor. "Geçen gece onun evindeydin. Bize olanlardan hiç bahsetmedin."

Küvet olayını düşündüğümde yüzüm kızarıyor. "Doğru ya. Bir şeyler oldu ama sizin düşündüğünüz gibi değil."

"Etrafında pembelerle morların garip bir karışımı olmasına şaşmamalı," diye araya giriyor Dylan, metal pipetinden bir yudum almadan önce bir sineği takip ediyormuş gibi etrafındaki boşluğu inceliyor. "Birine aşık olduğunda bu renge bürünürsün."

"Ona *aşık* değilim," diye bastırıyorum, sonra gözlerim onun bardağına takılıyor. "Ne içiyorsun?"

Dylan bardağını giydiği hırkanın altına saklıyor. "Hiçbir şey ... su. Aslında içine protein tozu ve avokado yağı karıştırılmış organik lahana suyu."

Bunu hayal etmeye çalışırken burnum bile kırılıyor. Dişlerinin arasından yalan söylüyor, muhteşem küçük hamile sansar. "Göster bana."

Fincanı neredeyse arkasına iterek daha da arkaya saklıyor. "Hayır, kapağı açarsam tazeliği azalır. Tazeliği azalmış bir şey tüketmemi istemezsin, değil mi Shay?"

Delia ve Liv homurdanarak bizi izlerken gülüyorlar.

"Dyl." Şarabımı tezgâhın üzerine koyup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Oradaki vişneli Slurpee mi?"

"Hayır!" diye ofluyor ama sonra sönüyor. "Tamam, peki, evet. Bebek çok istiyordu ve ben de hayır diyemedim."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallıyorum. Cahil değilim; hamileliği boyunca Slurpees'e aşerdiğini biliyorum ve Cortney ne zaman isterse ona Slurpees alıyor ama bu en iyi arkadaşımın vücudunu kırmızı boya 40 ile doldurması hakkındaki hislerimi değiştirmiyor.

Ama sonra gözlerindeki yalvarışı gördüm.

Dylan'ın benim onayıma ihtiyacı yok; o bunu istiyor. Ve en iyi arkadaşımın benden bir şeyler saklamak zorunda olduğunu hissetmesi, beni gizlice ciğerlerime toksin çekerken görmesi ve yargısını benden uzak tutması? Bu bana hiç uymuyor. Olmak istediğim kişi bu değil.

Geçen gece Rowan'la yaptığım konuşmayı hatırlıyorum ve sanki söylediği şey - içten içe bildiğim ama kabul etmekte inat ettiğim şey - kafamın içinde bir alarm zilinın çalmasına neden oldu.

"Hiç kuralları gevşetmek istemez misiniz? Zaman zaman sağlıksız bir yemek yemek size zarar vermez; hatta sizi daha mutlu hissettirebilir. Ve sonuçta hepimizin istediği de bu değil mi?"

O haklıydı. Yemek hiç kimse için bir stres kaynağı olmamalı; ne arkadaşlarım ne oğlum ne de benim için. Sağlıklı beslenme ve yaşam konusunda ne kadar vaaz versem de, bunun benim ve sevdiğim insanların hayatında bir stres faktörü haline gelmesine izin verdim.

Çünkü kendim ve sevdiklerim üzerinde gösterdiğim tüm kontrole rağmen, aslında eğlence anlayışımı kaybettiğim noktaya kadar beni kontrol etmesine izin verdiğim kişi benim. İç huzurumu kaybettim.

Kendimi kaybettim.

Gelecek için yaşamaya o kadar ki bugünü yaşamayı unuttum. Bana en yakın insanların, oğlumun ve inanılmaz dostlarımla ihtiyaçlarını ve isteklerini unuttum.

Ve bu ileriye giden yol olamaz. Bu şekilde yaşayamam. Artık olamaz.

Gülümsüyorum, içimden gençleşmiş bir görev duygusunun akmasına izin veriyorum. "Anlıyorum. Kai'ye hamileyken yediğim çörek ve şekerleme sayısını görmeliydin. Bir gece Ajay'e akşam yemeğinde çörek yemezsem öleceğimi söylediğimi hatırlıyorum."

Dylan bana gülümsüyor ama garip bir şekilde tavır değişikliğime şaşırmıyor. Aslında arkadaşlarımdan hiçbiri şaşırmış görünmüyor.

"Dışarı çıkıp senin için aldı mı?" Liv sorar.

Gülümsemem dalgalanıyor ve başımı sallıyorum. "O meşguldü ..." Yere bakıyorum ve ayak parmaklarımı sarı mutfak zeminimizde oynatıyorum. "Onun için asla bir engel olmak istemedim, biliyor musun? Hayatımı ve ihtiyaçlarımı onunkine göre ayarladım. İşe başlamasından seyahatlerine kadar her zaman çok fazla işi vardı ve ben de bu strese katkıda bulunmak istemedim."

"O bencil bir piçti," diyor Delia, gözleri ateş saçarak. Ellerini kaldırıp Liv ve Dyl'in yanındaki koltuğunda yanlarına bırakıyor, onlar da dehşet içinde ona bakıyorlar. "İşte, söyledim. Söyledim ve bunu geri almayacağım Shay. Adam sana kullanılmış bir aksesuar gibi davrandı. Ona en çok ihtiyaç duyduğun zamanlarda yanında olmadı, sen defalarca onun yanında olmana rağmen. Kai'nin doğduğu günü hatırlıyor musun? Suyun geldiği için seni hastaneye götürmesini istemiştin ve o da Rusya ile büyük bir video konferansında falan-"

"Kanada," diye düzeltiyorum.

"Kanada!" Liv ona sessiz olmasını söylemeden önce sesi yükseliyor çünkü çocuklarımızın nerede olduğunu kim bilebilir. İstemediğimiz her şeyi dinledikleri biliniyor. "Siktiğimin *Kanada'sı*!" diye tıslıyor. "Dünyanın en rahat insanları! Bir anlaşmayı kaybetmek istemediği için onlarla telefonu kapatamadı, bu yüzden karısının *kendisini* hastaneye götürmesine izin verdi!" Son birkaç kelimeyi fısıldayarak haykırdı. "Üzgünüm tatlım. Genç yaşta ölmesinden ne kadar nefret etsem de -Tanrı ruhunu şad etsin- hiçbirimiz onunla birlikte olduğun için mutlu değildik. Ben daha da çok çünkü erkeklerden nefret etme nedenlerimi pekiştirdi."

Liv ve Dylan yüzlerini Delia'ya yapıştırmış, bana bakmaya bile korktuklarını hissederken Delia'nın konuşması boyunca göğsümde yükselen hıçkırık sonunda gözyaşlarımla birlikte yüzümden aşağı akıyor.

Arkadaşlarım bana doğru koşuştururken Delia söylediği sözler için bolca özür diliyor. "Çok özür dilerim, tatlım. Nasıl olduğumu bilirsin. Sana olan sadakatim . . ." Kollarıyla beni kendine bağlarken boğulduğunu duyuyorum.

Bu, en iyi arkadaşımın nadiren hissettiği bir duygu anıdır, ancak bunun onun ne kadar çok ya da ne kadar az hissettiği ile hiçbir ilgisi yoktur. Değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda derinden, *şiddetle* hisseder ve onların incindiğini hissettiğinde, tüm bu öfke çılgınlıklar ve gözyaşlarıyla dışarı taşar.

Başımı onun ve diğer iki arkadaşımın kolları arasında sallıyorum. "Hayır, bu senin hatan değil. Söylediğin şey yüzünden ağlamıyorum bile. Ben . . . Sanırım Ajay'la tanışmadan önce olduğum kişi için üzgünüm. Gelişemediği, hayatta kalamadığı için üzgünüm. Kai o eğlenceyi seven kızla tanışamadığı için üzgünüm-"

"Biyoloji sınavına giderken evsiz bir adamla ot içen ve sonra da sınavı kazanan!" Delia hüngür hüngür ağlıyor.

"Yerel fast-food restoranında kızarmış tavuk yeme yarışmasına katılan ve kazanan kız!" Dylan saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak ekliyor.

"Parası az olduğu ve park cezasını geç ödemek zorunda kaldığı için bütün bir gece boyunca bir kulüpte dolu bir dans pistinin üzerinde lanet bir kafesin içinde dans eden kız."

Burnumu çekiyorum ve başımı sallayarak gülüyorum. "O gece çok para kazandım."

Arkadaşlarım bana tekrar sarılıyor ve bir déjà vu hissine kapılıyorum. Üç ya da dört gün önce bile neredeyse tam olarak böyle bir araya toplanmıştık. Tanrım, berbat haldeyim, değil mi? Her ne kadar bu hanımların beni toparlamak için burada olmasından memnun olsam da, şu anda ve burada kendime çeki düzen vereceğime yemin ediyorum. Ajay'la birlikteyken dönüştüğüm kadını affetmeye ve büyüttüğüm küçük çocuk için olmak istediğim kadın -anne- olmaya.

Arkadaşlarıma bir kez daha sarılıp gözyaşlarımı sildikten sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Belki duyunca şaşıracaksınız ama eski spontane ve çılgın yöntemlerime geri dönüyorum."

"Nasıl yani?" Liv tekrar masaya oturarak soruyor.

"Birincisi, ben aynı zamanda dizlerimin üzerine çöküp tamamen çıplak bir şekilde belirli bir hokey oyuncusuna kıyafetlerimi geri vermesi için yalvaran kadını. İkincisi, söz konusu hokey oyuncusundan benim için satın aldığı yeni süslü oyuncağımdan daha iyi orgazm olmasını istedim. Ve üçüncüsü ..." Liv ve Delia'ya suçlu bir bakış attım. Beckett'a Liv'e söyleyeceğime dair söz vermiştim ve bunu yerine getirmem gerekiyordu. "Yine gizlice sigara içiyorum."

"Ne?!" Delia neredeyse bağırıyor. "Bir erkek için dizlerinin üzerine mi çöktün?"

Sana *hiçbir şey* öğretmedim mi?"

"Ne zamandan beri?" Liv kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı çekerek soruyor. "Çıplak yalvarışlardan ya da orgazmlardan bahsetmiyorum, bunların hepsi için varım. Sigaraları kastediyorum."

"Bunu sık sık yapmıyorum ama bırakacağım. Bu benim için sadece bir yol oldu.

... bazı günler başa çıkabilirim."

Liv cevabımdan memnun görünmüyor ama sadece endişelendiğini biliyorum. "Bize her şeyi anlat."

Derin bir nefes alıp gözlerimi Dylan'la birleştiriyorum.

Gül kuvarsını parmaklarının arasında yuvarlayarak bana sakinleştirici bir baş selamı veriyor. "İçimden bir ses kitap kulübünün biraz uzun süreceğini söylüyor. Neden sana daha büyük bir kadeh şarap doldurmuyorum?"

Bana biraz daha şarap getirdiğinde Beckett'ın diğer odadan "Çok komik, Dippy Doo" diye bağırıldığını duyuyoruz. Dylan için takma adını kullanıyor. "Sesinle yine o şeyi yapanın sen olduğunu biliyorum!"

Üç saat sonra odama döndüm, Kai'yi yatağına yatırıp milyonlarca öpücük verdikten ve yüzüncü kez benimle konuşmak istediğinde arayabileceğini ve eğer isterse ilk uçakla döneceğimi hatırlattıktan sonra.

Oğlum her zamanki gibi bana gözlerini devirmekten kaçındı, ama mırıldanır gibi bir sesle "Evet anne" dedi.

Daha sonra sağlık ve esenlik kontrol listesini tekrar gözden geçirmek için en iyi arkadaşlarıma geri döndüm. Sadece bir saat sürdü ve Dylan'ı birkaç kez sarsarak uyandırmak zorunda kaldım ama neyse ki listedeki yetmiş iki maddeyi tamamladık. Neyse ki, Kai'ye her gün dizlerine shea yağı sürmesinin hatırlatılması gerektiği, aksi takdirde cildinin kuruyup pul pul döküldüğü, günde otuz beş gram protein almasını ve en az iki saat güneşe çıkmasını tercih ettiğim gibi en önemli maddeler için uyanıktı - büyük acil durumlarda ne yapılması gerektiği dışında, ki tüm arkadaşlarım bunları halledebilecek kapasitedeydi.

Ama tabii ki güneşin altında çok fazla koşturmasını da istemiyordum, çünkü ya ayağı takılırsa ve ben burada olmazsam, o yüzden bunu da belirttim. Cırt cırtlı ayakkabılarını giymesini tercih ettiğim gerçeğinin yanı sıra, muhtemelen bağıcıklı olanları giymekte ısrar edecekti.

Her neyse, gerçekten o kadar da fazla bilgi yoktu, bu yüzden Delia'nın neden "Tanrı aşkına!" diye tekrarlayıp durduğundan emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, kısa süre önce hazırladığım ve hala çalışma masamda duran yirmi maddelik *ek* kontrol listesini gözden geçirmedğim için kendimi iyi hissediyordum.

Gördünüz mü? *İlerleme*.

Duş aldıktan ve son dakika ihtiyaçlarımı bavulumla koyduktan sonra yatağa giriyorum. En iyi arkadaşlarımla yaptığım katartik sohbeti düşünerek açıktaki kirlilere bakıyorum.

Ajay'la ilgili duygularını o kadar uzun süredir bir barikatın arkasında tutuyorlardı ki -o zamanlar kocam olmasına duydukları saygıdan dolayı- kapılar açıldığında sanki her şey ortaya döküldü. Aramızdaki en rahat insan Dylan bile zaman zaman Ajay'ın bana davranışlarından hoşlanmadığını söyleyerek biraz heyecanlandı.

Kimsenin Ajay'a kötü adam diyeceğini sanmıyorum, çünkü öyle değildi. Kendi tarzında sevgi dolu ve çekiciydi. Ama herkes gibi o da kusurluydu. Bazı iyi nitelikleri vardı ama eğer hayat ona bir şans verseydi, üzerinde çalışması gereken nitelikleri de vardı. Ama üzerinde çalışması gerekenler en çok beni etkiledi. Ve bu yüzden, daha önce konuşmadığım için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum.

Çünkü fikrini söylemekten çekinmeyen bir kadın olarak, onunla birlikteyken kendim için doğru olanı yapmadığımdan eminim. Beni ikinci plana atmasına izin verdim ve bu onun olduğu kadar benim de suçumdu.

Ama yavaş yavaş kendimi yeniden buluyorum. Yavaş yavaş daha fazlasını istediğimi fark ediyorum.

Ve bu gece içimde bastırdığım, hayatımda tuhaf şekillerde tezahür eden acılar için kendimi -ve merhum kocamı- affetmek üzere kendime verdiğim yeminle, geçmiş hayatımı bırakmaya ve bugünde karar veriyorum.

Yıllardır taşıdığım acıdan, kocamın korkunç bir savaşı kaybetmesini izlemenin verdiği kedere kadar tüm bunların kontrol ihtiyacıma katkıda bulunduğunu biliyorum. Yemek takıntım, zayıflatıcı korkularım ve rastgele müdahaleci düşüncelerime katkıda bulundu.

Ama artık bitmesi gerekiyor!

Aklım beni bir saat öncesine götürüyor, arkadaşlarıma Kai'nin cırt cırtlarını dışarıda giydiğinden emin olmalarını söylediğim zamana.

Tamam, *yakında* bitmek zorunda. Korkular ve alışkanlıklar çoğu insanın bir günde kırabileceği şeyler değil, ama en azından deniyorum. Bir "hayırlar yumağı" olmamaya çalışıyorum.

Gözlerimi kısarak üstümdeki kirlilere bakıyorum.

Yeni keşfettiğim bu düşünce için gerçekten bir kutlama yapmalıyım. Komodinime doğru dönüyorum, Trick'i çıkarmak için çekmeceyi açıyorum. Altın dişli rapçiyi onurlandırmak için yeni altın vibratörüne bu ismi verdim. Tam onu çalıştırmak için düğmeye basmak üzereydim ki Rowan'a verdiğim sözü hatırladım.

"Ugh!" Parlak yeni oyuncağımı çekmeceye geri atarak inliyorum. "Siktiğimin Rowan'ı!"

Bir kez daha dönüp durduktan sonra yataktan kalkmaya karar veriyorum. Yeterince uyuyamama fikrinden nefret ediyorum, özellikle de yarın uçağa yetişmek için erken kalkmam gerektiğinden, ama aynı zamanda tüm düşüncelerimle burada öylece yatamam.

Vibratörü tam komodinun içine yerleştirmiştik ki, gözlerim arkaya doğru sakladığım sigara paketine takılıyor. Kutuyu açıyorum, içinde sadece bir tane kaldığını fark ediyorum.

"Tamam, güzel. Sadece bir tane." Kendi kendime başımı salladım. "Yeni başlangıçları kutlamak için son bir sigara. Bir paket daha almayacağım, asla."

Zaten bırakacaktım ama ben de israf taraftarı değilim. Demek istediğim, dışarıda açlık çeken insanlar var! Tamam, kalan son sigaram açlık krizi için geçerli değil ama eminim bir şey için geçerlidir. Belki uyuşturucu krizi.

Bu da pek mantıklı değil.

Bu anı kendi krizim dışında herhangi bir krize uygulamayı bırakacağım!

Sandalyemden bir şal alarak odamın kapısından dışarı çıkıyorum ve burada yaşadığım aylar boyunca oldukça aşına olduğum basamağı buluyorum.

Boston'un tozlu gökyüzünde sadece bir avuç yıldız göz kırptıyor ama esinti Ekim ayının ortasında olduğumuzu kesinlikle hissettiriyor. Şalımın altından omurgama doğru süzülüyor ve kumaşı vücuduma daha sıkı sararak ürperiyorum.

Sigaramı yakıp uzun bir nefes çekiyorum ve kendime bunun o an olduğunu hatırlatıyorum.

Bunu son kez yapacağım.

Çünkü bunu yapmanın suçluluk duygusu, birkaç dakikalık rahatlamaya değmez. Çünkü bazı kurallarımı, diyetimi ve beslenme düzenimi gevşetecek olsam da

Hem kendim hem de oğlum için rejim yapıyorum, vücuduma doğrudan toksin de koymayacağım.

Elimdeki kanser çubuğunun ucundaki parlak tomurcuğa bakıyorum. "Bu son kez. Beni anlıyor musun? Son kez içimi doldurmana ve beni almana izin verdiğimde. Son kez beni becerdiğin gibi becermene izin vereceğim-"

"Ne oluyor lan?" Öğleden sonra duyduğum tanıdık, büyüleyici ses, Rowan'ın iri cüssesi önümdeki loş alana hakim olurken zehirli bir hırıltıya dönüştü, gergin çene çizgisi görünen tek özelliği. "Şunu açıkça söyleyeyim, Doktor. Eğer başka bir orospu çocuğunun sana dokunmasına izin verirsen, vücudundaki her kemiği kırmamın sebebi sen olursun. Hiçbir fizik tedavi onu tekrar iyileştiremez."

on altı

shay

"ROWAN? BURADA NE İŞİN VAR?" Zihnim dönüyor ve bir an için onu kendi isteğimle mi çağırdığımı merak ediyorum. Son zamanlarda aklımdan hiç çıkmıyordu ve epeyce şarap içmiştim.

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım." Elimdeki sigaraya bakmadan önce yüz hatları taş gibi sertleşmiş bir şekilde bana bakıyor. "Burada ne işin var? Ve kiminle konuşuyordun?"

Omuzlarım çöktü. Utanmalıyım; böyle bir sahtekâr olduğum için özür dilemeliyim.

Onun yerine garip bir rahatlama hissediyorum. Bunu bir kişiden daha saklamak zorunda kalmamanın verdiği rahatlama. Bunun olmasını istememiş olsam bile, maskemden bir parçanın daha koparılmış olmasının rahatlığı.

Belki de bu, muhtemelen yapması gerektiği gibi, çekip gitmesi için yeterli bir sebep olacaktır.

Sigaramı kaldırıyorum, gerçekliğimi gösteriyorum. "Şuradaki adam. Sadece ona veda ediyordum çünkü bir daha sigara içmeyeceğim."

Rowan ayak ayak üstüne atıyor, muhtemelen deli gibi konuştuğum için aramızdaki her şeyi yeniden gözden geçiriyor.

Onu suçlayamam.

oturduğunda, sigarayı parmaklarımdan almadan önce kollarımız birbirine değiyor. Tam itiraz edecekken sigarayı dudaklarına götürüyor ve uzun bir nefes çekiyor.

"Sigara mı içiyorsun?" Kulağa inanılmaz geliyor ama ben kimim ki yargılayayım?

Sigarayı bana geri vermeden önce göğsünde titreşen bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Hayır. Ama şimdi seni öptüğümde ikimizin de nefesinde tütün olacak."

Ona bakıyorum, düşüncelerimi tamamlamakta zorlanıyorum. Ne kadar baygın olduğunun farkında mı? Bu bir erkeğin bana söylediği en tuhaf şey olabilir, ama bunu bu kadar sevimli bulmam delilik mi?

Bana doğru eğiliyor ve omzuyla beni hafifçe dürtüyor. "Bugün dudaklarını öpebildiğimi biliyorum, ama bu yeterli değildi ve Bir tane daha olmadan uykuya dalamazdım."

Bakışlarımı ondan ayırıp caddenin karşısındaki eve bakarken başımı sallayarak bir nefes verdim. Bu adama. Bu adam hakkında ne yapacağım ben? "Beni her adımda şaşırtmayı nasıl başarıyorsun Rowan Parker?"

Cevap vermiyor, onun yerine birkaç dakika sessizce oturuyoruz, sigarayı hiçbir şey kalmayana kadar ileri geri uzatıyoruz.

"Bugün Kai'ye paten kaymayı öğrettiğin için teşekkür ederim. Çok eğlendi," diyerek aramızdaki sessizliği bozuyorum.

"Dürüst olmak gerekirse muhtemelen ben ondan daha çok eğlendim. O gerçekten iyi bir çocuk ve sadece bir seansta çok fazla ilerleme kaydetti." Bembeyaz dişleri dudaklarının arasından parıldıyor. "Buzun üzerinde yürüyüşünü gördünüz mü? Yeni öğrenirken bunu yapmak kolay değil!"

Göğsüm ısındı. Bu sabah erken saatlerde oğlumun yanımda oturan adamla eski arkadaşlarıymış gibi güldüğünü ve kabuğundan çıktığını gördüğümde hissettiğim sıcaklıkla aynı.

Boğazımdaki yumruyu yutarak merak ettiğim soruyu . "Peki, burada gerçekten ne yapıyorsun?" Boston şehir merkezinden buraya bir öpücük için gelmiş olamaz.

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun, Shay?" Altın yeşili gözleri benimkileri tutuyor. "Seni görmek istedim."

Ayaklarıma bakıyorum, onun yoğun bakışlarının çok fazla olduğunu hissediyorum. "Neden?" Soruyu bir süre beklettikten sonra ekliyorum: "Demek istediğim, bunu istediğinden emin misin Rowan? Önündeki ateşli karmaşayı görmüyor musun? Ben otuz beş yaşında bir kadını, bir çocuğum ve bütün bir yedi elli yediyi doldurabilecek yüküm var. Senden en az on yaş büyüğüm-"

"Sekiz yıl," diye düzeltti.

Kıkırdıyorum. "Gizlice sigara içiyorum-"

"İşi bırakıyorsunuz ve bu artık bir sır değil" diyor.

"Sürekli korku içinde yaşıyorum ve risk almıyorum-" "Katılmıyorum."

Bu beni ona yöneltti.

"Katılmıyorum." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken sesi yumuşak. "Herkes gibi senin de korkuların olabilir ama bunların üstesinden gelmek için çalışıyorsun. Sadece birkaç gün içinde çok yol kat ettin."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, düşüncelere dalıyorum. Evet, son birkaç gün içinde pek çok değişiklik yaptım. Konfor alanımdan çıktım ve kendimi zorladım, bırakıp benim için normal olana geri dönmek istediğimde bile.

Ve bunun çoğunu ona atfedebilirim.

Eskiden olduğum kadına bir bakış atmamı sağladı. Ve henüz tam olarak ortaya çıkmamış olsa da, gölgelerdeyken kaçırdığı her şeyi merak ederek sinirlerini topluyor.

Başparmağı yanağımla okşayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ne zamandır sigara içiyorsun?"

Sorusunda yargılama yok; bana gölge düşürme yok. Sadece merak.

"Üç yıldır aralıklarla-"

"Kocan öldükten sonra," diyor bilerek.

Soğuk esintiden bir nefes alıyorum. "Üniversitede birkaç kez yaptım ama evet, o öldükten sonra zaman zaman başa çıkmanın gizli bir yolu haline geldi."

Rowan'ın dudakları titriyor. "İşi bıraktığına göre şimdi bununla nasıl başa çıkacaksın?"

Tatlı ağzının kıvrımlarına, çenesinin etrafındaki kırıksıklıklara hayran kalıyorum. "Komodinimin içinde birkaç başa çıkma mekanizmam var."

Etrafımızdaki hava ima ile kalınlaşıyor ve sesi derinleşiyor. "Bunları kullanmayacağın konusunda anlaştığımıza eminim-"

"Sen orada olmadığın sürece," diye bitiriyorum sözümü, ben oyuncağımla kullanırken onun da orada olacağı düşüncesiyle kalbim hızlanırken.

Rowan'ın bakışları dudaklarıma düşerken etrafımızda bir elektrik akımı vızıldıyor ve sanki şehvetli düşüncelerimi okuyor. "Artık buradayım, bebeğim."

"Öylesin."

Gözleri kararıyor. "Bunu yaparken beni düşünüyor musun?"

Dudaklarımı yaladım. "Senden sonra başka kimseyi düşünmedim."

Rowan'ın eli boynuma dolanıyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Görünüşe göre cevabımı beğendi. Dilini, benimkinin dikişi boyunca gezdiriyor.

Dudaklarımla ağzımı açıp onu içeri davet ediyorum.

Beni kucağına çekiyor, böylece ona sarılıyorum, şalım omuzlarımdan düşüyor. Daha iyi bir aç yakalamak için başımı eğerken dili ağzımın içinde kayıyor.

Tanrım, onun bu yönünü seviyorum - baskın ve aç, istediğini alıyor, özür dilemeden. Daha önce hiçbir sevgilimle bunu yaşamamıştım; kendimi hiç bu kadar arzulanmış ya da değerli hissetmemiştim.

Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor, birbirimize sürtünürken bedenlerimiz ısınıyor. Rowan'ın göğsünden bir inilti yükseliyor ve ellerim saçlarında sıkılaşıyor. Amım rahatlamak için yalvarırken meme uçlarım tişörtümün üzerinde cam kırıkları gibi hissediyor.

Ağzının içinde iniliyorum. "Rowan, lütfen. Lütfen, bir şey yap. *Herhangi bir şey.*" Neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Lütfen beni boşalt. Sana yalvarıyorum."

Yemin ederim, adam beni aç bırakıyor, dokunuşuna muhtaç bir dilenci gibi.

Elleri kıcımlı avuçlarken, beni ereksiyonunun üzerine sürüklüyor, neredeyse ele geçirilmiş hissedene kadar tekrar tekrar. Başparmağı merkezimi bulduğunda, ağzına karşı tıslıyorum, amım zonkluyor ve şişiyor.

Klitorisime birkaç daire çiziyor ve meyve sularımın pijamamın ince malzemesine nüfuz ettiğini hissediyorum.

Rowan'ın ağzı kulağımı buluyor. "Yalvarmana bayılıyorum bebeğim."

Görebileceğim en kalın yarak olduğunu bildiğim şeye karşı utanmadan sürtünüyorum. *İçinde çelik boru mu yoksa beyzbol sopası mı var?*

Dudakları tekrar benimkileri alıyor, emiyor, alay ediyor. "Sikim için yalvar." "Lütfen."

"Lütfen ne, Shayla?" Gömleğimin üzerinden meme ucumu okşarken sesi sertleşiyor ve beni zıplatıyor.

Dudaklarımı boynundan aşağı kaydırıyorum, şişmiş dudaklarıma sürtünmesinin verdiği sert hissi seviyorum. "Lütfen bana sikini ver."

Rowan beni kolayca kaldırıyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve bizi arkamızdaki kapılara doğru yürütüyor, ben de dudaklarımı boynuna bastırarak ona "şu kapıdan geç" ve "yatak odam şurada" gibi mırıldanarak talimatlar veriyorum.

İçeri girdiğinde, yatak odamın kapısını incelemeyi önce beni yatağıma yatırıyor. Açıkta kalan kirişleri ya da taç pervazın eksik kısımlarını fark etse de umursamıyor gibi görünüyor.

"Kapınız kilitli mi?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, göğsüm onunkine çarpıyor. Ellerim hâlâ boynunda kilitli, nefeslerimiz çarpışıyor.

Rowan'ın dudakları buluyor ve başparmağı bacaklarımın arasında aynı noktada dolaşıyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek ağzına doğru inliyorum.

Pijama altımın kemerini çekiştiriyor, ben de kalçalarımı kaldırarak aşağı çekmesine yardım ediyorum. Parmaklarını ıslak kıvrımlarımın arasından geçirmeden önce aç bakışları ıslak merkezimin üzerinde geziniyor.

"Şu güzel amcığa bak." Dudaklarını yalıyor ve ben onun dokunuşu altında miyavlıyorum. "Ve o tatlı küçük klitoris, bana çok muhtaç."

Ağzımı tekrar ağzına alıyor, orta parmağını sokmadan önce parmaklarıyla klitorisimin etrafında dolaşıyor, test ediyor ve alay ediyor.

Bir parmağını daha sokup beni inletmeden önce onu hissettiğimde irkiliyorum. Parmaklarını içimde döndürürken vücudum beklentiyle titriyor, kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor. "Rowan!"

Parmaklarını içime pompalıyor, ağzımı onunkinden hiç ayırmıyor ve amımın onun etrafında sıkıldığını hissedebiliyorum. Tenimde bir kızarıklık oluşuyor ve kalçalarım titriyor.

Çok yaklaştım. Çok yakın-

Ama tam paramparça olmak üzereyken Rowan parmaklarını içimden çekip ağzımdan ayırıyor ve beni tamamen sersemletiyor.

"Nesin sen? . .?" Ağır ağır nefes alıyorum.

"Oyuncakların nerede?"

Şu anda gerçek mi? "Ne yapıyorsun- Ama "

Ayağa kalkıp gözlerini benden ayırmadan, sularımla kaplı iki parmağını da ağzına götürüp yalayarak temizliyor. "Tanrım, tatlım. Hangi tadı daha çok sevdiğime karar veremiyorum - dudaklarını mı yoksa amını mı?"

Komodinimi açıyor ve ben de dirseklerimin üzerine çöküp izliyorum, damarlarımda sinirli bir şekilde dolaşan altın vibratörümü çıkarıp yanımdaki yatağa bırakıyor.

Karanlık gözleri bir kez daha vücudumun üzerinde geziniyor, dudaklarını bir sırtış kaldırmadan ve şaşkın ifademe bakmadan önce açıkta kalan ve muhtaç merkezime takılıyor.

Ben daha fazla tartışmadan, odanın karşısındaki sandalyeye doğru rahatça yürüyüp oturuyor. Kollarını kolçakların üzerine koyup arkasına yaslanıyor ve seksi bir piç gibi ayağını dizinin üzerine koyuyor.

Ve eğer bilmesem, çenesindeki gerginliğe, gözlerindeki ateşin yanmasına ve parmaklarının kolçakların önünü sıkmasına bakarak, son on dakikadan en ufak bir şekilde etkilenmediğini düşünürdüm.

Gözleri yanımdaki parlak oyuncağa kayıyor. "Benim hakkımda ne düşündüğünü göster, Doktor."

Burun deliklerim alevlendi, gözlerim parladı. Bu adamın sorunu ne? Kim bir kadını patlayacak getirdikten sonra odanın diğer ucuna geçip bir patates çuvalı gibi bırakır ki? "Rowan, yemin ederim."

"Kendini *benim* adıma becerdiğini görmek istiyorum, tatlım." Kaşlarını kaldırıyor. "Talimatları takip edersen seni daha fazlasıyla ödüllendirebilirim."

Dişlerimi sıkarak vibratörü elime alıyorum, yumruk yapıyorum ve onun sikiymiş gibi davranıyorum. Yemin ederim, şu anda yumruğumun içindeki gerçekten onun siki olsaydı. Tanrı ona merhamet etsin.

Ve sikiinde.

Ateşli gözlerimi onunkilere kilitleyerek vibratörü açıyorum, uğultusu kulaklarıma tanıdık geliyor. Islak ve ağır merkezim, hala ihtiyaçla zonkluyor, bir erteleme için yalvarıyor.

Eğer gözlerimle ona fırlattığım alevler işini yapabilseydi, şimdiye kadar yanmış olurdu.

Seni daha fazla bir şeyle ödüllendirebilir miyim?

Saçmalık! Kendimi ödüllendireceğim!

Tam vibratörümü sertleşmiş klitorisime yerleştirmek üzereyken Rowan'ın alçak ve sert sesi kulaklarımı buluyor. "Sana dur dediğimde duracaksın."

"Hayır." Başımı meydan okurcasına sallıyorum, muhtemelen sözümü bitirmeme izin vermeyeceğini biliyorum. "Beni dinle, pislik-"

"Shay, yemin ederim, bana karşı gelirsen bir ay boyunca gelmene izin vermem."

Ağzım açık kaldı. Bu adamın cüreti. Ama lanet olsun, bu sözler merkezimin daha da fazla zonklamasına neden oluyor. Sanki amım onun için kırbaçlanıyor ve o daha adamın sikini bile görmedi!

Rowan'ın dudakları seğiriyor; piç herif kahkahasını tutuyor çünkü kazandığını biliyor. *Sözlü* olarak reddetmeme rağmen, bana söylediği her şeyi yapacağımı biliyor.

Titreşimli aletle merkezimde çalışıyorum, onu meyve sularıyla kaplıyorum ve klitorisimin etrafında döndürüyorum. Midem sıkışıyor, gözlerim kafamın içinde geri dönmek istiyor, ama muhteşem ve ukala hokey oyuncumla bağlantımı koparmaya cesaret edemiyorum.

Daha önce hiç bu kadar seksi bir adam görmediysem, benden sadece birkaç adım ötede oturuyor, azı dişlerini o kadar sert gıcırdatıyor ki, bırakmazsa diş ameliyatı olması gerekebilir. Oyuncağımın şişkin ucunu yavaşça içime iterken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"Ahh!" Onun yararına biraz daha yüksek sesle inliyorum, onun benim üzerimde olduğu kadar benim de onun üzerinde gücüm olduğunu fark ediyorum ve eğer bu pislik oynamak istiyorsa ...

. o zaman büyükler ligine katılsa iyi olur. "Oh, Trick!"

Rowan'ın gözleri alev alev yanıyor, elleri kolçakları kavırıyor ve uyarısı odamın içinde yankılanıyor. "Shayla."

Diğer elimle göğsümü tutuyorum, göğsüm yükselip alçalırken sıkıyorum, oyuncacı tekrar çıkarmadan önce içimde daha derine iterken orgazmım ufuktan uzak değil. "Becer beni, Trick. Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Ben daha bir hamle daha yapamadan Rowan bir dirseğinin üzerinde üzerimde dururken diğer eliyle başımın üzerindeki iki bileğimi tutmayı başarıyor. Vibratörümün yatağımdan yuvarlanırken çıkardığı *gümbürtüyü* duyuyorum ve Rowan'ın burun delikleri açılıyor. "Şiddet yanlısı biri değilim Shay ama yemin ederim, bir daha dudaklarından benim adımdan başka bir isim dökülürse şu anda değerli oyuncaklarının hepsini kırarım."

Onu öpmek için uzanmadan önce dudaklarımı yalıyorum ama Rowan ben öpmeden geri çekiliyor. Hayal kırıklığıyla tekrar uzandım. "O zaman beni senin adına getir."

Rowan bedenimden aşağı kayıyor, sadece ince tişörtümün üzerinden göğsümü ağzına almak için duruyor. O kadar sert emiyor ki sırtım yataktan kalkıyor ve tam çılgılık atacakken eli ağzımı buluyor. Başparmağını dudaklarımın arasına bastırıyor, sessizce emmemi istiyor.

Ben başparmağının ucunu emip dilimi etrafında döndürürken, o da diğer meme ucuma geçiyor. Alay ediyor ve emiyor, yeni bir ıslaklık havuzunun merkezimden yatağıma damlamasına neden oluyor.

Islak kumaşı kaya gibi sertleşmiş meme uçlarıma bırakan Rowan, göbeğimin etrafını öperek yavaşça vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Ama merkezime gelir gelmez, ellerini dizlerimin arkasına koyarak bacaklarımı açıyor ve içeri dalıyor.

Dilini klitorisimde hissediyorum ve altında vahşi bir hayvan gibi kıvranıyorum. Dili amımı keşfederken, ensesi kalçalarımın lezzetli bir şekilde sürtünüyor. Çılgılığımı tutmaya çalışırken ellerim yorganımı yumruklamaktan başının arkasına doğru hareket ediyor. "Oh . . . oh Tanrım!"

Rowan parmaklarını tekrar içime sokmadan önce dilini girişime dayıyor, alıştırıyor ve emiyor, kalçalarım onun etrafında titremeye başlayana kadar beni parmaklıyor. Bacaklarımın arasında sihrini konuşturuyor olsa da onu her yerde hissediyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve vücudum alev almak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Ahh!" Elimin tersiyle olabildiğince yumuşak bir şekilde haykırıyorum, bu evin duvarlarının ince, hatta tamamen dik olduğunu biliyorum.

Ama tam onun etrafında bir atom bombası gibi patlamama saniyeler kala tekrar ayağa kalktı.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır!

Göğsüm zorlukla tuttuğum bir hıçkırıkla kabarıyor ve eğer bu kadar sersemlememiş olsaydım, kendimi vahşi bir maymun gibi ona fırlatırdım.

Piç kurusu dudaklarını yalıyor, sularıyla parlıyor ve sonra bana hiç de özür dilemeyen bir sırtıyla bakıyor. "Bu kurallara uymadığın için."

Odamın çıkışına doğru dönmeye başlıyor ve ben çılgılık atmaya hazırım. "*Lanet olası* Rowan Parker!" Hızla çarpan kalbimi durdurmak için nefes alarak ağzımı kapatıyorum. "Başladığın işi hemen şimdi bitirsen iyi edersin!"

Pislik herif gülümsemeden önce omzunun üzerinden şehvetle bana bakıyor. "Tatlım, seninle hiçbir şeyi bitirmek niyetinde değilim, ama yarın adımı haykırman için sana tüm nedenleri vermek niyetindeyim."

Ağzım açık kalıyor ve garip bir şekilde, onun cezalandırıcı sözleriyle uyarılmışlığım artıyor. "Ro-"

"Yarın görüşürüz, bebeğim. Oh, ve Shay?" Fikrini değiştirmeden önce kapının koluna uzanıyor ve bana doğru geri dönüyor. Kalbim onun aç sinsiliğini görünce yerinden fırlıyor. Kulağıma doğru eğilip sıcak nefesiyle yüzümü okşuyor. "Bitirmeyi aklından bile geçirme." Arsızca açık bacaklarımın arasına bir parmağını daldırıyor, sularıyla kaplıyor ve emip temizlemeden önce beni inletiyor. Tekrar omzunun üzerinden dönerek kapıya doğru yürüyor. "Senin o tatlı amcığını boşaltacak tek kişi benim."

Ve böylece, mavi vajina uyandıran bir tür hayalet gibi odamdan çıkıp karanlık geceye doğru ilerliyor.

Şok içinde yatarken caddeden geçen bir motorun yumuşak uğultusunu duyuyorum; inanılmayacak kadar kızgın, tamamen hüsrana uğramış ve ... yarın onu görmek için sabırsızlanıyorum.

on yedi

Rowan

KANIM KAYNIYOR.

Son bir saat içinde takım uçağımızdaki yeni uçuş görevlisi -siyah çerçeveli gözlükleriyle Clark Kent'e benzeyen temiz giyimli bir adam- dördüncü kez Shayla ile sohbet etmek için durdu.

Gizlice iyi görünen adamlardan biri. Dışarıdan düğmeleri ilikli görünen, ancak katmanları soyduğunuzda aslında sadece bir pislik olan türden. Evet, varsayımlarda bulunuyorum, ama bir pislik kızıma sarkıyorsa buna hakkım var.

Burun deliklerim açılıyor. Eminim boş zamanlarında sudoku falan da oynuyordur. Öyle bir tipe benziyor.

Ve o lanet yalaka gülümsemesi? O floresan beyaz dişleriyle mi? Oh, evet. Kesinlikle sudoku oynayan bir dangalak.

Koridorda ona doğru ilerlemeye ve o boku suratına yapıştırmaya hazırım.

Onun rahat duruşuna bakarken azı dişlerim gıcırıyor - Weasley dirseğini önündeki koltuğa koymuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, sanki bir inek-adam dergisi için poz veriyormuş gibi.

Bu beni çok kızdırıyor. Eğer Shay ile bir anlaşmam olmasaydı, onu acil çıkıştan atardım.

Diğer tarafa döndüğü için buradan yüzünü göremiyorum -sadece kolunun arkasındaki kelebek dövmesi görünüyor- ama konuştuğu kişinin o olduğunu biliyorum. Ne halattan bahsediyor bu arada?

Kendi koltuğuma geçmek için onun koltuğunu geçtiğimde aramızda geçen hızlı konuşmayı hatırlayınca içimde bir tatmin duygusu beliriyor.

"Doktor." Başımı salladım, diğer herkes gibi görünmeye çalıştım ama onu içime çekerken gözbebeklerimde süzülen şehveti görebildiğini biliyordum. Tüm kıvrımlarını saran ve bir omzundan düşen dar beyaz elbisesiyle benim onu içime çektiğim gibi onun da benim takım elbiseli halimi içime çektiğini biliyordum. Dün geceyi, bu hafta sonu bunu telafi edeceğime söz vererek onu sikim için yalvarırken bıraktığımı benim kadar keskin bir şekilde hatırladığını biliyordum.

"Bay Parker," diye cevap verdi, rolünü mükemmel bir şekilde oynayarak. "Maça hazır mısınız? Umarım ağrınız kontrol edilebilir düzeydedir."

"Değil," diye cevap verdim, hattı meşgul ettiğim umurumda bile değildi. "Bugün biraz daha gerginlikten kurtulmak için yardımına ihtiyacım olacak." Evet, yani burada ek bir ima vardı.

Gergin olduğunda yaptığı gibi boğazını temizleyip saçlarını kulağının arkasına toplamadan önce boynuna doğru yayılan kızarıklığı gördüm. "Isınma hareketlerinden sonra görüşürüz o zaman."

"Oh, fena sıçtın." Takımımızın kalecisi ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Brooks bakışlarımı takip ederek önümüzdeki koltuklara bakıyor ve kahkahayı patlatarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Takım sahibimiz ve Beckett Langfield'in kardeşi olan adama dönmeden önce sinirlerimi bastırarak dudaklarımı büzüyorum. "Kapa şu lanet çeneni. Öyle bir şey değil."

Brooks kıkırdıyor, sanki okuyacak kadar beyin hücresi varmış gibi telefonunda geziniyor. Var. Dürüst olmak gerekirse, tanıdığım en zeki adamlardan biri. Aynı zamanda en kibar ve gerçekçi olanlardan biri ama iç monologumda ona iltifat etmeme gerek yok.

Tam gözlerimi kapatmak için başımı arkaya eğdiğimde başını salladığını fark ediyorum. "Şimdi her şey mantıklı geliyor."

Burnumdan keskin bir nefes veriyorum, kendimi gözlerimi kapalı tutmaya ve ona kadar saymaya zorluyorum, umarım uçağın önündeki dangalak o zamana kadar vaktini değerlendirecek daha iyi bir şey bulur. Aksi takdirde gazabıma uğrama riskiyle karşı karşıya kalacak.

Omuzlarımı yuvarlayarak Brooks'a sesleniyorum: "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Eğer bu oyunu sürdürüp kimsenin şüphelenmesini engellemeseydim, Shay'in yanında oturuyor olurdu. Eminim o zaman Smarmy-Sam ona bakacak cesareti kendinde bulamazdı.

Brooks homurdanıyor. "Sadece bir araya getirmemin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Ona sert bir bakış atıyorum ama bu onu susturmaya yetmiyor. Neyse ki, o devam ederken uçuş motorunun uğultusu sesini bastırıyor, böylece ekibimin geri kalanının genç kızlar gibi dedikoduları dinlemek için atlaması konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor. Yemin ederim, daha kötü olabilirler.

"Hepimiz gibi Greg' gitmek yerine onun tam zamanlı PT'niz olmasında ısrar ettiğiniz anda anlamalıydım." Atletik antrenörümüzü kastediyor. "Menajerin Gavin'i arayıp deplasman maçlarına bizimle gelmesi için ona baskı yapmasını istediğini bilmediğimi sanma. Bana söyledi ve gizli bir gündemin olduğundan şüpheleniyordum ama şimdiye kadar bunu doğrulamamıştım."

"Sen bir aptalsın; benim gizli bir gündemim yok." Bu doğru. Söz konusu kadına gündemimi oldukça *açık* bir şekilde ifade ettim, yani onu istiyorum. Onu çok istiyorum; onu şimdi istiyorum ve onu her zaman istiyorum. "Bacağımla berbat durumda ve onu düzeltmeme yardım ediyor. Hikayenin sonu."

"Hı hı," diyor telefonundaki fotoğrafları karıştırırken. "Bu yüzden mi burada kulaklarından dumanlar çıkararak oturuyorsun? Yangına sebep olacaksın, kardeşim."

Bir nefes daha alıyorum, koltuğumda rahatlamaya çalışıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kendimi kaybetmemek için tek umudum bu. Açıkçası, öfkemi dizginlemek için daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor çünkü eğer dinmezse, tüm ekip neden kızgın olduğumu öğrenecek.

Beni bir kadın için deli olurken görmediler. *Ben* bile bir kadın için *bu kadar* delirdiğimi görmedim. Audrey için bile.

Uçağın başında oturan nakavt kişiye karşı bu kısa süre içinde geliştirdiğim duygular, geçmişimde herhangi birine karşı hissettiklerimle kıyaslanamaz. Ve bu hem beklenmedik hem de bariz.

Beklenmedikti çünkü uzun zamandır başımı öne eğmiş, sadece kariyerime odaklanmıştım. Kesinlikle bekâr bir anneyle ilişkiye girmek gibi bir düşüncem yoktu. Çocukları sevmediğimden falan değil; sadece onları hiç düşünmemiştim. Ama dün oğluyla vakit geçirdiğimden beri, bir gün benim de çocuğum olacağı düşüncesi o kadar da yabancı gelmiyor.

Ve çok açık, çünkü onu gördüğüm andan itibaren ona aşık oldum. Zekâsına, çekiciliğine ve büyüleyici güzelliğine. Mükemmelliğine ve kusurlarına aşık oldum. Anlattığı gerçeklere ve bazen arkasına saklandığı yüzüne aşık oldum.

Hatta onun korkularına aşık bile olabilirim.

Kulağa garip geliyor ama bu sorunlarla uğraşırken onun yanında olma fikri hoşuma gidiyor. Dün gece içerken yakaladığım sigara gibi onları geride bıraktığında ve bir adım ileri gittiğinde orada olma fikrini seviyorum.

Onu gördüğüm andan itibaren hiç şansımın olmaması şaşırtıcı değil. Kalbimi işin içine katmadan bu her neye dönüşecekse hayatta kalma şansım yoktu.

Birkaç dakika sonra Smarmy'nin hâlâ orada olup olmadığını görmek için gözlerimi açıyorum ama sağ kanadımız Fedir Rudenko koridorun ortasında yoga egzersizlerini yaparken görüşümü engelliyor.

Bunu her uçuşta ritüelinin bir parçası olarak yapıyor - birkaç güneş selamı yapmadan önce tam bir savaşçı bir ve savaşçı iki pozu - geri kalanımız onun işini yapmasına izin verirken. Uçuş ekibi bile onun etrafında çalışıyor.

Adam bir dev, onu tarif etmenin başka bir yolu yok. Benim iri olduğumu düşünüyorsanız, Fedir'i görmemişsiniz demektir. Cüssesi onu buzda biraz yavaşlatsa da, bana çarparsa darbeyi alan tarafta olmak istemezdim.

Uçuştan korktuğunu ve bunun sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olduğunu söyleyen sanal bir devi her uçuşta yoga yaparken izlemek biraz komik. Üstelik bunu o kadar lakayt bir şekilde yapıyor ki, etrafındakilere rahatsızlık verip vermediği umurunda bile değil.

"Hastauttanasana" diye bağırıyor, vücudunu geriye büküyor, karnını ve göğsünü geriyor. Doğru ya, sanki bir sınıfa talimat veriyormuş gibi her bir pozu anlatıyor. "Göbeğinize odaklanın. Göbeğiniz cennete doğrudan bir çizgi olsun. Ruhunuzun gökyüzüne saldıgınız kelebeklere dönüşmesine izin verin."

Kız arkadaşımınla sohbet eden Smarmy-Sam'i görüp göremediğimi anlamak için önce soluma, sonra sağıma eğildim ama ne kadar denersenem deneyeyim, önümdeki devasa sağ kanat oyuncusunu net bir şekilde göremedim.

"Fedir," diye sesleniyorum, dikkatini çekmeye çalışıyorum ama nafile. Katlanıp yere değdiği poza gelene kadar beklemem gerekecek.

"Güzel, renkli kelebekler. Sevimli kelebekler. Uçuşlarını izleyin."

Bekliyorum, Brooks'un omuzlarının kahkahalarla sarsılmasını izlemek için dönmeden önce parmaklarımı kolçağa vuruyorum. Bu kadar komik olan ne bilmiyorum. Pislik herif.

"Parvatasana," diyor Fedir birkaç dakika sonra yere doğru kıvrılırken. "Uyluklarınızın arkasındaki gerginliği hissedin. Gerginliği serbest bırakın

baş aşağı olduğunuzda. Baş aşağı bir dünyayı görmek, doğru tarafı takdir etmenizi sağlayacaktır. Kusma ihtiyacının sizi caydırmasına izin vermeyin."

Sonunda Fedir'in arkasından bakabiliyorum ve Smarmy'nin hâlâ onunla konuştuğunu görüyorum! Bu adamın yapacak bir işi yok mu?

İşte bu kadar. İşte bu kadar!

Arkama bakıyorum, diğer uçuş görevlisinin içecek dağıttığını fark ediyorum, sonra üstümdeki görevli düğmesine basıp Smarmy'nin fazla rahat ettiği yerden kalkmasını sağlıyorum.

Bir dakika sonra, yerde bir tür sürünge pozunda Fedir'i geçmek için sendeliyor-"Kemikler sadece bizi geride tutan yapılardır. Kemiklerinizin erimesine izin verin. Eriyerek rahatlayın."- yanımda durmadan önce.

Smarmy üstümdeki görevli ışığını kapatıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diyor düz bir ses tonuyla, kız arkadaşına gösterdiği gülümsemeden tamamen yoksun bir şekilde.

Parmaklarımı karnımın üzerinde gezdirip omuzlarımın gevşemesine izin veriyorum. "Evet, ama özel bir mesele olduğu daha yakına gelmeni istiyorum."

Brooks burnunun kenarını sıkıyor ama yüzündeki gülümsemeyi kaçırmıyorum.

Smarmy-Sam eğilerek kulağını bana yaklaştırıyor.

"Bunu bir kez ve sadece bir kez açıklığa kavuşturacağım," diyorum hiç espri yapmadan. "3B numaralı koltukta çene çaldığınız kadın var ya? O benim."

Kaşları kalkıyor ama kulağını ağızma yakın tutuyor, muhtemelen daha söyleyeceklerim olduğunu biliyor.

"Bunu nasıl başardığın umurunda değil, çünkü onun ne kadar güzel olduğunu düşünürsek, senin yerinde olsam bunu yapamayacağımı biliyorum. Ama işini kaybetmek istemiyorsan, şu andan itibaren onunla konuşmamı öneririm. Ona bakmayacaksın, gülümsemeyeceksin, hatta ona doğru nefes bile almayacaksın. Anlatabildim mi?"

Smarmy'nin yüzü kızarır ama küçük bir baş sallama hareketi yapar.

"Oh, ve Smarmy?" O acele etmeden ekliyorum, çünkü yapmak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. "Bu küçük sohbet aramızda kalsın, olur mu?"

Kıçı aniden alev almış gibi ön mutfığa koşmadan önce tekrar başını sallıyor.

Ve tam da işleri hallettiğim için kendimi oldukça tatmin olmuş hissederken, Shayla'nın şaşkın bakışlarını yakalıyorum. Omuz silkip ona mahcup bir sırıtış atıyorum, ama bu sadece onu kızdıracak bir şey yaptığımı biliyormuş gibi gözlerini bana dikmesine neden oluyor.

Parmaklarımı ona doğru sallayıp uzaktan selam vermeden önce bana kızgınlık hançerleri fırlatıyor, ama o hiç eğlenmeden aniden ön tarafa dönüyor.

"Kahretsin," diyorum nefesimin altında, bu saçmalığı ona daha sonra açıklamak zorunda kalabileceğimi bilerek.

Brooks, yastığını boynuna dolayıp gözlerini kapatmadan önce kahkahalarla gülüyor. "Gizli bir gündemin yok, ha?"

onsekiz

Rowan

BEN

Bana kızgınsın.

Shayla'nın ona gönderdiğim mesajı okuyup okumadığını görmek için başımı kaldırmadan önce ağzımı büküp telefonuma bakıyorum.

Otelimize giden otobüsteyiz, neredeyse uçaktaki sıramızla aynı şekilde oturuyoruz ve bütün gün onunla konuşma fırsatım olmadı. Bu beni deli ediyor.

Bir mesaj telefonumu titretiyor.

SHAY

Ben aptal değilim Rowan. Oscar'a bir şey söylediğini biliyorum çünkü seninle konuştuktan sonra beni tanımayı bile reddetti. Suyuma limon koymasını istedim ve yüzünün rengi attı.

Doğru ya. Muhtemelen Smarmy'nin benimle konuştuğunu gördü ve iki ile ikiyi bir araya getirdi.

Yine de, uçuşumuzdaki pislikle ilk isim bazında olduğu gerçeğinden dolayı kızgınlık ve kıskançlık cildime bir döküntü gibi tırmanıyor.

BEN

Ona çok kibar bir şekilde paylaşmayı sevmediğimi söyledim. Hepsi bu kadar. Ayrıca, kesinlikle bir Oscar'a benzemiyor. Dangalak görünüşüne ve kişiliğine bakarak onu Gaston ya da Caledon'a benzetiyorum. Belki Benji bile olabilir.

Bir kıkırdamayı bastırıyorum, parmaklarının ekranın üzerinde hızla uçuşmasını izliyorum.

Tanrım, bu kadını kızdırmaktan asla bıkmayacağım.

SHAY

İnanılmazsın, biliyor musun? Bana kız kardeşinin de nasıl fizyoterapist olduğunu anlatıyordu. Ve ona söylediğin şey geri dönüp beni kıcımdan ısırabilir. Sen bir şey kaybetmezsin ama ben kaybedebilirim Rowan.

Cevap yazarken kaşlarım çatıldı. Tepkimin yersiz olduğunu kabul ediyorum ve bunun sorumluluğunu üstleniyorum, ancak onun itibarının zedelenmesine asla izin vermeyeceğimi de bilmesi gerekiyor. Bolts'un böyle bir durum ortaya çıkarsa üstesinden gelebilecek inanılmaz bir halkla ilişkiler ekibi var. Yine de özrümü hak ediyor.

BEN

Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bu bir bahane değil, ama benden başka birinin sana baktığını düşününce bile neden kendimi kaybettiğime dair hiçbir fikrim yok. . . sana dokunmak.

Shayla'nın cevabını yazmasını izliyorum. Tanrıya şükür, az önce yaptığım şey karşısında bazı kadınların yapacağı gibi beni buzlamıyor. Sanırım bunun, çıktığım çoğu kadına kıyasla daha olgun, daha deneyimli olmasıyla bir ilgisi var.

SHAY

O zaman sanırım size söyleyeceklerim hiç hoşunuza gitmeyecek.

Kalbim tekliyor. Bana hoşuma gitmeyecek ne söyleyecek? Bu işi bırakıyor mu? Daha yeni başladık. Oh, hayır, bizden bu kadar çabuk vazgeçmesine izin vermeyeceğim.

Yoksa hala Smarmy-Sam'den mi bahsediyor? Ona dokundu mu?

Kulaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Tıpkı görüşüm gibi.

BEN

??

Telefonunu çantasına koyup yanında oturan takım doktoruyla konuşmaya başlamasını izliyorum. Midem bulanırken, sanki bana kalp krizi geçirtmemiş gibi ellerini hareket ettiriyor.

Ne oluyor lan?! Şu an ciddi mi? Bunu söyledikten sonra beni hayalet gibi mi gösterecek?

Telefonunu arıyorum, açacağını ve gizli bir konuşma yapabileceğimizi umuyorum, ama elini çantasına atıyor, aradığımı görüyor ve bana dönüp kaşlarını mükemmel bir şekilde çatıyor.

"Telefonunu aç," diyorum midem sudan çıkmış balık gibi dönmeye devam ederken.

Ama bana aldırmadan arkasını döndü.

Kadın aldığı kadar iyi veriyor, bu kesin ve onun kadar kendinden emin ve cesur biriyle daha önce hiç tanışmadım. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Beni deliliğin eşiğine getirdiğini biliyor ve hiç umursamıyor.

Aynı anda hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Ona tekrar mesaj atıyorum, koltuğumdan kalkıp bizzat cevap almak için oraya gitmeme saniyeler kala.

BEN

Shay, yemin ederim. Bir cevap almadan önce bu otobüste kalp krizi geçirmeyeceğim, o yüzden bana ne söyleyeceğini söyle yoksa oraya geliyorum.

Belki sinirlerimi hissediyor, belki de kalbimin güm güm attığını duyuyor. Durum ne olursa olsun, sonunda cevap veriyor.

SHAY

Oh, sadece Trick'i yanımda getirdim ve bana istediği gibi dokunmasına izin vermek niyetindeyim.

Elim telefonumu yumrukluyor, gözlerim parlıyor ama profilinden bile görebildiğim yüzündeki o küçük gülümseme beni benden alıyor.

□

Koridorun boş olduğundan emin olmak için otel odasının kapısını çalıyorum.

Isınma turları için otobüse yetişmek üzere herkesle aşağıda buluşmamıza sadece bir saat var, ama bir bağımlı gibi satıcımın kapısındaayım.

Kapıyı açıyor, üzerinde hâlâ uçaktaki beyaz elbisesi var ve beni içeri davet ediyor. İçeri girdiğimde kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor - *seni gören oldu mu?* Başımı sallıyorum, ihtiyatlı olmaya özen gösterdiğimi bilmesini istiyorum.

Ama daha kapısı kapanmadan onu kaldırıp duvara yapıştırdım, dudaklarım dudaklarını kaplıyordu. Harika kokuyor, parfümünün izleri etrafımızda dolaşıyor.

Ben kışını avuçlarken bacakları kalçalarımın dolanıyor, ereksiyonumu ortasına sürüyorum, bu sırada elbisesi kalçalarına kadar iniyor.

İnliyor, emmeden ve alay etmeden önce alt dudağımla ısırıyor. Ağzını keşfetmeme izin verirken kolları omuzlarıma dolanıyor. Kalçaları istemsizce bana doğru itilirken parmakları saçlarımla arasına giriyor.

Bu sabah onu gördüğüm andan beri sürekli ereksiyon halindeyim ve şimdi kendimi çok çabuk utandırmaktan saniyeler uzaktayım.

"Sana bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var," diye inleyerek ereksiyonumu bacaklarının arasına sokuyorum. Vücutlarımız arzu ve ihtiyacın hararetli bir karışımı ve dürüst olmak gerekirse bu noktada ne kadar yavaş gidebileceğimi bilmiyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor, elleri omuzlarımla etrafında kıvrılıyor, gözleri kapanıyor. "O zaman beni al; boğulmana izin veremeyiz."

Kıkırdarak dudaklarımı çenesine götürüyorum, öpüyorum ve ısırıyorum, sonra dudaklarımla boynuna kaymasına izin veriyorum, lezzetli sıcak teninin tadına bakıyorum. O kadar sarhoş edici ki, ölümcül olmalı.

Tekrar dudaklarına dönüyorum ve öpüşmemiz açgözlü ve dağınık bir hal alıyor. Ağızlarımız aceleyle hareket ediyor, sanki birbirimizin can simidiymişiz gibi. Ellerim elbisesini yukarı kaldırıyor, kadifemsi teninin üzerinde kayıyor, başparmağım kalçasıyla ortası arasındaki kıvrımı okşuyor.

Başparmağım ortasına doğru kayarken kaşlarım çatılıyor ve üzerinde iç çamaşırı olmadığını fark ediyorum. Ona ters ters bakıyorum, yanlış cevap verirse onu dizlerimin üzerine yatırmaya hazırım. "Uçuş sırasında külot giydiğini söyle bana?"

"Peki ya ?" Kirpiklerini kırıştırıyor.

Çenem titriyor ve bir anda onu omzumda taşıyarak neden oluyorum. Avucum bir yanağına önce elbisesini çıplak kışının üzerinden sürüklüyorum ve çılgılık atıp inlemesine neden oluyorum.

"Sabahtan beri beni test ediyorsun," diye inledim onu yatağa atmadan önce. Dizlerimin üzerine çöküp onun parlayan, çıplak merkezini kendime doğru çekiyorum. "Ayaklarını kenara koy ve bir şeye tutun. Dilimle amını sikmem gerek."

Söyleneni yapıyor ve kırmızıya boyanmış güzel ayak parmaklarını fark ediyorum. Evet, bu kadınla her şeyi fark ediyorum. Dizleri yüzümü çerçevelerken

yorganı yumruklarının arasında sıkıyor. Ben daha ilk darbeyi indirmeden kıvranmaya başladı. "Lütfen."

Dilimi yarığının üzerinde gezdiriyorum, aşağıdan yukarıya doğru tadına bakıyorum ve miyavlamasını sağlıyorum. Tekrar yapıyorum, bu sefer daha yavaş, ve o bana karşı kükrüyor. Girişini yalayarak, sularının dilimi kaplamasına izin veriyorum. O kadar tatlı ki, onu bütün gün yiyebilirim desem yalan olmaz.

Klitorisine doğru kayıyorum, iki parmağımı içine bastırmadan önce dilimin ucuyla fiske atıyorum. Çok sıkı, ama parmaklarımı yerleştirmek için duvarlarının gevşediğini hissediyorum.

"Siktir, Rowan." Dudaklarımın altında kıvranıyor ve yuvarlanıyor, daha fazlasını istiyor.

Ona daha fazlasını veriyorum, klitorisini emerken parmaklarım onun ateşine girip çıkıyor, ta ki o nefes nefese kalıp feryat edene kadar.

Altımda sallanırken başımın arkasını sıkıca kavırıyor ve istediğini alıyor. Dizlerini aralayarak bana açılıyor ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmıyorum, muhtaç merkezini iyice yalayıp yutuyorum, bunu yaparken memnuniyetle inliyorum.

"Aman Tanrım, Rowan! Boşalacağım. Lütfen durma."

Dilimi üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımı içine sokuyorum ve kıvrımlarının her birini emmeden önce duvarlarının sıcaklığını hissediyorum.

Nefesi kesiliyor, duvarları etrafımda sıkılaşıyor, yüzüne bir yastık çekmek için bağılıyor ve içine çığlık atıyor. Orgazmı onu sararken kalçaları başımın etrafında titriyor ve bana dilimin üzerinde serbest bırakılmasının tadını hediye ediyor.

Saniyeler sonra tişörtüm ve spor şortum yerde yatıyor. Shayla'nın kapüşonlu bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, beni tepeden tırnağa içine alıyor ve ereksiyonuma takılıyor. Cüzdanımdan çıkardığım prezervatifi dişlerimin arasına alıyorum.

"şu elbiseyi," diye mırıldanıyorum folyonun etrafında.

Yastığa uzanmadan önce elbisesini ve sütyenini yatağın üzerine atıyor.

Gözlerim çıplak, bronz teninde gezinirken dişlerimle folyoyu yırtıyorum. Külot çizgisinin hemen altında yatay bir yara izi var - muhtemelen sezaryenden kalma - bir göğsünün altında bir sıra küçük ben ve kalçalarının yanlarında bazı çatlaklar var. Kızarmış yanakları ve kaşlarını kaplayan ter damlalarıyla büyüleyici, mutlak bir güzellikten başka bir şey değil.

Gözleri alev alev yanarken alt dudağını ağzına götürüyor ve prezervatifi kalın şaftımın üzerinde yuvarlamamı izliyor.

İlk seferimizin tam olarak böyle geçmesini planlamamıştım. İşleri ağırdan almayı ve daha fazla zaman geçirmeyi planlamıştım, ama ona olan arzum doruğa ulaştı - kelime oyunu yapmak istemedim. Bu akşamın ilerleyen saatlerine kadar bekletme düşüncesi bile çok acı verici geliyor.

Aletimin ucunu girişine doğru eğerken dizinin arkasını kaldırıyorum ve izin istemek için kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Evet mi?"

Heyecanla başını sallıyor. "Siktir, evet! Kesinlikle evet."

Kendimi onun içine bastırırken yumuşak kıkırdamam dudaklarımda ölüyor. Etrafımda genişleyerek beni kökten uca sardığında ikimiz de inliyoruz. Ağırlığımın onu ezmesini engelleyerek bağlantımıza bakıyorum. O kadar ateşli, o kadar güzel ki, sadece görüntüsünden bile boşalmamak için kendimi fiziksel olarak tutmam gerekiyor.

Dövmeli ön kolum başının yanında, tamamen içine oturmuşken bir an durup espresso rengi gözlerine bakıyorum. Sakladığı nadir bir kırılganlıkla bana bakıyorlar. Bunu onun da hissedebildiğini biliyorum - aramızdaki bu bağ, şu anda sahip olduğumuz fiziksel bağdan çok uzak.

Belki de tanıştığımız anda hissettiğimiz spontane ve yanıcı kimyaydı. Belki de benim onun yanında hissettiğim rahatlıktır, tıpkı onun da benim yanımda hissettiğini bildiğim gibi. Belki de bunların hiçbirisi değil ve sadece ruhlarımız iç içe geçmek istiyor gibi görünüyor.

En sevdiği renkten en sevdiği mevsime kadar onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Vücudundaki benlerle noktaları birleştirme oyunu oynamak ve her dövmenin izini dilimle sürmek istiyorum. Ona bakarak uykuya dalmak ve uyandığı kişi olmak istiyorum. Ve lanet olsun, tüm maçlarımda benim formamı giymesi için sabırsızlanıyorum, böylece tüm dünyaya onun benim olduğunu gösterebilirim.

Her seferinde bir adım atmam gerektiğini bilerek tüm bunları istiyorum. Açıkça ifade etmese de, bunun aramızdaki geçici bir şey olduğunu düşündüğünü bilerek.

İçine doğru sallanıyorum ve yumuşak bir nefes veriyor, avuçlarıyla kıcımlı kavlıyor. Beni daha da içine çekiyor, bana yer açmak için açılıyor. O kadar sıkı ki, sikimi bir mengene gibi kavlıyor ama şikayet etmiyorum. Cennet gibi hissettiriyor.

"Tanrım, Shay, çok iyi hissediyorsun. Avucumu senin adınla becerdiğim onca gece... hiçbir şey gerçeğiyle kıyaslanamaz."

Dudaklarımı yakalamak için kalkıyor ve dilimi ağzının içinde yavaşça onunkine doğru sürüklüyorum. Onu derin ve yavaş bir şekilde becerirken ilk gibi acele etmeden öpüşüyoruz, tıslamasını ve miyavlamasını sağlıyorum.

Hızımız artıyor, vücutlarımız kayganlaşıyor ve birbirimize çarpıyor. Taşaklarım ağırlaşıyor ve o benimle eşleşirken gözlerim başımın içine yuvarlanmak için yalvarıyor, itiş için itiş. Yanağının üstündeki küçük beni öpmek için eğilmeden önce parmaklarımın uçlarını alnına sürüyorum. Bunu takıntı haline getirmiş olabilirim.

Ona kafayı takmış olabilirim.

Elimi kışının altına atıyorum, kaldırıyorum ve biraz farklı bir açıyla içine sokuyorum ve omurgamın tabanında bir karıncalanma hissediyorum. "Daha fazla dayanamayacağım bebeğim. Yaklaştın mı?"

"Yanımdayım," diye nefes alıyor, gözlerimden hiç ayrılmadan. "Çok yakıным."

Meme ucunu ağzıma almak için eğildim, derin emmeden önce dilimin etrafında alay ettim. Kalçaları altımda zıplıyor, ben amansız hızıma devam ederken tırnakları sırtımda geziniyor. Daha derine indikçe vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor, onun içinde yıldızları görmesini sağlayacak noktaya vurduğumu biliyorum.

Etrafımda sıkılaştığını hissediyorum ve saniyeler sonra, serbest bırakılmasıyla birlikte keskin bir nefes alıyor. "Evet! Tanrım, evet!"

Aletimin etrafında zonkluyor, onu daha derine emerken, serbest bırakılmam omurgamdan aşağı dalgalanan akımlar gönderiyor.

Şimdiye kadar yaşadığım en büyük orgazmın artçı şoklarıyla birlikte ritmimiz yavaşlıyor. Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor ve yumuşak bir öpücüğe doğru çekiyor. "Beni ne kadar delirttiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülüyor. "Uçuştaki mağara adamı benzeri sidik yarışması göz önüne alındığında mesajı almaya başlıyorum."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına sokup onu içime çekiyorum. Kalbim hâlâ göğsümün içinde çarpıyor. "Aletimin hâlâ içinde gömülü olduğu gerçeğini göz önüne alırsak, bunun bir yarışma olmadığından eminim. Smarmy-Sam'in benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu."

Yan tarafımı dürtüyor. "Kendinizden her zaman çok eminsiniz Bay Parker." Altımda kıpırdanırken dudaklarındaki gülümsemeyi duyabiliyorum, anında beni yeniden sertleştiriyor. "Ama sanırım Keanu bugün gerçekten başarılı oldu."

Ayağa kalktım, kanım damarlarımda kaynarken ona ters ters baktım. "*Keanu* da kim lan?"

Kıkırdıyor. "*Senin* sikine bu ismi verdim."

Dehşete düşmüş bir halde başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır! Sikimin adının *Keanu* olmasının imkanı yok. *Rowan'ın Büyülü*

Hokey Çubuğu ya da *Vajinalar İmparatoru* potansiyel isimler olabilir ama benim sınırı çizdiğim yer burası."

Homurdanıyor. "Evet, bu sonuncusu kesinlikle olmayacak. Koca kafanın daha fazla şişirilmeye ihtiyacı yok."

Kalçalarımı döndürüyorum, meme ucunu ağzıma almak için eğilmeden önce 'büyük kafamı' tekrar hissetmesine izin veriyorum. " et, iki büyük kafama da takıntılısın."

Parmaklarını saçlarıma gömerken vücudu sözlerine ihanet ederek inliyor. "Sen öyle istiyorsun."

Meme ucunu ısırdım, onu kıvrandırdım. "Ben dilek tutacak biri değilim doktor. Ben bir şeyleri gerçekleştiren kişiyim." Tekrar ayağa kalkıp gözlerinin içine bakıyorum, böylece ne söylediğimi ve onun hakkında ne hissettiğimi açıkça görebiliyor. "Ama seninleyken kendimi gökyüzünde kayan yıldızlar ararken buluyorum."

on dokuz

Rowan

BAŞ KOÇUMUZ ÇOK KIZGIN.

"O da neydi öyle?" Koç, San Jose'ye karşı oynadığımız ilk yarıda soyunma odasında avazı çıktığı kadar bağırıyor. "İki gol gerideyiz ve boktan bir savunma yapıyoruz."

Birkaç saniye öfkeyle volta atar.

San Jose'nin bize ağır darbeler indirdiği, savunmasını sıkı tuttuğu ve son iki karşı karşıya pozisyonu kazandığı acımasız bir ilk periyot oldu. Oyuncularının her şu ana kadar buzda varını yoğunu ortaya koydu, ne olursa olsun bu maçı kazanmaya hazırlar. Acımasız ve hesaplılar ve bu her oyunda kendini gösteriyor.

Bu arada, bugün erken saatlerde Shay ile yatakta inanılmaz bir saat geçirmiş olmama rağmen kafam yerinde değil - onunla geçirmeyi planladığım saatlerin yanında devede kulak kalır. Otel odasından çıkar çıkmaz babamdan gelen mesajı okumak gibi bir hata yapınca keyfim kaçtı.

Kendime defalarca onun mesajlarını açmamamı söyledim, özellikle de maçtan önce, ama tabii ki kendi tavsiyeme uymadım.

BABA

Bugün kafanı oyuna ver evlat ve gerçekten kupayı istiyormuş gibi davran. Bok gibi oynadığınız için eski takımınıza yenilmek yeterince utanç vericiydi, Evan'ın her periyotta daha iyi oynaması daha da kötüydü. Ve şimdi seni yine geçti. Audrey bana mesaj atıp ona evlenme teklif ettiğini söyledi.

Eski kız arkadaşım ve eski en iyi arkadaşımın nişanlanması umurumda bile değil. Evlenebilirler ya da boşanabilirler. Bir kedi çiftlikleri olabilir ya da Mars'a taşınabilirler. Bunların hiçbirisi benim için fark etmez.

Ama babamın hâlâ Evan'ın nasıl bir poster çocuğu olduğunu hatırlatarak kafamın içine girebileceğini düşünmesi ve hâlâ eski sevgilimle -sadece beni o zamanki en iyi arkadaşım ile aldatmakla kalmayıp, aynı zamanda ona evlenme teklif ettikten sadece birkaç saat sonra onunla yatakta bulduğum kadınla iletişim kurması, lanet olası duvarı yumruklamak istememe neden oluyor.

Bunun dışında, beni sürekli azarlıyor, ona hala yanıt vermemiş olmama aldırmadan, kenardan *-mesajlar aracılığıyla-* bana istenmeyen koçluklar yapıyor.

Yeter artık amına koyayım.

Bana karşı tek bir içten nezaket sözcüğü bile sarf etmeyen işe yaramaz bir pislik için kum torbası olmaktan bıktım.

"Bu takım böyle yapılmaz!" Koç kükreyerek beni can sıkıcı düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Bugün o takıma gösterdiğinizden daha iyiyiz. Beni anlıyor musun?" Ellerini yumruk yaptı ve yüzü aşırı olgunlaşmış bir domates rengine döndü. "Şimdi, eğer havlu atmaya geldiyseniz, biri bana hemen söylesin. Aksi takdirde sahaya çıkacak, pakı ele geçirecek ve bir sonraki vardiyada kazanacaksınız! Anlaşıldı mı?"

"Evet, Koç!" diye hep birlikte kükrüyoruz.

"Bir dahaki sefere oraya çıktığında bu takımı gururlandıracaksın." Takımın geri kalanı meşgulken kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Beni duyuyor musun, Parker? Bunu kazanmamıza yardım etmene ihtiyacımız var; geçen dönem yaptığın gibi kolay ipuçlarını kaçıramazsın."

Kendimi savunamayacağımı bildiğim için sertçe başımı sallıyorum. İlk periyotta bok gibi ve bunu kabulleneceğim. Ama bundan sonra her şeyimi alacak. "Buradan galibiyetle ayrılıyoruz, Koç. Bu konuda soru yok."

Başını bacağıma doğru eğiyor. "Bacağın nasıl?"

Ayağımı esnetiyorum, uyluğumu uzatıyorum. "Daha iyi. Biraz sıkı ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Git, sağlık odasındaki PT'ni gör. Hâlâ on dakikan var."

O dışarı çıkıyor ve ben de onu takip ederek Shay'in televizyonda maçı izlediği sağlık odasına doğru ilerliyorum.

Kapıyı alıyorum, onun ve takım doktorumuzun dönüp bana bakmasını sağlıyorum. Babamdan gelen mesajdan bu yana geçen bir buçuk saat boyunca sinir kpydm ama Shay'i görmek omuzlarımdaki tüm gerginliği aldı.

"Dr. Kumar, uyluğumu gevşetmeme yardım eder misiniz?" Ağzım, söylediklerimle hiçbir ilgisi olmayan bir gülümsemeye titriyor. Sadece kadının yanındayken gülümsemeden edemiyorum.

Onu ıplak ve altımda kıvranırken de hayal ediyor olabilirim. Ve şimdi o pozisyonda neye benzediğini tam olarak bildiğim için, o görüntüyü gözümde canlandırmamak zor.

Sandalyesinden kalkıyor, saçının uzun ucunu kulağının arkasına sıkıştırıyor. zerinde bizim takımın tişörtü var, kıcını bir eldiven gibi saran bir kot pantolonun içine sokulmuş ve bana doğru yürümesini izlerken anında sertleşiyorum.

Eliyle yanındaki mindere işaret ediyor. "Fazla vaktimiz olmadığına göre, neden biraz sumo squat ve lunge yapmıyoruz, sadece esnemek için?"

Sonraki birkaç dakika boyunca beni esneme hareketlerinde yönlendiriyor ve hareketlerimi değerlendiriyor. Kıcını szdğm fark ettiğinde ona her zamanki utanmaz sırtışımı yapıyorum.

Bir iki dakika sonra diğer doktor yiyecek bir şeyler almak için izin isteyip beni ve Shay'i yalnız bıraktı. Ama kapı kapanır kapanmaz, pirinteki beyaz gibi onun zerindeyim. Dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde direnmiyor; onun yerine içimde eriyor, parmakları formamın etrafında sıkılaşıyor.

Bir iki dakika sonra ayrılırken merakla bana bakıyor. "Her şey yolunda mı? Hokeyden pek anlamam ama spikerlerin söylediklerine bakılırsa oyundan düşmüş gibiydin." Kalama endişeli bir bakış fırlattı. "Seni rahatsız eden gerçekten kalan mı?"

Başımı sallamadan önce bir nefes alıyorum. "Sorun babam. Pisliğin teki ama şu anda o konuya giremem. Bu gece anlatırım."

Bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Kız kardeşinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"O da seni göreceği için heyecanlı."

Tam çıkıyordum ki avucuyla kıcıma vurdu. "O diskin peşinden git, Slick. Bu akşam yemekten sonrası için tatlı planladım," gözleri muziplikle parlıyor, "ama sadece bir kazanan için."

"Son ders kalbimi hızlandırdı!" Piper heyecanla, Zach'in Shayla ve benim diğer tarafımızda bizim için ayırdığı özel kabine giriyor. "Aiden Langfield'a verdiğin pas ve onun maçın bitimine iki saniye kala San Jose kalecisinin yanından topu kaydırması? Şaka yapmıyorum, göğsümü tutuyordum."

"Çok yakın bir galibiyetti, ama," yanımda oturan kuzguni saçlı güzel kadına bakıyorum, "kazanmak için ekstra bir teşvikim vardı. Bu akşam tatlı var."

Piper'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra ne demek istediğimi anlıyor ve burnunu kırıştırıyor. "Bu özel *tatlıyı* bilmek istemeyeceğime dair bir his var içimde." Shay'e gülümsüyor. "Senin hakkında çok şey duydum Shayla ve kardeşimin bana söylediği hiçbir şeyi ifşa etme özgürlüğüne sahip olmasam da, kardeş yemine saygımdan dolayı şunu söyleyebilirim ki ... onu çok mutlu ediyor gibisin."

Shayla'nın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ve yanaklarının kızardığını anlamak için ona bakmama gerek yok. Elini kendi elimle kavrayıp, sorun olmadığını bilmesini sağlıyorum.

"Beni de mutlu ediyor," diyor ve Piper'a hitap etmek için ayrılmadan önce bakışlarımla buluşuyor. "Peki, Piper, sen ne iş yapıyorsun?"

Üçümüz -kız kardeşim, Shay ve ben- maçtan sonra buraya geldik ama o kısa yolculuk sırasında, yemin ederim o zamandan beri tek kelime etmedim.

Kız kardeşimin Shay'e makineli tüfekle soru yağdırması ve Shay'in umutsuzca kendi sorularını araya sıkıştırmaya çalışması arasında sanki ben yokmuşum gibiydi. Aldırdığımdan değil.

Buluşmalarının bu şekilde sonuçlanmasını umuyordum ve Piper'ın Shay'den hoşlandığını şimdiden söyleyebilirim - kız kardeşimin bana karşı ne kadar koruyucu olduğu düşünüldüğünde kolay bir başarı değil. Şaşırtıcı olan Shay'in gardını bu kadar çabuk indirmesi oldu, gerçi Piper'ın en korumacı insanları bile gevşetmek gibi bir huyu vardır.

"En iyi üç arkadaşım ve ben Doğu Körfezi'nde lüks bir erkek kuaför salonuna sahibiz," diye ilan ediyor kız kardeşim, sınırsız coşkusuyla eğilerek. Tanıdığım en enerjik ve yorulmak bilmeyen insan o. Benim yüksek enerjili kariyerim düşünüldüğünde bu da bir şey ifade ediyor. Annem ve ben, onun ek pillerle doğmuş olması gerektiği konusunda şakalaşırdık. "Çok fazla iş var ama bunu dünyalara değişmem."

Shay'in gözleri genişler. "Daha önce lüks bir erkek kuaförü duyduğumu sanmıyorum. Bu gerçekten harika. Erkeklere özel olması dışında normal bir salondan farkı ne?"

Piper telefonunu çıkarıp Shay'e salonun fotoğraflarını gösteriyor. "Kadın ya da erkek, herkese kapımız açık ama yüz bakımı, sırt göğüs ağdası, ayakkabı cilalama gibi erkeklere özel hizmetler sunuyoruz. TV'lerde her zaman spor karşılaşmaları oynatıyoruz, her müşteriye bira ya da meşrubat ikram ediyoruz ve genel olarak burayı saç kesimi için geline bir yer olmaktan çok bir deneyim haline getiriyoruz."

Shay ona hayretle bakar. "Bu inanılmaz, Piper. Bir gün görmek isterim."

"İstedğin zaman gelebilirsin!" Piper bana döndü. "Ben de Rowan'a aynı şeyi söylüyorum. Yani, bu yatırımı yapabilmemin ve gerçek bir ortak olabilmemin nedeni o. Parasını o ödedi."

"Piper," diye uyarıyorum, onu susturmaya çalışarak. "Kimsenin mali işlerin nasıl yürüdüğünü bilmesine gerek yok. Gereksiz bilgi vermeyi bırak."

Piper kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet, var ve bu gereksiz bir bilgi değil. Bir işim olmasının sebebi sensin." Bakışlarımı görmezden gelerek Shay ile konuşuyor: "Yanında oturan adam mı? Arkadaşlarına ve ailesine yardım etmek için kelimenin tam anlamıyla sırtındaki gömleği bile verirdi. Aslında, bu restoranın sahibi olan arkadaşımız Zach, birkaç yıl önce burayı kapatmak üzereydi çünkü beklenmedik bazı masrafları çıktı ve kirasını karşılayamadı."

"Tanrım, Piper." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne sipariş edeceğimize karar verebilir miyiz?"

"Sen sus ve sözümü kesmeyi bırak," diye tersliyor kardeşim, sonra bıkkınlıkla gözlerini deviriyor ve kimsenin sormadığı gereksiz şeyleri anlatmaya devam ediyor. "Rowan, Zach restoranı açık tutabilsin diye tüm o masrafları ödedi."

"Bu doğru." Beni dehşete düşüren ve utandıran bir şekilde, dostum Zach bir anda masamızda beliriyor ve içkilerimizi önümüze koyuyor. Kız kardeşimle benim ne sipariş edeceğimizi zaten biliyordu geldiğimizde her zamanki içkilerimiz, Meksika katırları- ama benim özel içkiyi Shay'in önüne koydu. "Slick olmasaydı burayı açık tutabilmemin imkânı yoktu." Bana tamamen içtenlikle baktı. "Sana çok şey borçluyum, kardeşim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Hemen konuyu değiştirip onu Shay ile tanıştıyorum. Ama Zach'in önünde ilişkimizi nasıl tanımlayacağımı bilemediğim için ona "arkadaşım" diyorum ama dilime dolanan bu kelimedenden nefret ediyorum. "Ailen nasıl?"

Zach'in yüzü aydınlanıyor. "Macie on beş yaşına yeni girdi ama yirmi beş yaşındaymış gibi davranıyor; Braxton dokuz yaşında ve olabildiğince tatlı. Doğum gününde ona gönderdiğin patenleri hâlâ kullanıyor."

"Shay'in de dokuz yaşında bir oğlu var," diyorum ona, Shay'in ellerinin ellerimde sıkılaştığını hissederek. Konuşurken ona bakıyorum. "O da tıpkı annesi gibi çok havalı."

Zach, Shay'in önündeki içkiyi işaret ediyor. "Şuradaki el yapımı kızılçık votkası ve soda, biraz misket limonu, zencefil ve nane içeriyor. İçindeki tüm malzemelerin organik olduğunu, sadece doğal şekerler içerdiğini ve yapay tatlandırıcı içermediğini bilmek sizi mutlu edecektir."

Shay içki sipariş etmediği için bir açıklama bekliyor. "Onu bu işe sen mi bulaştırdın?"

Omuz silkiyorum. "İçmek zorunda değilsin. Sadece Zach'in popüler bar içeceklerinden birini senin endişelenmene gerek kalmayacak malzemelerle değiştirmesini istedim."

Yumuşak bir bakış yüz hatlarını değiştiriyor ve içkiyi dudaklarına götürüyor. "Teşekkür ederim. Bu ..." kaşları birbirine çarpıyor, "gerçekten çok düşüncelisin Rowan."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Zach gider gitmez Piper Shay'e şöyle der. "Kardeşim baştan aşağı bir bakıcıdır."

"Sanki sen değilsin?" Ben de karşılık veriyorum. "Maçlarıma gelmek için kaç kez her şeyi bıraktın? Peki ya beş yıl önce tüm bunlar olduğunda...?"

Shayla'nın bakışları aramızda gidip gelirken, kız kardeşimle ben sessiz bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ve benim şifreli ifademden daha fazla anlam çıkarmaya çalışıyoruz.

Saklayacak bir şeyim yok ve gizemleri ya da dramayı uzatacak biri değilim, bu yüzden ona doğru dönüyorum ve ona her zaman söylemek istediğim şeyi açıklıyorum. Belli ki beni internette araştırmamış çünkü basit bir aramayla çoğunu bulabilirdi. Saklayacak pek bir şeyim olmadığı için de halkla ilişkiler ekibimizden haberleri gizlemelerini hiç istemedim.

"Beş yıl önce New York Mayors'ta oynuyordum ve Audrey adında bir kadınla çıkıyordum. Üç yıldır birlikteydik ve onu evlenecek kadar sevdiğimi düşünüyordum."

Shay sanki söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini anlamış gibi kendi parmağıyla başparmağımın üzerinde daireler çiziyor.

"Ama nişanlandığımız gece onu en yakın arkadaşlarımdan biriyle yatakta buldum." Hatıralarım canlandıkça çenem geriliyor. "Bizim takımda pivot oynuyordu."

"Rowan ..." Shay'in nefesi kesiliyor, yüzünde belirgin bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Çok özür dilerim."

"Kız tam bir arkadan bıçaklayan kaltaktı! Ve Evan Lanthrop da kılık değiştirmiş bir yıldı," diye ekliyor Piper kabinden çıkarken. "Bana bir dakika izin verin. Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor."

"Bu yüzden mi Bolts'ta oynamak için Boston'a taşındınız?" Shay kız kardeşimin geri çekilişini izledikten sonra soruyor.

İşaret parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve Shay'in bakışlarını bana doğru çeviriyorum. Belli etmese de bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Zaman zaman kırılğanlığını maskelemekte ustadır. "Bir şeyi bilmeni istiyorum. Eski sevgilim umurumda değil; çok uzun zamandır da değil. Ama evet, takas edilmeyi istediğim sırada hayatım herkesin gözü önünde patlıyordu ve Evan'ın yaptıklarını bildiğim için onunla çalışamazdım."

Gözlerinde öfke parlıyor. "Bunu sana yapmalarından nefret ediyorum. Bunu düşmanlarımdan bile yapmasını istemem ama umarım ikisi de yüksek fruktozlu mısır şurubu bağımlısı olurlar!"

Dudaklarını dudaklarımla yakalamadan önce gülerek başımı geriye atıyorum. "Tanrım, çok mükemmelsin."

yirmi

shay

Kalkık dolgun dudaklarına ve güldüğünde yanaklarının kalkışına bakarken bile içim *yanıyor*. Onun saf güzelliği bile, güvenebileceğini düşündüğü ama onu böylesine derinden yaralayan iki insana duyduğum öfkeyi bastıramıyor.

Birinin onu incitebileceğini düşünmek bile beni şaşırtıyor. Tüm ukala ve aşırı özgüvenli tavırlarına rağmen, *gerçekten* sevmeye başladığım adam, yumuşak yünden yapılmış bir kalbi olan kocaman bir oyuncak ayı.

Dışarıdan ne kadar güçlü ve erkeksi görünse de incinebilecek, inanılmaz derecede düşünceli, cömert ve nazık bir oyuncak ayı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi azalıyor, gözleri sessiz bir soruyla benimkiler arasında gidip geliyor.

Başımı sallıyorum, onu yakasından kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

O da aynı şeyi yapmakta tereddüt etmiyor, büyük elini yanağıma ve boynuma doluyor, sanki halka açık bir restoranda değilmişiz gibi beni öpüyor. Ama Zach'in diğer müşterilerin bizi görmesini engellemek için standımızın etrafına yerleştirdiği büyük bölme göz önüne alındığında, iyi gizlendiğimizi biliyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor Piper, yapmaya çalıştığı tiksintiyi belli etmeden. "Belki bir dahaki sefere müstehcen bir dil düellosuna girmeden önce bana bir mesaj gönderirsiniz. Banyoda kendimi biraz daha eğlendirmenin yollarını bulurum."

"Özür dilerim." Rowan'dan ayrılıyorum, her ne kadar çok uzaklaşmamı engellemeye çalışsa da, sıcaklık tenimde dalgalanıyor. Aslında, fiziksel olarak

dudakları dudaklarımın üzerindeyken tam olarak yaptıkları şey olduğu için ayak parmaklarımı açmaya zorladı.

"Özür dileme," diyor Rowan, kız kardeşine şaşkınlıkla bir bakış atarak. "Kız kardeşim eline geçen her fırsatta beni iğrendirmenin *kraliçesidir*. Ve erkek çocuklarından birini simit haline getirmemi sağlamaya kararlı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çocuk *oyuncakları* mı? Yani çoğul hali mi?"

Piper gözlerini deviriyor. "Kardeşim benden küçük olabilir, ama zamanımı geçirmeyi seçtiğim erkekler söz konusu olduğunda her zaman koruyucu bir ahmak gibi davrandı."

"Evet, çünkü onlar erkek değil," diye karşılık veriyor Rowan, çenesi titreyerek. "Hiçbiri senin için yeterince iyi olmadı, bu yüzden her zaman etrafında tuttuğun birden fazla pislik var."

Göz kırpıyor. "Hey, deneyene kadar eleştirme." Sanki bana bir sır veriyormuş gibi elini ağzına götürerek bana dönüyor. "Bazen isimlerini hatırlayamıyorum, bu yüzden onlara sosisli sandviçlerle ilgili takma isimler veriyorum. Mesela şu anda Oscar Mayer ve Frank'in Amcası ile çıkıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Neden onlara sosisli sandviç isimleri veriyorsun?"

"Neden başka?" Piper kaşlarını sallıyor. "Çünkü iyi donatılmış sosisler paketliyorlar, tabii ki!"

Rowan az önce yudumladığı suyun bir kısmını tükürüp kız kardeşini masaya püskürttüğünde ve beni kahkahalara boğduğunda son kelimeyi bile söyleyememişti.

Hasta olacak gibi görünüyor. "Tanrım, Piper! Az önce iştahımı kaçırdın."

"Oh, aş bunları. Böyle olduğumu biliyorsun çünkü derinlerde yatan baba sorunlarım var." Gülüyor ama sesi boş geliyor.

Rowan inliyor. "Evet, burada da baba sorunu sıkıntısı yok."

Tam başka bir şey söyleyecekti ki Zach siparişlerimizi almak için geri geldi.

Hepimiz siparişlerimizi verir vermez -iki çizburger ve bir Sezar salatası- Piper kaşlarını çatarak Rowan'a bakıyor. "Babam bugünkü maçtan önce de sana mesaj attı mı?"

Rowan'ın burun delikleri alevlenir. "İlk dersten hemen önce. Bu kadar boktan oynamamın bir nedeni de buydu."

Rowan beni revirde görmeye geldiğinde babasından bahsetti. Bir süre önce bana babasının kendisinden çok daha genç biri için onları nasıl terk ettiğinden bahsettiğine bakılırsa, içinde büyük bir kırgınlık varmış gibi görünüyor.

"Neden onun önünü kesmiyorsun Row?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturup koltuğuna geri oturarak. "Ben de öyle yaptım ve bunun için daha mutluyum."

Rowan başını eğiyor. "Öyle misin?"

"Onun hayatımda olduğu ve benim sadece onun şakalarının malzemesi olduğum zamankinden daha mutluyum. Onun yanında olma ihtiyacının doğuştan geldiğini biliyorum ama babam senin için aynı şeyi hiç yapmadı. İkimiz için de. O değişmeyecek, bunu sen de biliyorsun. Öyleyse neden onunla gerçek bir ilişki için umut besleyesin ki?"

Yemeğimiz geldiğinde Rowan sorusunu düşünüyor gibi görünüyor. Hamburgerini ve patates kızartmasını bana doğru kaydırıyor, bir ısırık isteyip istemediğimi görmek için sessiz bir soruyla benden burgere bakıyor.

Dilimle alt dudağımı ısırarak gülümsüyorum. Ağzımdan kaçmış olabilecek salyaların önümdeki nefis kokulu hamburgerle hiçbir ilgisi yok ve her şey yanımda oturan lezzetli, inanılmaz tatlı adamla ilgili.

Diğerlerine ellerini her zaman çantamda taşıdığım doğal ve ev yapımı el dezenfektanı ile temizlemek isteyip istemediklerini soruyorum ve ikisi de kabul edince kendimi daha iyi hissediyorum. Sonra hamburgeri ağızma götürüp büyük bir ısırık alıyorum.

O kadar iyi ki neredeyse dans edecektim. Rowan kahkahalarla başını arkaya atıyor ve gözlerimin kafamın içinde yuvarlanışını izliyor. Ağzımın kenarını silmek için peçeteme uzanırken parmakları çenemi sıkıyor ve dudakları dudaklarımın üzerine düşüyor.

"Gitmemi ister misiniz?" Piper hamburgerinden bir ısırık alarak soruyor. "Tuvalete geri dönebilirim, bu kabinin içinde kamburlaşmak için bir dakikaya ihtiyacınız olursa diye."

Ben kıkırdarak "Hayır, biz iyiyiz" diyorum, Rowan ise "Bu iyi olurdu" diye karşılık veriyor.

Piper'a döndüğünde hala gülerek ona dirsek atıyorum. İyi ruh halinin bir kısmı biraz azalmış görünüyor. "Eğer babamın önünü kesmeye karar verirsem, bunu yüzüne bakarak yapacağım."

Piper yenilgiyle iç geçirir. "Ona bir şey borçlu olanın sen olduğunu hissettirmek için her şeyi sana çevirirse şaşırma. Babam kurban kartını oynamakta ustadır."

Dylan ona gönderdiğim mesaja cevap verip Kai'nin nasıl olduğunu sorduğunda neredeyse yemeğimizi bitirmiştik. Onu daha önce Winnie ve Courtney ile dışarıda beyzbol oynarken FaceTime'da gördüm. Ne Kai ne de Winnie

Rahat etmem için yeterince kat kat giyinmişlerdi ama eğleniyor gibi görünüyorlardı, bu yüzden dilimi ısırdım. Ayrıca Kai'ye hangi ayakkabıları giydiğini sormaya da direndim ki bunun küçük bir kişisel zafer olduğunu düşündüm.

DYLAN

Her şey iyi ama Cortney, Kai'nin vuruşu üzerinde çalışması gerektiğini söylüyor.

Kaşlarım çatıldı ve tam bir yanıt yazmak üzereydim ki evimizin bir fotoğrafı geldi - pencerelerimizden biri beyzbol topu büyüklüğünde bir delikle açıkça kırılmıştı.

Rowan'a resmi göstererek nefes nefese kaldım. Yüzü irkilmeden kahkahaya dönüşüyor, omuzları titriyor. "Hey, bir cam kırılmadığı sürece eğlenceli bir gün sayılmaz."

Başımı salladım. "Pencereleri de yeni değiştirdik."

Rowan gergin olduğumu bildiği için sırtımı ovuyor. "O bir çocuk. Böyle şeyler olur."

Tam Dylan'a yanıtımı gönderirken telefonu masanın üzerinde çalıyor, sırtışının yerini kaşları alıyor.

"Ne?" Piper ve ben aynı anda sorduk.

"Takım, galibiyetimizi kutlamak için yakınlardaki bir barda onlarla buluşmamı istiyor." Bir mesaj yazmaya başladı. "Onlara orada olamayacağımı söylüyorum."

"Ne? Neden?" Elimi ön koluna koyarak soruyorum, dövmeleminin uzun kolunun altından dışarı çıkmasına bayılıyorum.

Bana dönüyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Çünkü tatlımın tadını çıkarmak için otele geri dönüyorum."

"İğrenç," diye homurdanıyor Piper.

"Rowan, bu bir gelenek. Orada olman senin için önemli."

İç çeker, bir an düşünür. "O zaman benimle gel. Sensiz gitmeye hiç niyetim yok."

Başımı salladım. "Bu iyi bir fikir değil. Bu gece orada işim yok ve insanlar bunu öğrenebilir. Dedikoduların yayılması riskini göze alamayacağımı biliyorsun."

Piper dikkatimizi çekerek, "Benimle gelsen nasıl olur? Çocuklar Rowan'ın kız kardeşi olduğumu bilmiyor ve bir içki daha içebilirim." Göz kırptıyor. "Kim bilir, belki bir *sosisli* daha bulurum."

Rowan onu işaret ediyor. "Sosisli sandviç yok! Ama geri kalanı fena fikir değil."

Ağzımı büküp düşünüyorum. Uzun zamandır bir bara gitmemiştim ve bir parçamın evde beni bekleyen gerçek sorumluluklar olmadan dışarıda olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istediğini inkar edemem.

Jeena'nın benden onunla ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmamı istediği zamanları hala hatırlıyorum. Ajay'ın onaylamayacağını ya da Kai'ye bakmak için evde olmayacağını bildiğim için hep reddederdim. Ama belki bu sefer bize katılmasını isteyen kişi ben olabilirdim.

Yarın Rowan antrenmandayken buluşmayı planlamıştık ama o da katılabilirse planı biraz değiştirmek eğlenceli olabilir.

Hem Piper'a hem de Rowan'a bakıyorum. "Arkadaşım Jeena'yı davet etmemin bir sakıncası var mı? Kendisi biraz çılgındır ama bence onu çok seversiniz."

"Onun deli olduğunu mu söyledin?" Piper'ın gözlerinde muzip bir parıltı beliriyor. "Çünkü deli benim tarzımdaki insanlardır."

Jeena barın karşısındaki Bolts oyuncularını tarıyor, pembe şekerli içkisini yudumluyor. "Yüce Tanrım. Bütün hokey oyuncuları bu kadar seksi ve kaslı mı?"

Barmene üçüncü kez işaret ediyor. "Tekrar merhaba, nazik beyefendi. Bu muhteşem içki için teşekkür ederim ama bir tutam daha tatlandırıcı alabilir miyim? Sade şurup, agave, akça ağaç şurubu, bal, pekmez, aspartam ya da toz şeker olabilir mi?"

Barmen, "Sana glikoz serumu takayım mı?" diye soruyor.

Onu ciddiye alarak başını sallıyor. "Çok nazıksınız ama daha önce listelediğim eşyalar gayet iyi iş görecektir."

Barmen, elindeki her türlü tatlandırıcıyı çıkarıp ona doğru uzatmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Al bakalım."

Jeena'nın gözleri sevinçle parlıyor. "Sen bir azizesin." Piper'a ve bana doğru dönüp gülümsüyor. "Buradaki hizmet kusursuz!"

Gülümsememi bastırmıyorum. Tuhaf, şeker gibi en iyi arkadaşımı dünyaya değişmem. Tanıdığım insanlar arasında kendinden utanmayan, istemeden de olsa komik ve özür dilemeden samimi olan tek kişi o. Tam bir afet olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Gördüğüm en ateşli adamlardan biriyle evli olduğun için şikayet edecek bir şeyin olduğunu sanmıyorum," diye şaka yapıyorum.

önceki soru.

"Oh, inanın bana, şikayet etmiyorum. Wayland gözümün tuttuğu tek erkek. Ayrıca, sana patateslerinden bahsetmiş miydin?"

Piper sanki yanlış duymuş gibi öne doğru eğiliyor. "Onun *patates*?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Evet, patatesleri hakkında *çok* ayrıntılı şeyler duydum." Piper'a dönüyorum. "Lütfen onu cesaretlendirme. Yüzün kızarmadan kocasıyla asla tanışamayacaksın."

Piper şişesinden bir yudum daha alarak, "Şu anda kafam çok karışık, ama senin sözüne güveneceğim," diyor.

Jeena ve ben kıkırdarken Jeena bardağının üzerinden barın karşısında duran muhteşem ve inanılmaz gürültücü adamlara bakıyor. "Ateşli bifteklerden ve onların büyük *patateslerinden* bahsetmişken, seninki gözlerini senden alamadı."

"Bütün akşam böyleydi," diye ekliyor Piper, birasını tekrar devirerek. "Kardeşimi hiç bu kadar aşık görmemiştim."

" bir şey değil," diyorum, barın karşısındaki bir taburede oturan söz konusu adama bir bakış atarak. Rowan'ın takım arkadaşları onun etrafında bağırıp içki içerken, gözleri loş ışık altında bile parlıyor ve bana yapışmış durumda.

"Yani, sadece birbirlerine bakışları bile ..." Jeena, Rowan ve benim aramda eliyle işaret ediyor. "Bu bana Animal Planet'te izlediğim kirpi belgeselini hatırlattı, dişi seçtiği talibinin üzerine ... bilirsiniz, *vajina kokusu* püskürtür-"

"Ew." Burnum kırışıyor.

"Sana bakmaya cüret eden herkesi öyle bir süzüyor ki, diğer kirpilerle dövüştükten sonra yüzü iğnelerle dolu bir şekilde buraya gelip seni sahiplenmek için üzerine işerse hiç şaşımam."

Piper'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Sanırım biram tekrar yükselecek."

Jeena gözlerini dramatik bir şekilde kırıştıırarak göğsünü sıkıyor. "Ne kadar romantik olurdu değil mi?"

"Hayır, iğrenç olur."

"İşeme kısmını kastetmedim. Yüz iğneleri kısmını kastetmiştim. Ve vajina feromonları, belki-"

Piper bana göz kırpmıyor. "Lütfen onu durdur."

Gülüyorum. "Keşke yapabilseydim, ama bir kez hayvanlarla ilgili gerçeklere başladı mı, yapılabilecek çok az şey var."

Jeena sanki az önce ona en büyük iltifatı etmişim gibi kadehini Piper'a doğru kaldırıyor ve benim dikkatim tekrar Rowan'a yöneliyor.

Neyse ki yemekten sonra otele dönme şansımız oldu da bütün gün giydiğim kıyafetlerden kurtulabildim. Ama on beş dakika sürmesi gereken yolculuk Piper'ın otelin barında bizi beklemesiyle otuz dakikaya çıktı çünkü Bay Rowan Slick Parker tatlısını istediğine karar vermişti ve tatlıyı almadan hiçbir yere gitmiyordu.

O otuz dakikayı hızlı ama verimli bir şekilde kullandığımızı hatırladıkça vücudum ısınıyor.

"Lanet olsun," diye homurdandı ağzımı onun uzunluğunun etrafında genişlettiğimde. Eli başımın arkasına dolanmış olsa da, tüm kontrolü bana verdi ve onu nasıl memnun etmek istediğime dair dizginleri ele almama izin verdi.

Dilimle ucunu kızdırmak için tekrar yukarı kaldırmadan önce ağzımı şaftından aşağıya doğru çalıştırdım, onu daha derine aldım. Ön sperminin tadı ıslak merkezimin içinde arzu dalgaları yarattı.

Aletini tekrar aşağı doğru sürükleyerek, ucu boğazımın arkasına çarpana kadar onu olabildiğince geriye götürdüm ve neredeyse öğürüyordum.

Rowan başı arkaya düşmeden önce nefes verdi ve "Saf mükemmellik" ve "Bütün gece burada olmak istiyorum" gibi cesaretlendirici sözler mırıldandı.

Elimi kalın ve damarlı sikinin üzerinde kaydırdım, ucunu emerken onu pompaladım, onun hırçın zevk inlemeleriyle birlikte daha fazla pre-cum sifonladım.

Diğer elim taşaklarıyla oynamak için havaya kalktığında tembel bakışları benimkilere takıldı ve ben onu deliliğin eşiğine getirdiğimi bilmenin tadını çıkarırken o yavaş bir nefes bıraktı.

"Yatağa uzan, dizlerini ayır, yüzünü yastığa koy."

Emri tüylerimi diken diken etti. Kıyafetlerim çoktan atılmıştı, bu yüzden istediği gibi yaptım.

Omzumun üzerinden ona baktım ve onun bana doğru yürüdüğünü gördüm - altı ayak gibi bir şey ve altın bronzluğunda mükemmellik. Kalın şaftının etrafına sarılmış eli, onu benim için hazırlarken okşuyordu, amım ihtiyaçla zonkluyordu.

Alt dudağımı ağzıma götürdüm ve o da bana yavaşça gülümsedi. "Beni mastürbasyon yaparken görmek ister misin bebeğim?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Kıkırdadı. "Ne kadar kusursuz bir davranış Doktor, ama bu sefer değil."

Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünün kalkık kırımın arasında kaybolduğunu gördüm. Çatlağımın üzerinde sürüklendiğini hissetmeden önce dilini amımın üzerinde hissettim. Ayağa kalkmadan önce tekrar yaptığında ona karşı geri sallandım.

Aletin ucunu kıvrımlarımın arasında kaydırarak, daha fazla önsöz söylemeden içime girmeden önce kendini sularıyla kapladı.

Kıçımı tokatladı, ben de dudağımı ısırdım. Ve tekrar yaptığında, kendimden hiç duymadığım bir sesle inledim. Kabzasına kadar içine gömüldüğünden emin olduktan sonra, tekrar içeri girmeden önce yarısını dışarı çekti. Bu hareketi defalarca tekrarladı, göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına saniyeler kalana kadar beni acımasızca dövdü.

Ama her zamanki gibi biliyordu. Yakın olduğumu biliyordu ve bu kadar çabuk boşalmama izin vermeyecekti. Adamın tek derdi hazzı geciktirmektir.

Eğildi ve beni belimden kavradı, sırtım göğsüyle buluşacak şekilde yukarı çekti. Nefes nefese, sanki bir görevdeymiş gibi beni becermeye devam ederken başımın omzuna yaslanmasına izin verdim. Sanki bu onun işiydi ve bunu dünyadaki tüm ciddiyetiyle yapmak zorundaydı.

Göğsüm kabardı ve boynumu ısırırken kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyordum. Parmakları karnımda gezindi ve meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayarak tıslamamı sağladı. Yalvarıp yakarmaya başladığımda, parmaklarını klitorisime doğru kaydırarak, onunla alay etti, tüm bu süre boyunca horozu beni bir makine gibi dövmeye devam etti.

Ve duvarlarımın onun etrafında titreştiğini hissederek hissetmez, beni yatağın üzerinde ellerime ve dizlerime geri itti ve serbest bırakılmam boyunca beni becerdi.

Yastığın içindeki boğuk çığlıklarım, birbirimize sarılmış, nefes nefese, terli bir yığından başka bir şey olmadan önce orgazmını teşvik etti.

İkimiz de hayatımızı değiştiren bir olay yaşamış gibi birbirimize bakarak uzanırken nefeslerimiz birbirine karıştı, sonra bileğimi şefkatle kaldırdı ve orada dövmesi olan mavi kurdeleyi öptü. İşte o zaman kendimi uzayda süzülüyormuş gibi hissetmeme neden olan şeyin seks olmadığını fark ettim; kaderini mühürleyen o küçük jestti.

"Aman Tanrım." Jeena'nın sesi beni son anılarımdan koparıp alıyor ve bunca zamandır gözlerimin diğer taraftaki defans oyuncusuna sabitlenmiş olduğunu fark ediyorum.

Bakışlarımı Rowan'dan ayırıp Jeena'ya dönüyorum ve onun beni süzdüğünü fark ediyorum. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun!" Piper'la heyecanlı bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Vay anasını, ondan gerçekten hoşlanıyorsun!"

Bir bardak buzlu suyu dudaklarıma götürüyorum, soğuk sıvının aniden hissettiğim sıcaklığı yatıştırmasını umuyorum. "O iyi. Garipleştirmeyin."

"Biliyorsun!" diye bastırıyor. "Bunu tüm tavırlarında görebiliyorum. Bu ışıktaki bile orgazm sonrası parıltısını görebiliyorum."

Piper gözlerini sıkarak, "Bu işkencenin en kötü şekli," diye inliyor.

"Konuş benimle," diyor Jeena, onu görmezden gelerek. Son bir buçuk saat içinde birbirlerine hızla aşına oldular ve şamataci kişiliklerinin benzerliği, onları tanıştırmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmeme neden oluyor. Başıma bela olmak için ellerinden geleni yapacaklarını şimdiden söyleyebilirim. "En az üç orgazm yaşadık mı?"

Piper birasını yere bırakır, ellerini dramatik bir şekilde kulaklarının üzerine koyarak "La la la la" diye şarkı söyler.

Jeena'ya bıkkın bir bakış atıyorum ama kaçmaya kararlı gülümsememi de engelleyemiyorum. "İyi, evet, öyle. Mutlu musun?"

Jeena ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak ciyaklıyor ve bu enerjinin ne kadarının içeceğindeki şekerden kaynaklandığını merak ediyorum. "Biliyordum! Devam et, içgörümlerim ve bilgeliğim için övgüler yağdırmaktan çekinme." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Bu kez yüzünde daha ciddi bir ifade var. "Tek ihtiyacım olan evet ya da hayır. Haklıysam evet, haksıysam hayır."

Tüm aksi yöndeki çabalarıma rağmen bakışlarımı derimin altına ve kemiklerime kadar sızmayı başaran adama çevirmeden önce yutkunuyorum. Bu ne zaman oldu ki?

Her ne kadar beynimi yıkayıp bu itiraftan vazgeçmek istesem de yapamıyorum. İlk tanışmamızla şu an arasında bir yerde her şey değişti.

Ve hala geleceğimizin ne getireceğini bilmesem de, bir şeyi itiraf edebilirim: Muhteşem, ukala savunma oyuncusuna karşı, daha sonra beni yiyip bitireceği tüm yolları hayal ediyormuş gibi için için yanan hislerim var.

En iyi arkadaşşıma dönerek, doğru olan tek cevabı söylüyorum: "Evet."

yirmi bir

Rowan

Boston'daki dört katlı kahverengi binaya yanaştım, onu son gördüğümde neredeyse gecenin bir yarısıydı, ilk kez gün ışığında görüyordum.

Aslında geceleri daha çekici göründüğünü söylesem yanlış mı olur?

Yani, birden fazla aileye yetecek kadar büyük, ancak umutsuzca onarıma ihtiyacı olduğu açık, en azından ön pencerelerden birinin üzerindeki çapraz tahtalar, Kai'nin geçen hafta sonu açtığı beyzbol topu büyüklüğündeki deliği gizliyor.

Ön tarafta mevsimin canlı renklerini sergileyen bir ağaç var, ancak sarı ve turuncu yapraklarının çoğu yerde renkli bir battaniye gibi duruyor.

Yıpranmış basamakları tırmanarak Noel çelengiyle süslenmiş mavi ön kapıya geliyorum, elimde büyük dikdörtgen bir kutu var, alttaki balkabağı yığınının ve *-Paskalya tavşanı* mı *bu-* girişte havuç tutan bir heykele dikkat ediyorum.

Bugün burada olmayı ama Shay bana arabasının çalışmadığını ve Kai'nin benimle yapacağı paten seansını iptal etmesi gerektiğini söyleyince, gelip onları almaya karar verdim.

Bu konuda biraz düşündü, *çünkü* spor bir araba kullandığım için iyi bir sürücü olup olmadığından, Kai'nin bir şekilde aramızda daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başlayıp başlamayacağına kadar her türlü endişeyi saydı. Kadın seri bir aşırı düşünceliydi.

Ancak endişelerinin her birine iyi birer çürütme olduğunu düşündüğüm cevaplar verdikten sonra, benim gelmeme daha sıcak bakmaya başladı.

Kapıyı çalmak için elimi daha yeni kaldırmıştım ki, kapı aniden açıldı ve sarışın küçük bir kızın çok ciddi görünen iki kopyası, sanki beni X-ray görüşüyle izliyorlarmış gibi bana baktılar.

Klon A, eliyle ağzını kapatarak Klon B'ye fısıldar, "Bu kutu sipariş ettiğimiz taşınabilir harici sabit diske benzemiyor."

Klon A'nın fısıldamayı bilmediğini belirteyim. "Hayır. Ve o ...
ilkel görünüyor."

"Yanlış giden bir bilim deneyi gibi."

Ne oluyor be? Kendimi incelemek için başımı eğmeden önce geri çekiliyorum. *İlkel mi?! Yanlış giden bir bilim deneyi mi?* "Boston'ın En Seksi Erkekleri" listesinde yer alsam böyle demezlerdi. Dostum, bu kızlar çok acımasız! Shay'in bahsettiği Yıkıcı Şeytanlar olmalılar.

Kendimi savunamadan -ya da iki kelimeyi bir araya getiremeden- kapıyı suratıma kapatıyorlar.

Bir yerlerde gizli bir kamera olup olmadığını ve son iki dakikanın bir eşek şakası olup olmadığını merak ederek önce yukarıya sonra arkama bakıyorum. Kapıyı tekrar çalmak için kolumu kaldırdığımda kapı bir kez daha açılıyor.
Burası perili bir yer mi?

Ama bu sefer diğer tarafta Beckett Langfield var.

"İnsanların suratına kapıları çarpmakla ilgili ne konuşmuştuk?" diyor omzunun üzerinden Yıkıcı İblislere, tahmin ediyorum. "Ya da ön kapıyı açmamaktan, nokta?"

Bana bakmadan önce nefesinin altında "The Shining daha kötü" gibi bir şeyler mırıldanıyor. Kollarında sevimli, tombul yanaklı küçük bir kız tutuyor, başını boynunun kıvrımına sokmuş, oradan bir kaçış yolu bulmaya çalışıyor gibi görünüyor. Gözleri aralanıyor, beni dikkatle izliyor. "Slick! Kusura bakma," başparmağıyla omzunun üzerinden ikizleri göstererek, "şu ikisi. Shay bana onu ve Kai'yi almaya geleceğini söyledi. Aşağıda bir hastayla işi bitmek üzere, neden içeri gelmiyorsun?"

Onu içeri kadar takip ediyorum ve yanlışlıkla *Addams Ailesi*'nin yıkık dökük bir setine mi girdiğimi merak ediyorum.

"Vay canına," diyorum başımı sağdan sola çevirerek, yüzümün düşüncelerimi ele vermesini engellemeye çalışarak.

Beckett fark etmiş olmalı zaten. "Evet, biraz tamirci işi."

Tamirci mi? Bu eve tadilatçı demek, bir kasırganın içine itilmiş ve tam güçle yere fırlatılmış bir arabaya 'arızalı' demeye benziyor. Buraya *tamirci* demek için tavandaki açık deliği, ilginç boya işini ve döşemenin uyumsuz ya da tamamen eksik kısımlarını açıkça görmezden gelmeniz gerekir.

Bir ağaç evde yaşamının daha güvenli olup olmayacağını merak ediyorum. Shay ve Kai'nin burada yaşıyor olması beni tedirgin ediyor.

Yorum yapmaya fırsatım olmuyor çünkü aile odasına döner dönmez Kai koşarak bana doğru geliyor. "Rowan! Buradasın!"

Yanımda getirdiğim kutuyu yere koymak için eğilip yumruğuna vuruyorum. "Hey, Kai! Dostum, geçen hafta birkaç santim uzadın mı?"

Kıkırdarak başını sallıyor. "Hayır. Sanırım eğildiğiniz için."

"Bu o olmalı."

"Annem ve ben bu hafta televizyonda tüm maçlarınızı izledik. Chicago'ya karşı son periyotta inanılmazdın!"

"Sağ ol dostum," diye cevap veriyorum, kendimi bir milyon dolar gibi hissederek. "Demek annen de maçları izledi, ha?"

Beckett'ın Kai'nin arkasından sırtışını , o bunu saklıyormuş gibi yaparak odanın köşesindeki nemlendiriciyi çalıştırmaya gidiyor.

Her ne kadar Shay ve ben dünyanın geri kalanıyla aramızdaki şeyleri gizli tutma konusunda iyi olsak da Brooks'tan pek bir şey saklayamadım. Dürüst olmak gerekirse, Shay dışında *ilişkimizi* kabul edebileceğim birinin olması güzeldi. Ama Brooks ilişkimizi gizli tutmak istediğimizi bilse de ona kardeşlerine söylememesini söyleyemem. Sadece söylememesini umabilirim. Ancak takım sahibimiz ve Brooks'un kardeşi Gavin'in Shay'in PT'nden başka bir şey olduğu konusunda bana ya da menajerime yaklaşmadığı gerçeğinden yola çıkarak, sadece onun ve diğer Langfield kardeşlerin bilmediğini varsayabilirim.

"Evet. Kuralları benim kadar iyi bilmiyor ama öğrenmeye başladı," diye övünüyor.

"Ona öğretmek için orada olmana sevindim."

Geçtiğimiz hafta oynadığım maçlar nedeniyle -ki bunlardan ikisi başka şehirlere yaptığım gece yolculuklarıydı- sevgilimi sadece iki kez, o da sadece birkaç saatliğine görebildim. Diğer birkaç gece FaceTime üzerinden konuştuk ve telefonda olsa bile günlük öpücüğümü aldığımdan emindim.

Evde olduğum her iki akşam da geldi, bana daha fazla PT egzersizleri yaptırdı ve son derece profesyonel bir şekilde uyluğumu değerlendirdi. Birçok kez birlikte yatmış olmamıza rağmen bunu yapmakta ısrar ediyor ve profesyonel ve kişisel ilişkimizi mümkün olduğuunca ayrı tutmamız gerektiğini söylüyor.

Ama bu egzersizler bittiğinde, onu başka, *daha zevkli* egzersizlere ikna edebildim. Yatağımı, kanepemi, duşu ve mutfak tezgahını içeren türden.

Ama bu yeterli olmadı. Onunla geçirdiğim hiçbir zaman yeterli olmayacak gibi görünüyor ve şimdiden onu tekrar kucaklamak, ona dokunmak ve tadına bakmak için can atıyorum.

Neyse ki, Kaliforniya'dayken gece onun odasına gizlice girebildiğim için birlikte makul sayıda saat geçirebildik, ancak o zamandan beri bu tür bir zaman elde etmek zor ve onunla tekrar birlikte olmak için can atıyorum.

Kutuyu Kai'ye veriyorum ve daha içinde ne olduğuunu görmeden ağız açık kalıyor.

"Teşekkürler, Rowan!"

Göğsümde bir kahkaha gümbürdüyor. "Daha açmadın bile. Ya sadece bir karton kutuysa?"

Beckett kollarındaki küçük kızın alnına bir öpücük kondurarak, "Muhtemelen yine de sana teşekkür ederdi," diyor. "Etrafta koşuşturan küçük canavarlar arasında en iyi terbiyeye sahip olan o."

Kai benim çok az yardımımıla kutuyu açıyor ve ona aldığım yeni hokey sopasını çıkarıyor. "Yok artık!" Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Kendi hokey sopam mı?!"

"Onu da siyah bantla sardım. Ve buraya bak." Arkasını okuyabilmesi için çubuğu elinde çeviriyorum.

"Benim adı mı yazdırdın?" Bana bakıyor, gözleri buğulu. Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Önemli değil, küçük adam. Ama unutma, annen vermediği sürece ve sadece daha iyi olduğu zaman paten."

Kai kollarını boynuma doluyor. "Teşekkür ederim, Rowan."

Boğazımı temizliyorum. "Peki, bana bahsettiğin rakunları gösterecek misin?"

Kai'yi şömineye doğru takip ediyorum, tel örgünün önünde onunla birlikte diz .

"Bu onların annesi, Junior." İşaret parmağıyla gösteriyor. "Ve şuradaki, sırtında kahverengimsi bir yama olan Shadow, şuradaki Newton ve arkadaki de Slick."

Anne rakun bana yorgun gözlerle bakarken, yavruları cıvıldıyor, altına sokuluyor ve güvenlik için eğiliyorlar.

Tam bu rakunlar için planın ne olduğunu soracaktım ki Beckett'ın sesi arkamızda yankılandı. "Bu koku da ne böyle?"

Cortney Miller'ın yanında ateşli kızıl saçları olan bir kadının odaya girişini izlemek için dönüyorum.

Ayağa kalkarak kendimi her ikisine de tanıtıyorum ve kadının adının Dylan olduğunu öğreniyorum - Shay'in en iyi arkadaşlarından biri olan ve şu anda Cortney Miller'ın bebeğine hamile olan Dylan.

"Evet, bu koku da ne böyle?" Dylan havayı koklayarak Beckett'ın sorusunu tekrarlıyor.

Amonyak kokusu ve aşına olduğumuz nahoş bir şey duyularımıza çarparken yüzlerimiz çeşitli şekillerde buruşuyor. Birisi başımız havada ve yüzümüzü buruşturarak çektiğimiz sessiz bir görüntüyü izlese, çayırlarda avını koklayan sırtlanları canlandırdığımızı düşünürdü.

"Siz ne yapıyorsunuz böyle?" Bunu söyleyen kızıl saçlı bir genç, tembel tembel içeri girerken bize aklımızı kaçırmışız gibi bakıyor. Muhtemelen kaybetmişizdir. Bakışları bana takıldığında gözleri tanıyarak biraz açılıyor ve Dylan'la aralarındaki çarpıcı benzerliği fark ediyorum. Onun Liam olduğunu varsaymak zorundayım, Kai'nin bana yakın hissettiğini söylediği çocuk.

Beckett ve Cortney kaynağı aramaya başladığında pis koku daha da kötüleşir.

Aile odasının girişinde aniden duran topuk sesleri, uzun boylu, iyi giyimli bir sarışının bize baktığı yere bakmamızı sağlıyor; yüz ifadesi iki yanındaki iki klon tarafından taklit ediliyor. "Bu da ne-" diye soluk soluğa kaldı. "Aman Tanrım, bu koku da ne böyle?!"

"Anne, bize bin dolar borcun var" diyor yavrulardan biri, burnunu sıkarak.

Tam başka kimin burnunu takip edip bu koku bombası patlamasının merkez üssüne bize katılacağını merak etmeye başlamıştım ki, saçları kazınmış ve turuncu-siyah tütülü bir çocuk -Cadılar Bayramı ruhunu erken göstererek- elinde bir Nerf silahı, bir tür intikam meleği gibi bana doğru tutarak odaya daldı.

Beckett'in karısı Liv olduğunu anladığım siyah saçlı bir kadın ve sekiz dokuz yaşlarında bir kız çocuğu arkasından koşarak gelip duruyorlar. Liv kocasına bakmadan önce bana bakıyor. "Ne oluyor- Tanrım, *bu koku da ne?*"

"Nemlendiriciden geliyor," diyor Cortney, onu kapatırken gözle görülür bir şekilde ırkılıyor. "Sanki ... gibi kokuyor-"

"O yaptı!" Tütülü çocuk, haksız bir cadı mahkemesinden sonra beni kazığa hazırmış gibi beni işaret ediyor. Bana doğru birkaç Nerf topu fırlatıyor. Toplar göğsümden ve kalçalarımın sekiliyor ama şu anda neler olduğunu bile anlayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Oh, ve bu oda hala göt gibi kokuyor. "O yaptı! Onu testereyle kestim!"

Bacanın içindeki rakunlar onun suçlamasını onaylarcasına koşuşturup cıvıldıyor ve ben ellerimi kaldırıyorum. Bu çocuğun beni neyle suçladığını bilmiyorum ama lanet olsun, bu delilik!

"Hey! Geç kaldığım için üzgünüm ama Kai ve ben gitmeye hazırız. Randevunun bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum ama-" Aile odasında herkese en son Shay katılıyor, üzerinde kırılmış beyaz bir gömlek ve yoga pantolonu var, ıslak rüya gibi görünüyor. Odaya girmeden önce endişeli bakışları beni buluyor ve eğer gizlenmemiş olsaydık -ya da *şimdiye kadar yaşadığım en garip tanışma ve selamlaşmanın ortasında olmasaydık*- o dudaklarını bana durmamı söyleyene kadar öperdim. "Ne oluyor burada?"

Sarışın çocuk G.I. Joe'nun önünde eğilir. "Finn, o ne yaptı?" Suçlayıcı kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Onu ne yaparken gördün?"

Finn ayak parmaklarına bakıyor ve mırıldanıyor, "İşedim."

Geri kalanımız Finn'in az önce söylediklerini bir araya getirmeye çalışırken Liam ve Dylan aceleyle kıs kıs gülüyor.

Liv elini oğlunun omzuna koyar. "Finn, yalan söylemekle ilgili kuralları bildiğine eminim. Şimdi bize doğruyu söyle. Burada ne oldu?"

Finn'in yüzü suçlulukla buruşuyor. "Nasıl bir şey olduğunu görmek istedim." "Neden, Huck?" Beckett, Finn'e Sanırım çocuğun lakabı bu.

Finn'in sesi zar zor duyuluyor. "İyiim. Nemlendiricinin içine işedim."

Dylan, Liam ve Kai gülmekten kırılrken tüm küçük kızlar ve bazı kadınlar kendi versiyonlarıyla "İğrenç!" diyor.

"Nemlendiricinin içine mi işedin?!" Beckett burnunun kenarını
çimdiklerken Liv dehşete kapılmış görünüyor.

Shayla ve sarışın birbirlerine bakıyor, dudakları seğiriyor, sonra onlar da
gülmeye başlıyor.

Ve lanet olsun, ben de öyleyim. Eğer bu şimdiye kadar aldığım en çılgın
karşılama değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

yirmi iki

Rowan

Bacaklarını altına alıyor, gülümsemesi neredeyse tüm yüzünü kaplıyor. Altın halkaları kulaklarından parıldıyor. "Dene bakalım."

Bazı güçlendirme egzersizleri yaptıktan sonra oturma odamdaki kanepede oturuyoruz. Kalçam oldukça iyileşmiş görüldüğü için artık onlara ihtiyacım yok ama Shay bunun önemli olduğunda ısrar ediyor. Ayrıca, bana gelmesi için bir bahanem olması hoşuma gidiyor.

Bir parçam artık fizik tedavi seanslarına ihtiyacım olmasaydı durumumuzun ne olacağını bilmiyor. Ve hem o hem de ben zamanın sona erdiğini bildiğimizden, sormaya çok korkuyorum.

Elimdeki yeşil sulu içeceği hem gözlerimle hem de burnumla inceliyor, belli belirsiz bir alıyorum. Smoothie ve protein karışımlarında acemi değilim ama bu? Görüldüğü kadar yeşil hissediyorum. "İçinde ne var?"

Sanki çoktan hayır demişim gibi omuzları çöküyor. "Sadece tadına bakacak mısın? Marketten alışveriş yaptım ve buzdolabını ve kilerini her türlü sağlıklı malzemeye doldurdum, böylece ben yokken bu smoothie'leri kendin yapabilirsin."

Oh güzel!

Yeşil yapışkan olarak tanımlanabilecek şeyi incelemeye devam ettiğimde Shayla, "Peki. İçinde lahana, yaban mersini, muz, matcha, kivi ve badem sütü var. Ayrıca protein için ceviz ve fıstık ezmesi de ekledim."

Hmm. Bunlar kulağa korkunç gelmiyor, yine de bu smoothie şimdiye kadar gördüğüm en çirkin görünümlü şey. Tereddütle dilimi ağzına geçiriyorum ve Shay'in gözlerini devirmesine neden oluyorum.

"Bir yudum alır mısın! Evdeki herkes buna bayılıyor!" Gözlerimi kısmam üzerine ifadesini değiştirdi, "Tamam, Cortney gerçekten çok seviyor. Ve senin için çok iyi."

"Bebeğim, bazı şeylerin senin için iyi olması, onların birbirine karıştırılıp boğazından aşağı itilmesi gerektiği anlamına gelmez. Çoğu insan yemeğinin tadını çıkarmak ister."

Shay tek tepki olarak iç geçiriyor ve ben de kurşunu ısırمام gerektiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, *gerçek* bir kurşunu ısırmanın daha az acı verici olup olmayacağını merak ediyorum.

İçimden İsa'ya dua ederek daha büyük bir yudum alıyorum ve karışımı bir şarap garsonu gibi dilimin üzerinde gezdiriyorum. Ama bunun tadı şaraba hiç benzemiyor.

"İşte bu," diye elimi sallıyorum, bir yandan da öğürmemeye çalışıyorum. "Listende olmayan bu etli tat geliyor."

"Doğru ya, söylemeyi unutmuş olmalıyım." *Uh huh. Unutmadığından eminiz.* "Kemik suyu ve lima fasulyesi-"

"Ah, evet." Başımı sallıyorum, bardağı sehpanın üzerine koyuyorum ve aldığım bir yudumun bugün yediğim diğer yemeklerin aklıma gelmesine neden olmasını umuyorum. "Bu kadar yeter."

Shay kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Gerçek bir deneme bile yapmadın! Lima fasulyesinin senin için ne kadar iyi olduğunu biliyor musun? Bu smoothie'de günlük ihtiyacın olan her şeyden bir porsiyon var."

Onu kucağıma çekiyorum ve sert duruşuna rağmen kolayca boşalıyor. "Bak ne diyeceğim, bana yapacağın bir sonraki smoothie'den lima fasulyesini -ya herhangi bir fasulyeyi- ve," ürperiyorum, "kemik suyunu çıkar, ben de içeyim."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. "Tamam, o şeyler olmadan yapmaya başlayacağım. Eminim Kai de böylesini daha çok sevecektir."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca mutfağımda birlikte yemek yapmayı alışkanlık haline getirdik. Ben onun için yemek yapmaktan ya da dışarıdan sağlıklı bir şeyler almaktan mutlu olsam da, o öğrenmek ve mutfakta daha rahat olmak konusunda ısrarcı.

Geçen hafta bir gün körili balık ve pilav, bir sonraki gün de parmesanlı tavuk yaptık. Birkaç gün önce limonlu tavuk yaptık ve bugün Shay "meşhur" smoothie'lerinden yapmak istedi. Belli ki meşhur kelimesinin farklı tanımları var ve benim daha sonra *meşhur olmayan* bir menüden sipariş vermem gerekecek.

"Oh, ve bil bakalım ne oldu?" Kıçını kucağımda oynatarak sikimin bir anda yarı sertlikten taş gibi sertliğe geçmesini sağlıyor. "Bana öğrettiğin parmesanlı tavuğu dün gece evdeki herkes için yaptım."

Kaşlarım kalktı. "Ne düşündüler?"

"Delia ve Dylan sanki canlanacakmış gibi çatallarıyla birkaç saniye dürttüler ama denedikten sonra bunu yaptığıma inanamadılar. Herkes bayıldı!" Ağzımı bulmadan önce çeneme öpücükler bırakıyor. "Aslında, bana öğrettiğin için sana düzgünce teşekkür edebileceğimi düşündüm."

Başımı salladım. "Bunu yapman adil olur."

Boynumdan aşağı öperken sarılmış halde ayağa kalkıyorum ve onu yatak odama götürüyorum.

O yataktan kalkıp kıyafetlerini giymeden önce kolumu beline doluyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın en nefret ettiğim kısmı bu - gitmesi gerektiği zaman.

Sanki aşk acısı çeken bir köpek yavrusuna dönüştüm, sahibi hayatına devam etmek için ayrıldıktan sonra sızlanıp ağlıyorum.

Bana gitmesi gerektiğini söyleyeceğini düşünerek onun üzerinde duruyorum. Onun yerine parmaklarını çıplak sırtımda gezdiriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için yukarı kaldırıyor.

"Baban da son birkaç maçıktan sonra sana mesaj attı mı?" Burnunu çenemdeki kirli sakallara sürüyor ve omurgamdan aşağı akımlar gönderiyor.

Neden onunla her dokunuş elektrik gibi geliyor? Neden her an, her konuşma, her öpücük sanki karşıdan gelen trafiğe giriyormuşum ya da bir gökdelenden düşüyormuşum gibi eşi benzeri görülmemiş ve heyecan verici hissettiriyor?

Hepsi tek taraflı mı? O çekip gittiğinde göğsümün içindeki boşluğu rastgele saçmalıklarla doldurmak zorunda mı kalacağım? Bize koyduğu tüm koşullarla, yapmayı planladığı şey bu değil mi?

Başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirerek sırtını eğmesini ve kalçalarını bana doğru itmesini sağlıyorum. "Seni tekrar becermeme beş saniye kalmışken babam hakkında konuşmak istemiyorum."

"Rowan." Yüzümü kapatıyor ve ben de yüzümü çevirip bir avucuna öpücük konduruyorum. "Bence onunla konuşmalısın; seni ne kadar incittiğini ona anlatmalısın."

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Hayır, ben incinmem. Ben Rowan Slick Parker'ım, bebeğim. Sözlerinin üzerimden su gibi akıp gitmesine izin veriyorum."

Maço tavırlarımdan etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Senin dış görünüşünü görebiliyorum, Rowan *Slick* Parker. Herkesi sağlam olduğuna inandırmış olabilirsin ama beni değil." Elini göğsümün üzerine koydu. "Bu sert dış görünüşün altında kocaman, savunmasız bir kalbi olan bir adam olduğunu biliyorum. Değer verdiği insanlar için dağları yerinden oynatabilecek bir adam. Ama o kocaman, yumuşak kalpler acıya karşı da savunmasızdır. Ve kabul etsen de etmesen de baban, eski en iyi arkadaşın ve eski sevgilin tarafından derinden incitildin.

"Eski sevgilinin ve eski en iyi arkadaşının sana yaşattığı acıyı geride bırakmış olabilirsin ama babanın sana yaşattığı kalp kırıklığını hala taşıdığına eminim. Bu yüzden kendine bir iyilik yap ve ihtiyacın olan kapanışı bul. Bence hem sen hem de baban bunu hak ediyorsunuz."

Sözlerini düşünerek bir parmağımı hafifçe yanağında gezdiriyorum. Nasıl oluyor da bu kadın, her şeyin sadece seksle ilgili olması gerekirken, benim düşündüğümünden çok daha fazlasını anlamış oluyor. *En azından onun için.* "Tamam, yapacağım. Söyledikleriniz için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Arkadaşlar ne içindir?"

Yutkunuyorum ve o da Adem elmamın sallanışını izliyor. "Biz bu ?
Arkadaş mı?"

Kıçımı tutuyor. "Öyle değil ? Çıkarları olan arkadaşlar."

Verdiği yanıt kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettirse de yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. Boğazımı temizleyerek konuyu değiştiriyorum. "Beckett birkaç gün içinde geleneksel Cadılar Bayramı barbeküsü için bana gelmemi istedi."

Elleri popomda gevşiyor. "*Geleneksel* bir Cadılar Bayramı barbeküsü mü? Yeterince uzun süre birlikte yaşamamışken nasıl geleneklerimiz olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Antrenmandan sonra kardeşleriyle konuşuyordum ve Beckett sahadaydı. Yanıma geldi ve gelmemi istedi. Izgara yapacağımızı ve sonra da çocukları şeker mi şaka mı oynamaya götüreceğimizi söyledi."

Shayla gözlerini kısıyor. "Bir şeylerin peşinde." "Neyin peşinde olabilir?"

Dudaklarını yana bükerek uzaklara bakıyor. "Henüz tam olarak emin değilim ama Beckett Langfield'ı tanıyorsam, hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Liv'i ve çocuklarını sebepsiz yere seviyor ama bunun dışında ..." Komodinimin üzerindeki saate bakıyor. "Kahretsin, gitmem gerek."

Kai yatmadan önce onunla biraz vakit geçirme fırsatım olsun istiyorum."

Tam kıyafetlerini giyiyordu, ben de taytının içinde kışını süzüyordum ki telefonum çaldı ve menajerim aradı. Hah. Genelde önemli bir şey olmadıkça aramaz.

"Selam Bradley," diyorum telefonu açarken, gözlerim hâlâ kotunu yukarı çeken kadına takılı.

"Slick, bir sorunumuz var."

Omurgam dikleşiyor ve yatağında oturur pozisyona geçiyorum. "Ne oldu?"

"Kaliforniya'da bir restorandan çıkarken özellikle samimi görüldüğünüz bir kadınla çekilmiş çok sayıda fotoğrafınız var."

Shayla'nın endişeli bakışları beni bulduğunda kalbim dört nala koşmaya başlıyor. Ağzını açıyor, *sorun ne?* "Özellikle arkadaşça derken neyi kastediyorsun?"

Bradley telefonda anlaşılmaz bir ses çıkarıyor. "Fotoğraflardan birinde onun elini tutuyorsun ve ikiniz birbirinize platonik bir şekilde bakmıyorsunuz. Kız kardeşin olmadığı çok açık - bu arada o da resimde var. Hepsini indirmeye çalışıyoruz ama bildiğinden emin olmak istedim." Duraksıyor. "İşin iyi yanı, kadının yüzünün sadece bir kısmı görünüyor çünkü bir kısmı yoldan geçen bir araç tarafından kapatılmış, bu yüzden gerçekte kim olduğu belli değil."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, ağzım aniden kuruyor. "Başka ne var?"

"Fizyoterapistiniz olduğunu düşündüren birkaç rapor var Hatta bir raporda ismi bile açıklanmıştır."

"Kahretsin." Elimi saçlarımın arasında gezdirirken Shayla'nın ağırlığının yanımdaki yatağa baskı yaptığını hissediyorum. "Kahretsin, kahretsin! Ekip bunu ne kadar çabuk indirebilir?"

"Ellerinden geleni yapıyorlar ve gerekirse bunu tedavinle ilgili bir şeymiş gibi göstereceğiz ama Slick, şu anda gerçeği bilmem gerekiyor. PT'ni görüyor musun?"

Önceden dört nala koşan kalbim şimdi tam depar modunda. Shay'in endişeli yüzüne bakıyorum. "Birkaç dakika içinde sana dönebilir miyim Bradley? Konumum pek iyi değil. Kesiliyorsun. Daha iyi bir sinyal aldığımda seni arayayım."

"Rowan-" Bradley telefonu kapattığı anda söyledi. Şu an ona cevap vermenin zamanı değil ve zaten sorusuna nasıl cevap vereceğimi de bilmiyorum.

Şu anda önemli olan Shay'i bilgilendirmek, çünkü bu onu ilgilendiriyor. Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda söz sahibi olmalı.

Telefon ekranımı kapatır kapatmaz " oluyor?" diye soruyor.

Ellerimi pazılarının üzerinde gezdiriyorum. "Birisi Kaliforniya'da Zach'in restoranının önünde el ele tutuşurken ve birbirimize belli bir şekilde bakarken fotoğraflarımızı çekmiş. Fotoğraflarda yüzün tam olarak görünmüyor ama bazı kaynaklar bunun benim PT'm olduğunu düşünüyor."

"Ne!" Yataktan atlıyor, yüzündeki kan çekiliyor.

Tamamen çıplak olduğum gerçeğini göz ardı ederek ben de ayağa kalkıyorum. Ona doğru bir adım atarak onu tekrar kendime çekiyorum. "Menajerim ilgileniyor. Langfield Halkla İlişkiler ekibi birinci sınıf, bu yüzden endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum-"

"Endişelenmene gerek yok mu?" Shay avuçlarıyla yüzünü ovuşturur. "Kahretsin! Rowan, endişelendiğim şey tam olarak buydu. Başından beri sana söylediğim şey *tam olarak* buydu. Ne demek *endişelenmemize* gerek yok?"

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Biliyorum, tatlım. Ama bana güvenmek zorundasın. Gerekirse bütün gün ve gece çalışarak fotoğrafların kaldırılmasını ve senin yaptığına dair spekülasyonların internetten kaldırılmasını sağlayacağım."

Elimden kurtuluyor ve odayı adımlıyor. "Bu bana kariyerime mal olabilir, Rowan." Dudakları titriyor. "Bu, güvenilir bir PT olarak itibarımı mahvedebilir."

Onu kalçalarından tutarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Shay, bana bak." Kafasını kaldırmasını bekliyorum ve kaldırdığında devam ediyorum, "Bunların hepsi sadece spekülasyon-"

"Görmüyor musunuz? *Şu anda* spekülasyon olabilir, ama ya gelecek sefer? Bundan sonra beni dairene girerken ya da çıkarken gördüklerinde ne olacak? Profesyonel bir ilişkiden daha fazlasını yaşadığımızdan şüphelenecekler mi? Dedikodular internette hızla yayılıyor. Bir sonraki buluşmamızda insanların beni takip etmeyeceğini nereden bileceğim?"

Ona sessizce bakıyorum. Çıldırıyor ve onu suçlamıyorum. Endişelendiği şey tam olarak buydu ve şimdi gerçekleşiyor. Bu yüzden onu dinlemek istiyorum. Burada olduğumu ve onu dinlediğimi bilmesini istiyorum.

"Tanrım, bu tam bir karmaşa." Bir elini alnına koyar. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Kötü bir fikir olduğumuzu biliyordum. İçgüdülerimi dinlemeli ve uzak durmalıydım."

Ouch.

Sanki son cümleleri yüksek sesle söylediğini yeni fark etmiş gibi gözleri açılıyor. "Özür dilerim Rowan. Öyle demek istemedim..." Yüzünü ellerinin arasına

Titreyen eller. "Ne söylediğimi ya da ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece korkuyorum-" "Biliyorum ve sorun değil." Onu kendime doğru çekiyorum ve o da yüzünü göğsümün ortasına bastırıyor. İkimiz de birkaç uzun an boyunca sessiz kaldık,

durumun ışığında sersemledi.

Halkla ilişkiler ekibi bu raporları indiremez ve adını temize çıkaramazsa, bu işin kötüye gitmesinin sonuçlarını düşündükçe midem daralıyor, kollarım ona sarılıyor. Haklı olarak söylediği gibi, bu onun için felaket olabilir.

Hay sikeyim! Onun elini dışarıda tutarken ne düşünüyordum? Neden daha dikkatli değildim? Bunların hepsi benim hatam. Tüm bunların sorumluluğunu kabul etmek zorundayım, tıpkı ilişkimizin kaderini onun ellerinde tuttuğunu kabul etmem gerektiği gibi.

Yüzünü kaldırıp tekrar ona bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sormak üzere olduğum kelimeleri dilimde tartıyor, mükemmel bir akşamın nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum. "Artık benden uzak durmak istiyor musun?"

Tereddüt ediyor, gözlerindeki buğuyu kırıştırıyor. Elleri bileklerime dolandığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Her şeyi düşünmem gerek." *Bizim hakkımızda*. Atladığı kelimeler bunlar. "Bu sadece ..." Titreyen bir nefes alıyor ve benden ayrılıyor. Kollarım onsuz ağırlıksız hissediyor. "Sadece zamana ihtiyacım var Rowan."

Başımı sallıyorum, çantasını omzuna asışını izliyorum. "Menajerim ilişkimizin profesyonel bir ilişki olup olmadığını öğrenmek istedi." Kelimelerim dilimde ağırlaşıyor. "Ona bunu mu söylememi istiyorsun? Profesyonelden başka bir şey olmadığımızı mı? Gerçeğe ihtiyacı var."

Elleri iki yanında asılı duruyor ama sanki her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "I . . . Bilmiyorum, Rowan." Dudaklarını birbirine bastırıp başını sallıyor ve ben göğsünün kabarmasını kaçırmıyorum. "Evet mi? Hayır mı?" Omuz silkiyor. "Şu anda bilmiyorum."

Sanki karnıma bin tonluk bir blok düşmüş gibi. *Bilmiyor*. Nerede durduğumuzu bilmiyor.

Odamdan çıkışını izliyorum, kalbim göğsümde bir simit gibi atıyor, sonra saçlarımı avuçluyorum. Zihnim vızıldıyor, gitmesine izin vermekle onu geri çekmek ve bunu konuşmak arasında gidip geliyor.

Onu şu anda benimle konuşmaya zorlayamayacağımı bilsem de, ona aramızdaki ilişkinin şartlarını değiştirecek bir şey söylemem gerekiyor.

başladı. Ona söylemek istediğim zaman ya da yol bu değildi, ama ya şimdi ya da sonra, ve sonra benim için iyiye işaret gibi görünmüyor.

Boxer-brieflerimi giyerek peşinden koşuyorum, ön kapımı açıyorum ve onu tam asansöre binerken buluyorum. Kapıları açık tutmak için kollarımı kaldırarak onun şaşkın bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Düşünmek zorunda olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama bir şeyi daha düşünmeni istiyorum, tatlım." Yutkunuyorum, göğsümün içindeki davul seslerini bastırmayı umuyorum. "Bu benim için hiçbir zaman *çıkarları olan* bir *arkadaş* durumu olmadı; her zaman daha fazlası oldu. Bu yüzden, düşünmek için zaman ayırdığında, vermen gereken bir karar daha olduğunu bil; bu işi sonuna kadar götürmek isteyip istemediğine, çünkü bunu seninle yapabileceğim anlamına geliyorsa, her lanet olası kilometreyi ve engeli fethetmeye hazırım."

yirmi üç shay

Kendimi arka verandaya attığımda arkadaşlarım bana bakıyor. Güne başlayabilmemiz için herkesin erkenden burada olması konusunda ısrarcı olan ben olduğumdan, sabah uzanmalarımıza asla geç kalmam ama bugün tam tersi oldu. Gün şimdiden canıma okudu ve saat daha sabahın yedisi bile olmadı.

"Yine mi uyuyamadın? Yine mi yatağının üstündeki o sızdıran boru?" Liv muhtemelen rimelimin gözlerimin altında ve yanaklarımda bıraktığı izleri görerek soruyor.

Dün gece makyajımı çıkaracak enerjim bile yoktu. Yapabildiğim tek şey Kai'nin önünde ona sarıldığım birkaç dakika boyunca kendimi toparlamak oldu ama o yatar yatmaz odama koştum ve ağlayarak uyudum.

Yoga matımı yere sererek soğuk esintinin tenime batmasına izin veriyorum. Geçirdiğim geceden sonra, bu bir gibi geliyor. Rowan'la geçirdiğim harika gecenin ters giden anıları göğsüm hâlâ ağlıyor.

Bir an ona sokulmuş, onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ederken, bir an sonra hıçkırıklarımı zorlukla tutarak asansörüne doğru yürüyordum.

Bunların hiçbiri için onu suçlamıyorum. Bunların hiçbiri benim suçumdan çok onun suçu değildi. Riskleri bilerek onunla birlikte restorana gittim ve her anından keyif aldım. Gidip kız kardeşiyle tanıştığım için pişmanlık duymuyorum ama keşke kameraya yakalanmanın sonuçlarına karşı daha hazırlıklı olsaydım.

Keşke bunların bir önemi olmasaydı; bizi kimin fotoğrafladığı konusunda endişelenmek zorunda kalmadan sadece onunla birlikte olabilseydim. Keşke maçlarına gidebilseydim, formasını giyebilseydim ve kimin izlediğine bakmaksızın onun için tezahürat yapabilseydim.

Ama bunu nasıl yapabilirim ve hala saygın bir işi nasıl yönetebilirim?

Bugün profesyonel ilişkimizi sonlandıracak olsak bile, dedikodu kanalları doktor ve hasta olarak geçmişiimize dayanarak beni itibarsızlaştırırsa ne olur? Bunun yaratacağı tepkiyle başa çıkabilir miydim?

Dylan kaşlarını çatarak, "Evet, evrene her gün ettiğimiz şükran dualarının bile bugün işe yarayacağını sanmıyorum," diye ekliyor. "Her zamanki pembe ve mor auranız daha çok sıkıcı bir griye benziyor. Tüm sıkıntılarımızı içine atmak için başka bir şenlik ateşi gecesine mi ihtiyacımız var?"

İçimi çekerek kendimi mindere bırakıyorum, bacaklarımı önümde uzatıyorum, diğerlerinin de beni takip edeceğini biliyorum. "Dün gece Rowan'ın evinden ayrıldım ve ilişkimiz garip bir yerdeydi."

Liv ve Dylan'ın nefesi kesilir. "Neden?!"

"Ruh halinin onunla ilgili olduğunu biliyordum," diyor Delia sıkıca, irislerinde alevler yükseliyor. "O ne yaptı? Oraya gidip taşaklarını koparmam gerekiyorsa söyle bana. Yapacağımı biliyorsun."

"Hayır, onun yaptığı bir şey değil-" Ben başlıyorum.

"O buz patenlerini alıp kışına sokacağım!" "Delia-" Liv deniyor.

"Bu herif zengin ve ünlü olduğu için her istediğinin yanına kâr kalacağını mı sanıyor?" Delia parmağını havaya kaldırır. "Ona bir haberim var!"

"Delia-" Tekrar deniyorum.

"Ne yaptığı umurumda değil; dağ gibi davaların gazabını onun üzerine yıkacağım! Yapacağım-"

"Anne? Bilgisayarımızdan duman çıkıyor ve alev alabileceğini düşünüyoruz."

Kızlarından birinin sesiyle Delia'nın başı eve doğru döner ve ayağa fırlayarak kontrol etmek için aceleyle içeri girer.

Liv, Dylan ve ben onun gidişini izlerken Dylan'ın yüzü Cheshire Kedisi'ninki kadar büyük bir gülümsemeye dönüşüyor. Benim ve Liv'in kafasında ampuller yanıyor ve ağızımız açık kalıyor.

Dylan'ın sesini Phoebe ya da Collette gibi çıkararak Delia'yı erkeklerden nefret eden tiradından etkili bir şekilde kopardığını bildiğimiz için hepimiz suçlulukla kıkırdamaya başlıyoruz.

Liv gözlerinin altındaki nemi silerken Dylan'a, "Biliyor musun, bunu ne zaman yaptığını anlamakta oldukça iyiyim, ama daha iyi olmaya devam ettiğini hissediyorum," diyor. "Tanrım, sen olduğunu anladığında yüzünü görmeyi çok isterdim."

Gülüyorum, şimdiden bütün gece hissettiğimden daha hafif hissediyorum. "O dönene kadar burada olmak ister miyim bilmiyorum."

"Şimdi," diyor Dylan, belinden eğilip benim gibi ayak parmaklarına uzanarak. "Dün gece ne oldu?"

İnledim. "Kaliforniya'dayken biri Rowan'la el ele tutuşup birbirimize flörtöz bir şekilde baktığımız bir fotoğrafımızı çekip internete koymuş. Dün gece eve dönerken resmi gördüm ve kim olduğumu bilmiyorsanız, çoğunlukla bu nakliye kamyonunun arkasında olduğum için ben olduğumu söylemek zor, ama beni isimimle çağıran bazı söylentiler vardı."

Arkadaşlarım bu şartın benim için ne kadar önemli olduğunu bildiklerinden -fizyoterapist olarak itibarımın asla zedelenmemesi için- içlerinden küfürler mırıldanıyorlardı.

Liv doğrulur, ellerini kalçalarının üzerine koyar. Saçlarının birkaç teli dağınık topuzundan kurtulup rüzgârda uçuşuyor. "Langfield Halkla İlişkiler ekibinin bu konuyla ilgileceğini biliyorsun. gibi durumlarla başa çıkmak kelimenin tam anlamıyla onların işi."

"Evet, ama yalan söylemeyeceğim, korkuyorum. Yani, ya internette yakaladıklarından daha fazla resim varsa ya da tekrar ortaya çıkarsa? Ya Kai bir spor kanalını izlerken öğrenirse ve bu konuyu açarlarsa? Bu şekilde öğrenmesini hiç istemezdim, anlıyor musun?"

"Ona Rowan'la aranızdakileri anlatmayı düşünüyor musun?" Dylan soruyor. "Sonunda, evet, ama şu anki haliyle, bunun nerede olduğunu bile bilmiyorum.

beni ve Rowan'ı terk eder." Dün gece ona söylediğim sözleri tekrarlarlarken göğsüm sıkışıyor, onu incittiğimi biliyorum. "Dairesinden öylece çıktım. Ona nerede durduğumuzu ya da nasıl devam etmek istediğimi bilmediğimi söyledim." Konuşmamızı hatırlayarak irkildim. "Hatta bir noktada ona sadece çıkarları olan arkadaşlar olduğumuzu bile söyledim."

Dylan ve Liv ayrı ayrı ama aynı derecede tedirgin sesler çıkarırlar.

"Evet, bu acıtmış olmalı." Liv zaten bildiğim bir şeyi söylüyor; neredeyse bütün gece kendimi hırpaladığım şeyi.

Yüzündeki ifade - doğru cevabı seçeceğime dair bir umutla karışık yenilgi - bana bizimle her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylediğinde. O

Bunu gerek yoktu; benim de aynı şekilde hissetmemi umduğunu biliyorum.

bir duygu seli ile oradan ayrıldım. Daha fazlasını istiyordu.

Bir taahhüt. Gerçek ve uzun vadeli bir söz. Ajay'dan beri kimseye vermediğim bir şey.

Aşkta ikinci şansım.

Kalbim beni peşinden gitmeye ve kollarına atlamaya iterken, o anda bile şüphelerimi rüzgâra bırakırken, beynim beni kısa bir tasma ile tuttu.

Ya Kai ile birbirinize bağlanırsanız ve o kalbinizi kırarsa?

*Ya ona bir şey olursa ve tekrar kaybetmekle yüzleşmek zorunda kalırsanız? Ya bir kaçık olabileceğin gerçeği yüzünden işe yaramazsa-
bin bazen ve herkes sizi idare edemez mi?*

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" Dylan, bacaklarımı geniş bir V şeklinde açıp ortada öne doğru eğilirken beni takip ederek soruyor. "Hâlâ sadece çıkarları olan arkadaşlarıymışsınız gibi mi?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Bir süredir yapmadım."

"O zaman bunu bilmeyi hak ediyor, Shay." Liv minderinin üzerine düşen kuru bir sonbahar yaprağını kaldırıyor. "Tüm bu halkla ilişkiler meselesine gelince, stresli olduğunu biliyorum ama henüz çözülmediyse bile yakında çözülecektir."

Başımı sallıyorum, her şeyi kafamda tartıyorum ve haklı olduğunu umuyorum. Kolumu başımın üzerine koyarak sağıma doğru eğiliyorum ve yan tarafımdaki gerginliği hissediyorum. "Beckett'in Rowan'ı birkaç gün sonraki *geleneksel* Cadılar Bayramı barbekümüne davet ettiğini biliyor muydun? Ne zamandan beri geleneklerimiz var? Ve tabii ki Kai'ye en sevdiği hokey oyuncusunun onu şeker mi şaka mı yapmaya götüreceğini söyledi. Kai o kadar kendinden geçmişti ki bana söylediğinde doğru düzgün nefes alamadı."

Rowan'a Cadılar Bayramı'na gelmemesi için mesaj atmayı düşünsem bile, Kai'nin kalbini kıracağımı bildiğim için bunu yapamazdım.

Ölü çimenlerimizle aşırı derecede ilgileniyor gibi görünen Liv'e bakıyorum. "Liv, bu konuda bir şey biliyor musun?"

Bir elini göğsüne koyuyor. "Kim? Ben mi?"

"Hayır, Beckett Langfield'in *diğer* karısı," diye küstahça karşılık verdim. "Tabii ki sen!" Burnunu ovuşturuyor. "Hayır. Hiçbir fikrim yok."

Dylan'la birbirimize baktık ve o da benim düşündüğümü söyledi: "Evet, burnunu ovuşturması çok açık bir işaretti. Yalan söylüyor."

Sır saklayan arkadaşımı bir kez daha sorguya çekmek üzereydim ki Delia hepimize parmağını sallayarak yanımıza geldi. "Sizi kaltaklar!"

—

Telefonum cebimin içinde vızıldıyor ve saatime gelen mesajı taramak için bileğimi çeviriyorum. Çalışırken telefonumu kontrol etmemeyi alışkanlık haline getirmiştım ama sabahtan beri bir güncelleme bekliyordum.

ROWAN

Hey. Suçlayıcı tüm resimler ve raporlar kaldırıldı, yani sanırım temize çıktık. Menajerime hakkımızdaki gerçeği söylemek zorundaydım, ancak takım, kesinlikle profesyonel ilişkimiz konusunda çizgiyi koruyan kesin bir kamuoyu açıklaması yaptı.

Ona otomatik bir "Teşekkürler!" göndermeden önce rahatlamış bir nefes veriyorum. Çünkü daha fazlasını yazamıyorum. Vakit bulduğumda ona bir mesaj daha gönderip bu akşam New Jersey'e karşı oynayacağı maçta iyi şanslar dileyeceğim.

Tam hastamın odamın köşesinde duran spor minderine uzandığı yere doğru yürüyecektim ki saatimde başka bir mesaj belirdi.

ROWAN

Sana zaman tanıyacağımı söylediğimi biliyorum ve ihtiyacın olduğu sürece tam olarak bunu yapacağım, ancak sen bana dur diyene kadar her gün seni özlediğimi söyleme hakkımı saklı tutuyorum. Çünkü özlüyorum. Seni çok özledim. Sadece bir gece oldu ama seni özledim.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım düğümleniyor. Tam bir mesaj yazmak üzereydim ki Bay Howard'ın gürültülü havlamasıyla kafamı kaldırıyorum.

"Bileğindeki o süslü casus yazılıma dokunduğunu görüyorum, civcivim! Yaşlı olabilirim ama gözlerim gayet iyi çalışıyor!"

Profesyonel yüzümü bozmadan nefes alıyorum. "Özür dilerim, Bay Howard. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam ofisime bakkala gittiğinden daha fazla gidiyor.

"Randevuyu bu yüzden aldım, bana yardım etmen için. Burada sebepsiz yere takılmayı sevmiyorum! Bölme hareketini yapmama yardım etmeni istiyorum. I

Dün ben de denedim ve yarısından daha ileri gittiğimde acımaya başladı."

Nefesimi tutma ve gözlerimi kapatma isteğimi kontrol ediyorum, çünkü Mr. Howard bacaklarını açarak bana söz konusu yarıkları göstermeye devam ediyor.

Belki de yerel bir amigo takımında ya da sirkte iş bulmayı düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Split yapmak vücudunuz, özellikle de kalçalarınız ve diz ardı kirişleriniz için oldukça yoğun bir esneklik mücadelesi olabilir. Ve bunu başarmak zaman alabilir. Geçmişte yaptığınız bir şey olmadığı halde neden birdenbire split yapmaya ilgi duymaya başladınız?"

"Bu seni ilgilendirmez, öyle değil mi, civciv? Belki etkilemeye çalıştığım bir bayan arkadaşım var, belki de kendi tatminim için. Senin işin sadece bana yardım etmek."

Yüce Tanrım, bana güç ver.

Bir sonraki randevuma kadarki on dakika boyunca Bay Howard'ın esnekliğinin değerlendirilmesine yardımcı oluyorum, bu sırada en az dört kez gaz çıkıyor - yüksek sesle, eklemeliyim - pantolonunun orta dikişini yırtıyor ve en az iki kez ona doğru teknikleri göstermediğim için bana bağırıyor.

Ofisimde kısa ve çok ihtiyaç duyduğum bir öğle yemeği molası verip bazı evrak işlerini bitiriyordum ki kapım çalındı ve Beckett kafasını uzatarak içeri girdi.

"Bir dakikan var mı?"

Onu içeri davet ettim. "Ne var yok?"

"Halkla İlişkiler ekibinin dün gece ele aldığı resimleri ve raporları duydum. Gavin ile konuştum ve görünüşe göre her şey kaldırılmış."

Tabağımdaki salatalık dilimlerine çatalımı batırarak başımı sallıyorum. Beckett resimleri biliyorsa, eminim Rowan'ın menajerine bizim hakkımızda yaptığı itirafı da biliyordur. "Evet, Rowan daha önce söylemek için bana mesaj attı. Ekibinizin böyle bir karmaşayla uğraşmak zorunda kalmasına üzuldüm."

"Bunu yapmak için para alıyorlar," diyor ve topuklarının üzerinde geriye yaslanmadan önce bir süre beni inceliyor. "Demek sen ve Rowan Parker, ha?"

İç çekiyorum. "Ben ve Rowan Parker. Gerçi ... şu anda biraz havada kalmış durumda. Bu sefer fotoğrafların indirilmesine sevindim ama ya bir sonraki?"

"Anladığım kadarıyla fizik tedavi onun için uzun vadeli bir şey olmamalı. Eminim terapisi tamamlanana kadar gözlerden uzak kalmayı başarabilirsiniz, değil mi?"

Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Bu konuda sonsuza kadar endişelenmemiz gerekmeyecek. Yine de, profesyonel ilişkimiz sona erdikten sonra bile her zaman bir tabu faktörü var ve bu hala çok çalıştığım şeyi lekeleme potansiyeline sahip.

"O kafanın içinde ne düşünüyorsun, Pipsqueak? Yüksek sesle söylemediğin neyden korkuyorsun?"

Lanet olsun ona ve garip sezgilerine.

Çatalımla bir çeri domatesi yuvarlıyorum. "Kalp kırıklığı, sanırım. Benim ve Kai'nin kalbini kırmayacağını nereden bileceğim? Bu konuda söylediği kadar ciddi olduğunu nereden bileceğim? Daha yirmi yedi yaşında."

Beckett dudaklarını büzüyor. "Evet, bunu anlayabiliyorum ve hatta nereden geldiğini de görebiliyorum. Tek bir şey söyleyeceğim ve sonra nasıl devam etmek istediğinizi düşünmeniz için sizi yalnız bırakacağım." Parmaklarıyla çenesini ovuşturuyor. "Zaman içinde birçok sporcu tipiyle tanıştım - kibirli, cesur, gürültücü, gururlu, yoğun. Aklınıza ne gelirse, size bu özelliklere uyan bir oyuncu söyleyebilirim. Ama Slick kadar samimi ve iyi niyetli biriyle henüz tanışmadım. Eğer bir fark yaratacaksa, iyi adamlardan birine sahip olduğunuzu bilmelisiniz. Ördek, en iyilerden birine sahipsin."

yirmi dört

Rowan

Taraftarlar kalkıp yumruklarıyla panolara vururken kalabalık tezahürat yapıyor. Pozisyonumu alırken tribünlerden gelen gürültü göğsümün içindeki çarpıntıyı zar zor bastırıyor.

Bu gece yanıyoruz.

Neredeyse mkemmел atışların olduğu oyun üstüne oyun ve biz zaten üçüncü periyottayız.

Aiden Langfield bana pas atmadan önce karşı karşıya pozisyonu kazandı. Pak, mavi çizgiyi çoktan geçmiş olan Rudenko'ya atmadan önce bıağıma değiyor. Hücum bölgesine doğru hızlı adımlarla onu takip ediyorum, o da topu bana geri gönderiyor ve ben de şutumu çekiyorum.

Pak buzun üzerinde vınlayarak hücum takımının kalecisinin yan tarafındaki boşluğu buluyor ve ağların arkasına çarpıyor. *Swoosh!*

"İşte bu, bebeğim!" Kornanın tiz sesi taraftarların uğultu ve alkışlarına karışırken takım arkadaşlarımdan birinin arkamdan bağırdığını duyuyorum. New Jersey gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyor, koçları ise yüzü kızarmış bir şekilde saha kenarında volta atıyor.

Ellerimi havaya kaldırıp takım arkadaşlarıma beşlik akarak yedek kulübesine dönüyorum ve koumuzun övgüsünden keyif alıyorum. "Harika iş çıkardınız ocuklar. İşte bundan bahsediyorum!"

Yediye bir ndeyiz. Sağ kanat oyuncumuz maçın başlarında iki dakika ceza aldığında kazandıkları g oyunuydu.

Hepimiz son oyuna odaklanmış durumdayız, yüzleşmeyi yine kazanmıştık. Tracey pakı bana veriyor ve pivotumuzun almak için pozisyon aldığını görüyorum. Hızlı bir hareketle -sadece bir bilek hareketiyle-

pakı Aiden'a gönderiyor, o da kalecinin bacaklarının arasından topu içeri sokuyor ve taraftarlar yeniden ayağa kalkıp korna ile birlikte kükrüyor.

Bolts 8-1 kazanırken yukarıdaki hoparlörlerden müzik sesleri yükseliyor ve ben de birkaç dans hareketi yaparak seyircileri biraz daha eğlendiriyorum.

Birbirimize sarılıp kasklarımızı çekiştirirken, tezahüratlarımızı haykırırken ve kalabalığa el sallarken çocukların yanına kayıyorum.

Kahretsin, keşke Shay ve Kai burada olup bunu görselerdi.

Birkaç maç kazandık ve birkaçını da kaybettik, ancak nerede olursam olayım -evde ya da deplasmanda- kalabalığa her baktığımda, formamı giydiklerini ve en son maçıma geldiklerinde yaptıkları gibi bana tezahürat yapmak için ayağa kalktıklarını hayal ettim.

Shay'in benden uzaklaşırken söylediği sözlerin yankısı - *"Her şeyi düşünmem gerek."* - kafamın içinde binlerce kez tekrarlandı. Ve sadece bir gün olmasına rağmen, beklemek beni şimdiden öldürüyor.

Ona gönderdiğim ve onu özlediğimi söylediğim mesaja hiç yanıt almadım, ancak bana oyun için iyi şanslar mesajı gönderdi. Ona Cadılar Bayramı için gelmemde bir sakınca olup olmadığını sorduğumda evet dedi.

Onunla yalnız kalmak istediği için gitmeyecektim. Ama sonra Beckett Langfield bu sabah beni aradı ve Kai'nin benimle konuşmak istediğini söyledi. Annesinin yanında olmadığını anladım, çünkü annesinin bunu sorun etmeyeceğinden şüpheliydim.

Her halükarda, Kai'nin heyecanlı sesi telefonda benimle şeker mi şaka mı oynamak için sabırsızlandığını söylediğinde, geri çeviremezdim. Çocuğu ya da annesini reddedebileceğim çok az şey olduğuna eminim.

Ama tüm bunlarla ilgili aklının nerede olduğunu bilmemek beni öldürmüyorsa kahretsin, çünkü ona geleceğimizin kararının onun ellerinde olduğunu söylediğim kadarıyla, vermesini istediğim karar dışında bir şey olursa, pes edip kabul edeceğimi düşünmek için deli olmalı. Onu bu kadar kolay bırakacağımı düşünmesi için deli olması lazım.

Tam buzdan iniyordum ki koltuklara tekrar baktım ve nedense gözlerim benimkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir çiftle buluştu.

Babam dediğim adam, verebileceği en iyi selam olarak çenesini kaldırdığında omurgam sertleşiyor. *Onun burada ne işi var?*

Keyfim yerindeyken soyunma odasına gidiyorum, çocuklar bağırış çağırış içinde kutlama yapıyor. Birisi telefonunun hoparlörünü açmış, galibiyet sonrası şarkılarımızdan biri olan DJ Khalid'in *All I Do Is Win'ini* çalıyor.

Aiden dizlerini birbirine çaprazlamış, pedlerini takmış, diğ er birkaç ocuk da kulaktan kulağı a gülümseyerek ritim eşliğı inde dans ediyor. Gülümsemem gözlerime ulaşmasa da hayranlarım için Instagram'da bir selfie paylaşmak için bir dakikamı ayırıyorum.

Bu gece her şeyi buza bıraktık ve aldık!
#ComingfortheStanley

Duş aldığı mda, ruh halimin neden düştüğünü neredeyse unutmuştum ve telefonumu kontrol etme hatasına düştüm.

BABA

İşin bittikten sonra konuşalım. Dışarıda bekliyor olacağı m.

—

Özel otoparkımızda duran adama doğı ru yürürken ellerimi eşofmanımın içine sokuyorum. Buraya nasıl girdiğı inden emin değı lim ama sanırım g venliğı i atlatmak için doğı ru şeyleri söyleyebilecek kadar tanınıyor.

Gerçek şu ki, bugünlerde onun evine gitmeyi - Boston'un yaklaşık bir saat dışında yaşıyor - ve içimdeki birkaç şeyi dökmeyi planlıyordum. O sadece işleri kolaylaştırdı.

Serin esinti boynuma ve yüzümün yan tarafına çarpıyor ve son birkaç araba otoparktan ayrılırken çenemi kaldırıp birkaç takım arkadaşıma bakıyorum. Hepsi bu geceki galibiyeti kutlamak için yerel bir barda buluşup bir şeyler içecekler ve bu *aille buluşmamın* nasıl getiğı ine bağı lı olarak ben de onlarla buluşabilirim. Büyük ihtimalle, bir ikiye ihtiyaım olacak.

enem gerildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Babam kollarını kaldırıyor. Yaklaşık benim kadar uzun ve geniş, ancak yıllar boyunca egzersiz yapmadığı ı için orta bölgesinde biraz kilo almış. "Bir baba gelip oğlunun profesyonel hokey oynayışını izleyemez mi?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, yüz genellikle hakim olan mizahtan eser yok. "Kes samalamayın baba. Liseden beri beni izlemeye gelmiyorsun. Son seferini hatırlıyor musun? Son maçı kaybettiğı imiz için herkesin önünde bana *rezil* demiştin."

"Aman Tanrım." Babam elini kısa gri saçlarında gezdiriyor. "Yine mi o boka başladık? Seni sertleştirdiğı imi ne zaman anlayacaksın?"

Parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Bu her zaman senin sorunun oldu, biliyorsun. Her zaman çok yumuşak, çok duygusal oldun, tıpkı annen gibi."

Ellerim cebimin içinde yumruk oluyor. "Çok ileri gitmeden seni orada durduracağım. Tabii asfaltın tadını sevmiyorsan, bu durumda lütfen devam et."

Yüz ifadesindeki kızgınlık ve öfke savaşa dönüştü. "Buraya kendi egomu bir kenara bırakarak, babasına mesaj atma nezaketini bile göstermeyen oğluna destek olmak için geldim. Nankör küçük bir sürtükten başka bir şey olmamana rağmen buraya geldim."

"Ne için minnettar olmalıyım baba? Söyle bana," diye bağıryorum. "Boktan, aşağılayıcı mesajların için mi? Kariyerime verdiğin *sarsılmaz* desteğe mi? Ya da, hmm, bir bakalım, hayatımda olmadığın yıllar için mi?"

Babam neşesiz bir şekilde gülüyor. "Sana kariyerini ben *verdim* oğlum, bunu unutma. İçinden akan benim kanım ve sana buz üzerindeki tüm o yeteneği veren benim genlerim. Henüz tek bir Stanley Kupası bile kazanamamış olmana rağmen, kariyerini ben *yaptım*. Seni draft etmelerinin sebebi bile benim; adım, yeteneklerim, *azmim* ve kaynaklarım seni bugün olduğun yere getirdi."

Başımı salladım. "Anladım baba. Söylemek istediğin başka bir şey var mı, yoksa yıllar boyunca bana verdiğin cömert hediyeleri saymaya mı geldin?"

Homurdanıyor, gözlerinde aynı uğursuz parıltı. "Şimdi anlıyorum. Audrey' seni neden terk ettiğini, neden Evan gibi birini bulduğunu anlıyorum. Sahip olduğu onca yeteneğe rağmen en azından kibirli ve nankör bir hıyar değil."

Yürüyüp gidiyorum. Ellerim kemiklerimi kıracak kadar sertleşmiş ve başım kontrolsüz, kurcalanmamış adrenalinle uğulduyor olsa da yürüyüp gidiyorum.

Elimi arabamın kapısının koluna koymuştum ki dönüp zavallı babama baktım. Onu çok gurur duyduğu kanına ve soyuna bağlayan tek şeyi kaybetmiş bir adam.

Bir gram bile pişmanlık gösterseydi, aramızdaki uçurumu onarmak ve daha da büyütmek için burada olduğuna dair herhangi bir işaret verseydi, teslim olurum. Onu kucağıma çekerdim ve ilerlemenin bir yolunu bulabilirdik.

Ama yapmadı.

Bana duygusal ya da yumuşak diyebilir ama bunlar iğneleme değil, onurla taşıdığım madalyalar. Ama benim bile sınırlarım var.

"Oh, ne? Şimdi öylece çekip gidecek misin?" diye tükürür. "Sana iyi bir doz gerçeklik veriyorum ve sen bununla başa çıkamıyorsun, değil mi evlat?"

Ona doğru yürümeye teşvik edildiğim için kendimden nefret etmeme rağmen, bu işi sonsuza dek bitirmeye karar veriyorum. "Bir doz gerçeklik ister misin baba? Kimsenin olmamasının sebebi sensin. Sadece ve sadece sen. Zehirlisin, kaybolmuşsun ve hayal görüyorsun. Bana nankör mü diyorsun? Git aynaya bak, yaşlı adam. Her şeye sahiptin -destekleyici bir eş, seni seven çocuklar ve kahrolası bir saygınlık- ama hepsini bir kenara attın, ölümün için herkesi suçladın. Ve şimdi, ne, baltayı gömmek için hayatıma geri dönmeye mi çalışıyorsun? Evet, canın cehenneme ama benden bu kadar."

Arabama geri dönmek için döndüğümde babam arkamdan bağılıyor, "Rowan! Buraya gel."

Neşeyle kıkırdarak arabama binmeden önce dönüp ona bakıyorum. "Bana son bir iyilik yap baba. *Gerçekten* istediğim bir şey," diye bağıriyorum. "Lanet numaramı sil."

Cam bardağı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum almadan önce bir süre altın renkli sıvıya bakıyorum. Karamel ve vanilya notaları dilimin üzerinde dans ediyor, babamla karşılaştıktan sonra orada biriken keskin tadı siliyor.

Telefonumu elime alıp Piper'a bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Sanırım artık ikimiz de babasızız. Bugün onu engelledim.

Keşke üzgün ya da suçluluk duygusuyla dolu olduğumu söyleyebilseydim - babanıza aslında siktir olup gitmesini söyledikten sonra normal bir duygu olurdu. Ama garip bir şekilde, hissettiğim tek şey bir rahatlama duygusuydu, sanki uzun zamandır olduğu gibi aynı yerde sıkışıp kalmak *yerine* nihayet bir yönde -herhangi bir yönde- ileriye doğru bir adım atmıştım.

Görüşmemizden umduğum sonuç bu değildi, ancak ister aldatan eski bir kız arkadaş, ister sadakatsiz bir eski en iyi arkadaş, isterse de zihinsel olarak istismarcı bir baba şeklinde olsun, toksisiteden uzaklaşmam gerektiğine olan inancımı teyit eden bir sonuçtu.

Telefonum Piper'ın cevabıyla aydınlanıyor.

BİBER

Güzel. Biraz yer açmanı bekliyordum.

Şaşkınlıkla verdiği cevaba baktım. *Yer açmak mı?*

BEN

??

BİBER

Kafanızda, kalbinizde ve hayatınızda doğru insanlara yer açın. Yanlış insanlar yer kaplarken bunu yapamazsın, küçük kardeşim.

Sözlerini düşünürken, bir mesaj yazdım.

BEN

Ne zaman bu kadar bilge ve filozof oldun?

BİBER

Bu şekilde doğdum.

Kıkırdıyorum, başımı kaldırıp odayı tarıyorum.

Takım arkadaşlarım birbirlerine tezahürat yapıp beşlik çakarken, içkilerini yudumlarken ve kutlama sloganları atarken bar enerjisiyle dolup taşıyor.

Brooks'un Rudenko'dan kendisine güneşi selamlamayı öğretmesini istemesini bardaki yerimden eğlenerek izliyorum. Rudenko'nun tüm yüzü, selamlamak üzere olduğu güneş gibi aydınlanıyor ve sandalyesinden kalkıp sarhoş arkadaşına çeşitli pozlarda rehberlik ederek bardaki diğerlerinin de ilgisini çekiyor. Kısa süre sonra sadece o ikisi değil, birkaç kişi daha karışıma dahil oluyor ve biçimsiz hareketlerle yollarını buluyorlar.

Barın üzerindeki telefonuma bakmadan önce içkimden bir yudum daha alırken homurdanıyorum. Bir çapa gibi hissediyorum. Her yandığında, kendimi o olmasını umarken buluyorum. Aklımdan çıkaramadığım kadın.

Zihnimin içinde, bencil olmama izin vermek ile sesini duymak için onu aramak ve onun zaman ve alan isteklerine saygı duymak arasında bir çekişme var.

Ama lanet olsun, cehennem gibi bir yirmi dört saat oldu.

"Dostum!" Sol kanat oyuncumuz Sanders omzuma bir tokat atarak beni çektiğim ıstıraptan kurtardı. "Bugün senin neyin var böyle? Bilmesem bu akşam kaybettiğimizi düşüneceğim, kendi kendine üzülüyorsun."

Hâlâ çeyrek santim viskiyle dolu olan bardağımı eğiyorum. "Sadece aklımda bir şey var."

Elini barın etrafında sallayarak, takım arkadaşlarımın omuzlarından sarkan ya da benimki de dahil olmak üzere birilerine gözlerini diken çeşitli kadınları gösteriyor. "Dünya senin istiridyendir, adamım. İsteddiğini seç ve zihnini boşalt."

Bardağımdan bir yudum daha alıyorum. "İşte mesele de bu. Zihnimi bu tek şeyden arındırmaya hiç niyetim yok."

yirmi beş shay

Bolts'un hokey formasını baştan aşağıya hafif bir memnuniyetle incelemekten önce dirsekliklerini kollarına sabitliyorum. "Omuzlukların, tekmeliklerin ve kaskın arasında güvende olacağını düşünüyorum."

"Şaka mı şeker mi oynamaya gidiyorum anne, savaşa değil."

Giderek daha fazla ergen gibi konuşmaya başlayan dokuz yaşındaki çocuğuma gözlerimi deviriyorum ve bunun ne kadarının en iyi arkadaşlarından biri olan Liam'ın ergen olmasıyla ilgili olduğunu merak ediyorum. "Asla çok güvende olamazsın."

Tekmeliklerini bir kez daha düzeltmeye çalıştığımda Kai elini omzuma koyuyor. "Anne, ben iyi olacağım. Rowan, Bossman ve Cortney ile gidiyorum. Tüm zaman boyunca çocuklarla birlikte olacaklar."

Formasının arkasındaki ismi gördüğümde gülümsememin dağılmasına izin vermemeye çalışıyorum-Parker.

Kai hokey sopasını hayali bir diske doğru sallayarak *vınlama* sesi çıkarır. Odanın öbür ucuna koşuyor ve pakı tekrar vuruyor. "Langfield, kaleye doğru hızla giden Parker'a pas veriyor. Chicago'nun pivotu Louis araya girmeye çalışıyor ama Parker pakı yakınında tutuyor. Şutunu çekiyor ve *aman Tanrım*, golü atıyor!" Kai kollarını havaya kaldırarak aşağı yukarı zıplıyor. "Parker Stanley Kupası finallerini kazandı!"

Sanki gerçekten final maçındaymış gibi benzersiz bir sevinç duyuyor ve Rowan'la aramızdaki ilişkiye rağmen oğlumun coşkusuyla daha da parlak bir şekilde gülümsüyorum.

O her zaman içine kapanık bir çocuktu - Ajay'ın vefatından sonra daha da içine kapandı - ama onun kabuğundan çıkıp yeniden neşeli olduğunu görmek dünyalara değişmeyeceğim bir şey. Onun ve benim *gülümsemelerimin* çoğu

Ne kadar denesem de düşünmeden edemediğim adam yüzünden. Doğrusu, denemeyi bıraktım, çünkü onun düşüncelerimdeki varlığından hoşlanıyorum.

Kapı çalıyor ve Kai parmaklarımı kavrayarak beni arkasına çekiyor. "Rowan geldi anne! Hadi gidelim! Ona kostümümü göstermeliyim!"

"Tamam, ama yavaş yürü ki düşmeyesin!" Benden ayrılıp ofisimin arka kapısına doğru koşarken ve beni görmezden gelirken arkasından bağıriyorum.

Rowan merdivenlerden arka avluya inerken o da dışarı fırlıyor ve Kai'nin tüm gücüyle ona doğru koşmasını dikkatle izliyorum.

Rowan sanki onu zaten bekliyormuş gibi eğilip onu yerden kaldırıyor ve oğlumu başının üzerinde salladıktan sonra nazikçe tekrar yere bırakıyor. O ve Kai yumruklarını tokuşturuyor ve Kai Rowan'a kostümünü göstermek için arkasını dönüyor.

Geniş gözleri Rowan'ın önünde yerde duran bir şeye sabitlenince Kai'nin çenesi düşüyor. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum. Rowan ayağını uzatıyor ve Kai heyecanla işaret ederek Winnie'nin dikkatini çekiyor. İkisi de Rowan'a sırtıyor ve sonunda neye baktıklarını görebiliyorum: Kai'ye giymesi için yalvardığım cırt cırtlı ayakkabılara.

Kai kollarını Rowan'a hızlı bir sarılışla doluyor ve ben sadece uzaktan sessiz bir gözlemci olsam da, kalbim açıklanamaz bir şekilde onların anına, bağlarına bağlı hissediyor. Sanki kalbim çok büyükmüş gibi, parmaklarımı göğsüme bastırarak duygularımı hafifletmeye çalışıyorum.

Bir süre sonra Rowan, Courtney ve Beckett ile el sıkışırken, Kai kostümlerini giymiş diğer çocuklarla birlikte piknik masasına doğru koşar.

Bugün erken saatlerde Beckett hamburger ızgara yapacağını söylediğinde, bana ve Kai'ye organik hindi hamburger aldığını söyledi, ancak herkesin yiyeceği hamburgerleri gördüğünde oğlumun yüzündeki özlem dolu ifadeyi görünce, ona bugün istediği her şeyi yiyebileceğini söyledim; kural yoktu.

"Bütün şekerleri bile mi?" Ne de olsa o bir çocuktu ve onlar, ebeveynlerini kendi uçuk fikirlerini kabul etmeleri için manipüle edecek gözlerle doğarlardı.

İçimi çektim ama her Cadılar Bayramı'nda yaptığım gibi kesin bir hayır demekten kaçındım. Bunun yerine ona bugün istediği beş şekeri alabileceğini ve hafta boyunca beş tane daha alabileceğini söyledim. Sözümü geri almak istesem de, ondan bütün hafta boyunca aldığım en büyük sarılmayı aldığım da doğru şeyi yaptığımı anladım.

Sivri cadı şapkamı düzeltmeden önce ofisimin sınırlarından ve mahremiyetinden avluyu bir kez daha tarıyorum.

Dördümüz de -Dylan, Delia, Liv ve ben- benzer cadı kostümleri giymiştik, yüzümüzde aynı yeşil makyaj ve cadı burnu vardı. *Geleneksel* Cadılar Bayramı barbekümüzün ardından çocuklar dışarı çıkarken biz de içeride kalıp evdeki ilk Cadılar Bayramı'mızda şeker mi şaka mı yapanları karşılamaya karar vermiştik.

Beckett ve Cortney köşede hamburger ve sebze ızgara yaparken, yeşil suratlı Dylan büyük bir kazanın içinde bir şeyler karıştırıyor.

Dylan turuncu bir sıvıyı kaşıkla bardaklara dolduruyor ve kucaklarında battaniyelerle çimenlikteki sandalyelerde oturan Liv ve Delia'ya uzatıyor. Karnının etrafı her geçen gün daha da yuvarlaklaşıyor ve çok sevimli görünüyor. Geçenlerde bebeğin ilk çırpınışlarını bile hissetti ve hareketlerinden bebeğin erken yürüyeceğini anladığını söyledi.

Yavaşça kapıdan çıkıyorum ve önce Rowan'ın bakışlarını yakalıyorum.

Altın yeşili gözleri üzerimde geziniyor, sivri siyah ayakkabılarımdan başlayıp siyah elbisemin düşük V yakasının altından görünen göğüs dekolteme takılıyor ve sonra gözlerimde karar kılıyor. Mümkün olan en düşük V yakayı seçmiş ve push-up sütyen giymiş olabilirim ya da olmayabilirim, ama kimse bunu kanıtlayamaz ve ne olursa olsun, bunu inkar etmeye devam edeceğim.

Rowan topuklarının üzerinde geriye yaslanmadan önce alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş ve nefis dövme ön kolları kıvrılmış kolların altında tam teşhir halinde.

"Merhaba," diyorum beceriksizce, yüzümdeki yeşil boyanın, gözlerim onu açlıkla süzerken ağzımın kenarından akmakla tehdit eden salyama bulaşmamasını umarak.

Gülümsemesi hınzırlıyor ve düşüncelerimi çok iyi okuduğunu söylüyor. "Bunu bilmiyor olabilirsin doktor," diye mırıldandı, sadece benim duyabileceğim şekilde, "ama bende müthiş bir cadı fetişi var. Özellikle de kısa saçlı, dolgun dudaklı ve kulaklarının arkasında yıldız dövmesi olan cadılar için."

Dudaklarım seğiriyor. "Bir cadı fetişi, ha?" "Bir saplantı, daha doğrusu."

"Eminim bu gece dışarıda bu niteliklere uyan cadılar olacaktır."

Bakışlarımı tutuyor. "Benim için sadece bir tane var." Bir sıcaklık göğsümde geziniyor.

"Rowan-"

"Pekâlâ çocuklar, işte kostümlerinizi," diye anons ediyor Delia, bir kutudan bir şey çıkarıp sözlerimi keserek.

"Kostümler mi?" Cortney kuşkuyla soruyor. "Çocukları sadece şeker mi şaka mı oynamaya götürdüğümüzü sanıyordum. Kimse bana giyineceğimizi söylemedi."

"Evet, öylesin," diye yineliyor Delia, tartışmaya yer olmadığını açıkça ortaya koyarak. Mor bir gecelikte birlikte kireç yeşili bir tulumu ona doğru fırlatır.

Cortney onu yakalar ve tıpkı saatli bir bombaya bakar gibi güvensizlikle bakar. İkizlerin piknik masasındaki yerlerinden başlarını kaldırdıklarını ve umutla ona doğru baktıklarını görünce, "Bu da ne?" diye kendini tuttu. "Yani, bu *da* ne böyle?"

"Ve sen." Cordelia Rowan'a doğru dönerek, federal hapisshanedan yeni çıkmış birine yapacağı gibi ona da bir göz attı. Sarı kollu kahverengi bir gömlek ve altın bir şapkayı ona doğru fırlatır. "Kot pantolonunu giyebilirsin ama gömleğini bununla değiştir, hokey çocuğu."

Rowan gömleği avucunun içine aldıktan sonra mırıldandı, "*Hokeyci çocuk mu?*

Benden gerçekten hoşlanmıyor, değil mi?"

Yumuşak kıkırdamam rüzgarda savrulup gidiyor. "Hayır, Delia'nın arkadaşça davrandığını söyleyebilirim."

"Ah," diyor başını sallayarak. "Demek bu Delia. Geçen sefer geldiğimde, nemlendirici *aromaterapi* olayı yüzünden doğru düzgün tanışamamıştık."

Dylan hem bana hem de Rowan'a birer bardak turuncu sıvı getiriyor. "Tekrar hoş geldin, Rowan. Seni görmek çok güzel!" Yeşil boyalı elini uzatarak bana bir fincan uzatıyor. "Bu bir 'zehirli' elma sangria. Açıkçası ben içmiyorum ama Liv ve Delia oldukça iyi olduğunu söyledi, o yüzden deneyin ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin."

Bir yudum alıyorum, ekşi elma şarabı ve tarçının dilimde bir an için oturmasına izin veriyorum. "Çok lezzetli."

Memnuniyetle başını sallıyor. "Bugün etrafınızda oldukça pembe bir parıltı var."

Başımı eğiyorum. "Yüzüm yeşil olmasına ve siyah bir cadı kostümü giymeme rağmen mi?"

Omuz silkiyor, dudakları emdiği vişneli Jolly Rancher yüzünden kızarmış. "Aşkın aurası bir Cadılar Bayramı kostümüyle zayıflatılamaz, Shay, özellikle de Cadılar Bayramı arifesinde. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Rowan'ın bakışlarıyla karşılaşmamak için elimden geleni yaparken, az önce boynuma tırmanan sıcaklık yanaklarıma oturuyor. Ama onun tenimi yaktığını hissedebiliyorum.

Sonunda başımı kaldırıp onun için için yanan gözleriyle karşılaştım. "Sanırım bana bir konuşma borçlusun, Doktor."

Lanet olası Dylan! Daha sonra onunla biraz konuşmam gerekecek.

Ayaklarımın altındaki çimenlere bakıyorum, kendimi karmakarışık hissediyorum. "Sonra konuşabilir miyiz?"

Rowan cevap vermek üzereyken Beckett'ın sesi dikkatimizi çekiyor.

Delia'nın kendisine uzattığı kırmızı gömleği, kahverengi pantolonu ve şapkayı sanki en yakın çöpten çıkarılmış gibi havaya kaldırıyor. "Ben bunu giymiyorum. Bu da ne böyle?"

"Hepimiz buna karar verdik," diye karşılık veriyor Delia, Beckett daha söze başlamadan. "Çocukları dışarı çıkarırken yedi cüceden üçü gibi giyineceksiniz. Cortney Şapşal, Rowan Mutlu ve sen de Huysuz olacaksın. Açıkçası, özellikle sizin Stuffy, Jerky ya da Dicky olmanızı tercih ederdim, ama ne yazık ki bu kostümler mevcut değildi."

Beckett başını Delia'ya doğru eğer. "Oh, har har. Bulabildiğinin en iyisi bu mu Medusa?"

İkili yine bitmek bilmeyen atışmalarına başlamadan Liv araya giriyor, "Biz böyle karar verdik Beckett. Şimdi lütfen git ve üstünü değiştir."

Beckett ihanete uğramış bir halde karısına bön bön bakar. Tam bir şeylerle karşılık vermek üzereyken Adeline, Liam'ın kolları arasında Cortney'nin kostümünü neşeyle alkışlar. Beckett'ın yüzü şekil değiştirir, kireç yeşili tulumu ve mor şapkasıyla beyzbol yıldızına verdiği tepki karşısında tüm sert çizgileri yumuşar.

"Yaşasın!" Kıkırdıyor, tekrar alkışlıyor.

Beckett'ın omuzları çöküyor ve içinden kızgınlığını mırıldanmasına rağmen Liv ya da çocukları için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını biliyorum. Rowan'a bakmadan önce ızgaraya bir el sallıyor. "Ben bu canavar her neyse onu giyerken yerime bakabilir misin?"

Rowan sırtarak ızgaraya doğru ilerliyor. "Hiç de değil."

Liv ve Dylan bir şeyler almak için içeri girdikten sonra Liam Adeline'i bana teslim etti. "Bir arkadaşımın evine gidiyorum. Diğer arkadaşım Scott beni alacak."

Adeline'i kollarıma alırken tedirginliğimi ve Cadılar Bayramı gecesi meydana gelen kazaların sayısına dair kafamın içinde yüzen rahatsız edici istatistikleri bastırıyorum. Ben onun annesi değilim, ama en iyi arkadaşlarım ve ben her zaman çocuklarımızın ikinci anneleri rolünü oynadık. "Be-"

"Biliyorum, Shay Teyze. Dikkatli olacağım."

O yanımdan geçerken dönüyorum. "Telefonunu açık tutmayı unutma. Ve arkadaşın araba kullanırken çok fazla konuşma. Dikkatinin dağılmasına gerek yok."

Liam gözlerini deviriyor. "Başka bir şey var mı?"

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Bana laf atma. Eğer beni başlatırsan bir sürü başka şey bulacağımı biliyorsun. Oh, ve yine ofisime gizlice girdiğini biliyorum."

"Ne? Hayır!" Dudaklarını büzüyor, gözleri kayıyor. Düşündüğünden daha kötü bir yalancı.

Başımı eğip gözlerimi ona dikiyorum, o da kıkırdıyor ve çok uzun kızıl saçlarını alnından savurarak uzaklaşıyor.

Arkasından bağıryorum, "Bir dahaki sefere ofisime gizlice girdiğinde, aşırı dozda şekerden ölmüş içecek bardaklarını kanıt olarak orada bırakmamaya çalış!"

Rowan'a sırtıarak bakıyorum ve hepimiz hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Buraya ilk geldiğinde zaten oldukça farklı bir şekilde karşılanmıştı, ama acaba tüm bunlar onun için çok mu fazla?

Beckett, Delia'nın ona atadığı karakter gibi giyinmiş ve aynı huysuz bakışlarla dışarı çıkar çıkmaz, Adeline kollarımda çırpınarak en sevdiği kişiye uzanıyor.

Beckett onu nazikçe elimden alıyor ve yanağına tatlı bir öpücük konduruyor. "Tuttum seni, ufaklık."

"Rowan'a bunun bir Cadılar Bayramı geleneği olduğunu mu söyledin?"

Ona sordum.

"Evet." Beckett bana göz kırpmıyor. "Ve bunu her yıl aynı insanlarla devam ettirmek niyetindeyim." Rowan ve Cortney'nin ızgarada konuşmalarına bakıyor. "Hokey oyuncunuz da dahil."

"Her yıl katılmaya niyetli olduğunu nereden biliyorsun? O buradaysa benim de katılacağımı nereden biliyorsun?"

Beckett şaşkınlıkla homurdanıyor. "Pip, ördüğün duvarlarla herkesi kandırdığını sanıyor olabilirsin ama sadece kendini kandırıyorsun. Ayrıca, seni onun özel fizyoterapisti yapmak için ipleri elime alabiliyorsam, birlikte olmanızı sağlamak için çekebileceğim diğer ipleri bir düşün."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bu adam ve onun dünya büyüklüğündeki egosu.

Beckett gülüyor. "Neden tüm bu Cadılar Bayramı geleneğini yarattığımı ve özellikle hayran olduğun adamı davet ettiğimi sanıyorsun?" Öne doğru eğiliyor. "IceMan'e Slick'i bizzat davet etmesi için arattığımı bile biliyor muydun? Bundan sonra hayır deme ihtimali olmadığını biliyordum."

Ağzım bir koi balığı gibi açık kaldı. Bu işbirlikçi parça-

"Peki Rowan'ın seni ve Kai'yi paten dersleri için almaya geldiği gün arabanın çalışmaması için bujiden kim kurşun çıkardı sanıyorsun?"

Sanki bariz entrikaları yüzünden fiziksel olarak itilmiş gibi bir adım geri çekildim. "Ne yaptın?!"

"Merak etme, yerine koydum." Beckett umursamazca omuz silkiyor. "Sana kalsaydı, arkadaşlarının onunla tanışmalarına izin vermeden önce hepsi eski haline dönerdi. O kadar uzun süre bekleyecek halim yoktu."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Nutkumun tutulduğu nadirdir ama manipülasyonunuzun seviyesini tarif edecek kelimelerim olduğundan emin değilim."

Uzaklaşmadan önce şakağına vurur. "Sen buna manipülasyon diyorsun; ben strateji diyorum, Pipsqueak."

Kıkırdıyorum, cüce kostümlü üç gülünç görünümlü dev adamı hatırlıyorum, huysuz olanı Adeline'in bebek arabasını tüm çocukların arkasından itiyordu.

Üç adam ne kadar keyifsiz görünseler de, en yakın arkadaşlarım ve ben milyonlarca fotoğraf çekmek için ısrar ettiğimizde kameralara gülümsemek konusunda çok iyi bir sporcuydular.

Hatta ayrılmadan önce sağlık ve esenlik kontrol listemdeki önemli maddeleri sabırla tekrarlamama izin verdiler.

Tüm çocuklar yattığı için evin bu kadar sessiz olduğuna inanamıyorum. Tükettikleri şeker miktarı göz önüne alındığında, yerleşebildiklerine bile şaşırdım. Ama bugün bunu düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim ve buna sadık kalacağım.

Bana bakın, "hayırlar yumağı" yöntemimi değiştiriyorum, her seferinde bir şekerleme felaketi.

"Bu gece Kai'yi şeker mi şaka mı oynamaya götürdüğün için teşekkür ederim. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye mırıldandım, temiz yüzlü ve pijamalarım

Haftalar önce son sigaramı paylaştığımız merdivenlerde şu anda Happy gibi giyinmiş bir adam.

Sadece içimde biriktirdiğim tüm geçmiş acıları ve hayal kırıklıklarını simgeleyen bir sigara değil, aynı zamanda bitmesiyle birlikte yeni bir şeyin başlangıcını temsil eden bir sigara.

Yeni bir ben.

Ve her şeyin uçurumunda benimle birlikteydi.

Kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Bir değil. Çok eğlendim.

Senin çocuğun başka bir şey, Shay."

"Öyle mi?" Profilini, kare çenesini ve yumuşak dudaklarının köşelerini inceleyerek soruyorum. Bu adam gülünç bir kostüm giymiş olsa bile bu kadar muhteşem görünmeyi nasıl başarıyordu?

Dönüyor ve bakışlarımı buluyor. "Evet ve aileni gerçekten seviyorum." Boğazıma bir şey düğümleniyor ve gözlerimi diken diken ediyor.

Onların hayatımdaki önemini fark etti - benim çılgınca bulduğum ailem - ve bunun benim için ne anlama geldiğini kelimelere dökemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz evlilik yıllarından sonra, Ajay bile en iyi arkadaşlarıma duyduğum sevgiyi anlayamadı.

Kapağımdan bir damla gözyaşı kaçıyor. "Evet. Ben de onları gerçekten seviyorum."

"Hey." Yüzümü avuçlarının arasına alan Rowan'ın kaşlarının arasında derin bir çatıklık uzanıyor. "Neyin var?"

Başımı sallıyorum, başparmağının ıslak yanağımda gezinmesinin keyfini çıkarıyorum. "Yok bir şey, ben sadece ..." Sulu bakışlarımı kaldırıyorum. "Sen benim için mükemmel olabilirsin Rowan Slick Parker ve ben sana aşık olabilirim."

Kıpırdamıyor, nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Tam özür dileyecek, ağlayacak ya da bu sözleri boşlukta söylemişim gibi hissettirmeyecek bir şey yapacaktım ki derin sesi beni olduğum yere yapıştırdı. "Sadece ve sadece'leri çıkar ve tekrar söyle."

"Sen benim için mükemmelsin Rowan Slick Parker ve ben sana aşık oluyorum." Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Yanlış gidebilecek her şeyden korkuyordum. Benim ve Kai'nin kalbini kırabileceğinden. Bir dahaki sefere buzda yaralandığımda daha kötü olabileceğinden... çok daha kötü. Tekrar yalnız kalmaktan korkuyordum. Ama şimdi," titreyen bir nefes daha alırken dudaklarım titriyor, "şimdi, korktuğum tek şey doğru gidebilecek her şeyi deneyimlemek için orada olmamak."

Yüzümü kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Dili dudaklarımın üzerinde geziniyor, ben ona erişim sağlamak için ağzımı açtığımda dikişlerimin arasından kayıyor. Ellerim dudaklarımın etrafında kıvrılırken dillerimiz birbirine dolanıyor.

Başını tutup onu daha yakına çekiyor ve memnuniyetini mırıldanıyor.

Yüzlerimizi eğerek daha fazlasını alıyor, tenimin ısınmasına ve kalbimin çarpmasına neden oluyor. Yumuşakça inliyor, sanki aramızdaki iki gün bir asra bedelmış gibi birbirimizin tadına bakıyoruz.

Öyleydiler. Gerçekten öyleydiler.

"Kahretsin bebeğim, seni özledim. Dudaklarını, tadını, gülüşünü," diye nefes alıyor, kadifemsi sesi tenimde gezinirken benden çok çabuk kopuyor. Gözlerinde dile getirilmemiş sorularla bana bakarken göğsü benimkiyle birlikte yükselip alçalıyor.

Bu soruların cevaplanmasına ihtiyacı olduğunu bildiğim için ellerimi gömleğinden çekiyorum.

Nefes alıyorum, son Ekim esintisinin ciğerlerimi sarmasına izin veriyorum. "Bu benim için de çıkarları olan bir arkadaş durumu değil Rowan. Öyle söylediğimi biliyorum ama sanırım bu seni uzakta tutmak için gösterdiğim son çabaydı." Elini tutup parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum. "O kadar içime işledin ki, kalbime yerleştin. İstesem de senden uzak duramam."

Parmağıyla çenemi kaldırıyor. "O zaman yapma." "Yapmayacağım."

Dudaklarından memnun bir gülümseme yükseliyor, sonra tekrar düşüyor. "İnternetteki resimler için üzgünüm tatlım. Keşke uğraşmak zorunda kaldığımız bir şey olmasaydı ama haklısın. Bu tür fotoğraflar tekrar çekilecektir ve bir dahaki sefere daha suçlayıcı olabilirler."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken elim onun elinin karşısında gevşiyor. "Ne diyorsun Rowan?"

Parmaklarımızı birbirine dolayarak uzaklaşmamı engelliyor. "Seni kovduğumu söylüyorum, Doktor." Kaşlarının çatılması üzerine devam ediyor: "Kusursuz bir plan değil ama birlikte olmanın bir yolunu bulurken işini ve itibarını korumak için aklıma gelen en iyi şey bu." Kaşlarını sallıyor. "Her halükarda, sayende kasıklarım neredeyse tamamen iyileşti." Belli ki fizik tedaviden bahsetmiyor.

Sözlerini düşünerek sırtıyorum. Kötü bir plan değil. Biri bunu gerçekten büyütmek isterse hâlâ başıma bela olabilir ama profesyonel ilişkimizi sonlandırmak elimizdeki tek plan olabilir. Ve . . . Bu riski almak benim için sorun değil.

Çünkü karşılığında çok daha fazlasını alırdım.

"Bir Şey daha var," diyor ve beni kucağına çekerek üzerine oturtuyor. Elleri sahiplenici bir Şekilde kıçımın üzerinde duruyor.

Parmaklarımı dağınik saçlarında gezdiriyorum. "Bu da ne?"

"Benim de sana kesinlikle, geri dönölmez bir Şekilde ve delicesine aşık olduğumu."

yirmi altı shay

1 ay sonra

ROWAN

On dakika içinde evde olacağım. Oraya gittiğimde seni tamamen çıplak ve duşta istiyorum.

Alt dudacağımı , evine döndüğünde ne yapmayı planladığına dair beynimde dolaşan müstehcen görüntülere gülümsüyorum.

BEN

Biliyorsun, çoğu insan duşa çıplak girer.

Onun çenesini sıkıldığını hayal ederek gülüyorum.

ROWAN

Bence o akıllı ağzın sana pembe bir kış kazandırdı. Ve ben eve gelene kadar kendine dokunmayı ya da milyonlarca oyuncağından birini kullanmayı aklımdan bile geçirme.

Yatak odasına koştum ve komodininin en sevdiğim oyuncağı aldım. Evet, artık bir değil, *iki tane* yüksek fiyatlı, altın kuku doldurucuya sahibim.

Rowan, cömert ve düşünceli adam olduğu için, ziyarete geldiğimde bir tanesini burada, diğerini de evde tutmam konusunda ısrar etti. Evdekini sadece o maça gittiğinde kullanıyorum, ama yine de ilk şartımıza uymak zorundayım - görüntülü görüşme yaparken olduğu gibi onun önünde kullanmak. Ve şunu söylememe izin verin, adam benim kendimi tatmin etmemi izlemeyi Sports Center'ı izlemekten daha çok seviyor ve bu bir şey söylüyor çünkü Sports Center'ı *seviyor*.

İpekli, uzun kollu üstümün düğmelerini açıp yere bırakmadan önce duşunu açıyorum, sonra da pantolonumu çıkarıyorum.

Geçtiğimiz ay boyunca, o evdeyken birbirimizi görmeye devam ettik ve buradayken tüm geceyi onunla geçirebilmeyi dilesem de, akşamı Kai ile geçirmek için her zaman eve dönüyorum.

Geçtiğimiz hafta sonu, Rowan Şükran Günü'nü bizimle kutlamak için eve geldi ve Kai ile nasıl etkileşime girdiklerini gördükten sonra - birbirlerine tamamen aşık oldular - oğluma bizden bahsetmenin zamanının geldiğine karar verdim. Bilmeyi hak ediyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok heyecanlanmıştı. Aslında, ikimizi de kucakladı ve bana -tırnak içinde söylüyorum- "gelmiş geçmiş en inanılmaz sporcuyla çıktığım için gelmiş geçmiş en havalı anne" olduğumu söyledi.

Ayrıca şaşırtıcı olmayan bir şekilde, erkek arkadaşımın egosu bu sözlerle on kat şişti. Tavus kuşu gibi süzülüşü ve gagalayışıyla gözlerimin kafamın arkasına takılacağını sandım.

Ancak Kai mutlu görünse de, o gece yatmadan önce onu kucakladığımda daha derine inmeyi ihmal etmedim. Ona Rowan'ın asla babasının yerini alamayacağını ve benim için Kai'nin mutluluğunun her zaman önce geleceğini hatırlattım.

Oğlum ona verdiğim değerden daha bilge olduğunu defalarca kanıtladığı için bana daha sıkı sarıldı ve "Beni ne kadar sevdiğini biliyorum anne" dedi.

Duştan çıkan buhar beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Oyuncağımı -tüm zamanların en büyük hokey oyuncularından birine ithafen ve Rowan'ı çok kızdırdığı için Wayne adını verdim- parmağım düğmenin üzerindeyken dikişin altına yerleştirmeye karar verdiğimde külotumu düşürmek üzereydim.

Hızlıca bir resme tıklıyorum ve son mesajına bir yanıtla birlikte gönderiyorum.

BEN

Siz gelmeden önce Wayne'in beni biraz ısıtmasına izin verecektim.
<patlıcan emoji> <taco emoji> <muz emoji>

Kendi kendime kıkırdarak iç çamaşırımı bırakıyorum ve lüks banyo ürünlerini sakladığı yere doğru yürüyorum. Yemin ederim, adamın bir spadan daha fazla banyo ürünü var. Burnumu pembe-sarı bir duş bombasının üzerine koyup hafif parfümünü içime çekiyorum. Şakayık ve vanilya.

Duşa bırakıp geri dönüyorum ve telefonum titreşince kontrol ediyorum.

ROWAN

Beni bir kazaya mı bulaştırmaya çalışıyorsun, kadın? Çünkü neredeyse olan buydu. Yemin ederim Shay, ben yanında olmadan o şeyin sana dokunmasına izin verirsen Wayne'i, Jensen'ı ya da her kimse onu ezerim.

Ben kıkırdarken bir mesaj daha geliyor.

ROWAN

Bu yemek emoji'leri de neyin nesi? Lütfen bana şu anda garip smoothie'lerinden birini düşünmediğini söyle.

Henüz duşa girmiş, ılık suyun çağlayanına kendimi kaptırmış ve buharla birlikte yükselen çiçek kokusuyla duyularımı doldurmuştum ki banyonun kapısı açılıyor ve Rowan'ın formu kapı aralığını dolduruyor.

Etrafımı saran sıcak buhara rağmen, fırtınalı gözleri elimdeki altın nesneye düşmeden önce beni delip geçerken içimden bir ürperti geçiyor.

Çok kızgın.

Ve Tanrım, sinirli ve tahrik olmuş bir Rowan Parker, Tanrı'nın benim muhtaç vajinama bir hediyesi.

Kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesi içinde seks ve erkekliğin vücut bulmuş halinden başka bir şey görünmeyen adam, yavaşça saatini çıkarıp kol düğmelerini çözerken bana doğru yaklaşıyor. Her adımda ağzım sulanırken gözleri üzerimde sabit kalıyor.

İpeksi su akıntıları kıvrımlarımın üzerinde kayıyor, sıcak ifadesinin diliyle yapmayı vaat ettiğı gibi vücudumun her kıvrımını izliyor.

Kemerini çözerken sesi duşun ritmik uğultusunu kesiyor. "Dizlerinin üzerine çök, Shayla. Ve elindekinden kurtul."

Nefesim kesilirken amım beklentiyle zonkluyor ama dediğini yapıyorum, yüzümden aşağı süzülen spreyin içinden ona bakıyorum.

Takım elbisesini ve iç çamaşırını çıkarma şovu yaptıktan sonra Rowan duşa giriyor, devasa, çıplak formu ihtiyaçla titreşiyor. Güzel mantar kafasıyla eşit derecede büyük horozu ıslak dudaklarıma dokunuyor.

Rowan şaftını bir, iki kez okşuyor ve ağzım açık kalıyor, sabırsız ve özlem dolu.

Kıkırdıyor. "Çok muhtaç. Sikim için çok hazır."

Elim klitorisime uzanırken aralarındaki isteğin bir kısmını hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırıyorum.

"Bunu aklından bile geçirme." Rowan'ın sert komutuyla elimi tekrar yanıma düşürdüm. "O am benim dokunmak, yemek ve sikmek için." Sikini dudaklarıma yerleştirdi. "Şimdi aç ve em."

Ağzımı açıp içine girmesine izin verdiğimde içimde bir elektrik dalgası yükseliyor. Ellerim kalçalarında dinlenirken dudaklarım onun kadifemsi ıslak tenini sarıyor. Başımı öne eğip onu daha derine çekiyorum. Rowan başını geriye atıp kontrolü bıraktığında içimde bir tatmin duygusu yuvarlanıyor.

"*Fuuuck.*" diye inliyor, büyük avucunu başımın etrafında kıvrarak. "Bu çok iyi hissettiriyor, bebeğim. Tanrım, ağzını seviyorum."

Daha fazlasını içine alabilmek için çenemi elimden geldiğince genişletirken, başımı geri ucuyla alay etmeden önce dilimi şaftının alt tarafında gezdiriyorum, tam da onun sevdiği gibi.

Bu devasa adamın önünde diz çökmek ama bunu yaparken tüm kontrole sahip olmak baş döndürücü bir duygu.

Elimi şaftının dibine yerleştirerek üzerinde sallanmaya devam ediyorum, kökünden ucuna kadar yalıyor ve emiyorum. Rowan takdirini mırıldanıyor, ben onu boğazımın arkasına doğru iterken inliyor.

Ama daha sözünü bitiremeden, aceleyle çekip beni kollarının arasına alıyor. Adamın gecikmiş hazlarla ilgili olduğu düşünüldüğünde şaşırmadım.

Bacaklarım gövdesine dolanacak şekilde beni kaldırıyor, sırtımı ıslak duş duvarına yaslıyor ve girişime hizalıyor. Tek seferde içime batıyor, o kadar derin ki coşkuyla çığlık atıyorum. Duvarlarım onunkine uyum sağlamak için genişliyor

G noktama çarptıkça zonkluyor.

"İzle bebeğim," diye kulağımın dibinde geveliyor. "Açgözlü amını dolduran sikime bak."

Başımı duvardan güçlkle kaldırabilsem de, önemli bir görevdeymiş gibi sert ve hızlı, odaklanmış ve ciddi bir şekilde içime girmesini izliyorum.

Hayatımın yolculuğu için ona tutunurken, dudakları dudaklarımı yutarken tırnaklarım omuzlarına batıyor. Beni iyice öpüyor, dilini ağzımın içine sokuyor, bu sırada sırtım duvara çarpıyor.

Neredeyse tamamen geri çekilip tekrar içime dalmadan önce nefesinin altında küfrederek tekrar tekrar içime giriyor.

Coşku dalgaları beni altına çekiyor ve bedenim bir kez daha onun altında eğiliyor, sikini boğarcasına kavırıyor.

Rowan dudaklarını boynuma bastırıyor. "İşte bu, bebeğim. Bırak ve benim için gel."

Orgazmı onu aşağı çekmeden önce yeryüzüne geri inerken içimde sürmeye devam ediyor. Ama içime boşalırken bile beni ne kadar sevdiğini, ne kadar güzel olduğumu ve bensiz yaşayamayacağını söylemeye devam ediyor.

göre, aşktaki ikinci şansım en tatlısı olabilir.

"Sen ve Kai'nin benim yanıma taşınmanızı istiyorum." Adem elması sallanıyor ve gergin olduğunu hissediyorum. "Bir elmanın üç yarısı gibi olmamızı istiyorum."

Deyim bu noktada benim için düzeltilemeyecek kadar sevimli.

Yatağındaki battaniyenin altında çıplak bir şekilde ona doğru uzanırken yüzünün sert hatlarını ve dudaklarının yumuşak kıvrımlarını inceliyorum. Geçen bir saat boyunca konuşmak ve sarılmaktan başka bir şey yapmadık.

Tamam, çarşaflarımızın buruş buruş olmasına neden olan birkaç şey daha yapmış olabiliriz, ama bu ne burada ne de orada.

Annesini ve kız kardeşini her gün kontrol etmesinden, ilgi odağı olan stresli bir kariyeri yönetme şekline ve hiçbir şey ulaşamaz değilmiş gibi hayata bakışına kadar onunla ilgili her şeyi büyüleyici buluyorum. O tanıdığım en samimi ve akli başında insan ve bazen sadece yirmi yedi yaşında olmasına şaşıyorum.

"Yapamayız." Gözlerindeki ışık azalıyor ve aceleyle açıklıyorum: "İstemediğimden değil, inan bana. Sadece en iyi arkadaşlarım ve ben özellikle çocuklarımızı birlikte büyötmeye karar verdik. Bu yüzden buraya taşındım."

Rowan gözlerini kısıyor. "Yani, bu sonsuza dek sürececek bir şey mi? Sonsuza kadar birlikte mi yaşayacaksınız?"

Altıma sıkıştırmadığım omzumu kaldırıyorum. "Evet, Beckett ve Cortney bu yüzden yanımıza taşındı... çünkü bu bizim anlaşmamızdı. O zamanlar hiçbirimiz yeniden aşkı bulmayı beklemiyorduk." Birbirine dolanmış ellerimizi yaklaştırıp dudaklarımı onun sert parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ben de seni bulmayı hiç beklemiyordum."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama sen yaptın. Beni o soyunma odasında buldun ve kıkırmı organik, merada yetiştirilmiş bir et parçasıymış gibi süzdün."

Kıkırdıyorum. "Dünya standartlarındaki kığın benim için anlaşmayı mühürledi."

Rowan kıkırdar. "Bundan gurur mu duymalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilmiyorum."

Senin için bunu yapan şey *buydu*."

"Oh, kesinlikle endişeliyim." Alaycı bir şekilde başımı salladım.

Ortam ciddileşmeden önce o ve ben tekrar gülüyoruz ve ben biraz daha açıklık getirmek istiyorum. "Kai sessiz bir çocuk ve kabuğundan çıkması zaman alıyor. Evdeki diğer çocuklarla ne kadar ilerlediğiyle gurur duyuyorum. Özellikle Winnie ve Liam ile inanılmaz bağlar kurdu ve ben de onların yakın kalmasını istiyorum, anlıyor musunuz?"

Rowan fısıldar, "Evet, biliyorum."

"Onu tekrar kökünden koparmak istemiyorum. Evinizi ne kadar sevse de, ailesi ve arkadaşları o evde ve onları her gün göremezse özler. Tekrar içine kapanacağından ve çekingen olacağından korkuyorum. Şu anda ne kadar mutlu olduğunu görüyorum ve bunu riske atmak istemiyorum."

Küçük oğlumun gülümsemesinin solduğunu düşünmek bile göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Rowan dikkatimi çektiğinden emin olmak için yüzümü avuçluyor. "Yüzde yüz anlıyorum bebeğim."

Rahatlamış bir nefes alıyorum. "Bize taşınmayı . . bize taşınmayı düşünür müsün?" Bunu sormak benim için çok fazla ve hayır derse anlayışla karşılarım.

"Evet," diye o kadar hızlı cevap veriyor ki beni duyup duymadığını bile merak ediyorum. Yüzümdeki şaşkınlığı görünce kıkırdıyor. "Evet Shay, eğer herkes için sorun yoksa taşınacağım. Hem senin hem de Kai'nin hayatında olmak istiyorum. Şehirde olduğum her dakikayı seninle *evde* geçirmek istiyorum."

"Peki ya , dairen?" "Onu satacağım."

Çenem gevşedi. "Satacak mısın? Boston Limanı manzarasını özlemez miydin?"

karar vermesi iki saniyeden kısa sürdüğü için şoktayım, sanki ortada hiçbir şey yokmuş gibi. Ve böylesine büyük bir kararı bu kadar hızlı vermiş olması bana onun bizim hakkımızda ne kadar ciddi olduğunun ipuçlarını veriyor. Bu işte sonuna kadar var, kaçış kapısı yok, çıkış yolu yok.

"Bebeğim, özleyeceğim tek manzara her sabah senin yanında uyanmak. Ve bu pazarlığa açık değil."

Tanrım, bu adam . . . Onu hak ediyor muyum?

Onu vazgeçerek öperim. "Sana aşık olabilirim, Rowan Parker."

Gözleri kızarır. "Sadece ve sadece'leri çıkar ve tekrar söyle."

Ortak değiş tokuşumuz haline gelen şeye kıkırdıyorum. "Sana çok aşığım Rowan Parker."

Dakikalar sonra, yarınki planlarımızı hatırladığımda birbirimize sarılmıştık, o boynumu öpüyor ve ısıırıyordu. Kai ile vakit geçirebilmek için gitmem gerekiyor. "Yarın Kai ve Winnie'yi paten kaymaya götürmek hâlâ senin için sorun olur mu?"

Rowan usulca kıkırdar. "Ben yüzde yüz iyiyim. soru, *sen iyi* misin? Onları halka açık bir buz pistine götürecek olmamın seni endişelendirdiğini biliyorum ama Kai çok heyecanlı. Son bir ayda harika bir patenci oldu."

Dudağımın kenarını ısırarak başımı sallıyorum. "İkisinin de senin yanında güvende olacağını biliyorum. Sadece, yarın akşam katılmam gereken konferans nedeniyle sizinle gelemeyeceğim ve Sadece biraz gerginim, hepsi bu."

"Yeniden planlamamızı ister misin? Onları başka bir gün götürebilirim."

Başımı salladım. Bu, Kai ve Winnie'nin bütün hafta boyunca dört gözle bekledikleri bir şeydi ve eğer yeniden planlanırlarsa bu onları gerçekten hayal kırıklığına uğrattırdı. Ayrıca Rowan önümüzdeki on gün boyunca yolda olacak. Onun yoğun programıyla tekrar zaman bulmak zor .

Eski ben, Kai'nin halka açık bir pistte paten kaymasına izin verme fikrini bile reddederdi - bırakın paten kaymayı, nokta! Ama endişemi kontrol etmek için adımlar atıyorum ve onun emin ellerde olacağını bilerek pozitif kalmayı tercih ediyorum.

"Hayır, ertelemeyin. Bunu onlar için istiyorum." Ona en kendinden emin gülümsememi veriyorum. "Sonrasında ne kadar eğlendiğinizi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sanki gerçekten oradaymışsın gibi olacak," diyerek endişelerimi gideriyor. "Tek bir ayrıntıyı bile atlamayacağız."

Ama tabii ki, gözlerimi oğlumdan ayırdığım ilk anda, evren beni tüm korkularımla aynı anda mücadele etmem için zorluyor.

yirmi yedi

Rowan

"Yakında bu vahşi tugaya katılacağını DUYDUM." Kai ve Winnie evden çıkarken Beckett Langfield kolunu sallayarak arkasını işaret ediyor.

Shay tüm gün süren konferansındayken onları açık hava buz pateni pistine götürmek için buradayım.

"Öyle görünüyor. Birkaç hafta içinde taşınacağım." Omzumun üzerinden birkaç kapı ötedeki satılık tabelası asılı eve bakıyorum. "Peki, bu bölgedeki emlak piyasasında neler oluyor? Son birkaç aydır hızla yükseliyor."

Şimdilik Shay ve Kai ile birlikte bu eve taşınmaktan memnun olsam da, bunun sonsuza kadar geçerli olup olmayacağını bilmiyorum. Kendi evimizin olması da güzel olurdu. Ama onu ve Kai'yi en iyi arkadaşlarından ayırmak istemediğim için, mahallede bir mülk satın almayı araştırıyorum.

"Tanrı aşkına, sen de mi?" Beckett nefes alarak gözlerini kapatır. "Sanırım bu bölgeden ev almak istiyorsunuz?"

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyorum ama daha fazlasını söylemiyorum. Beckett'in Shay'le konuşmaya fırsat bulamadan ona bir şey söylemesini istemiyorum, çünkü bu benim daha yeni araştırmaya başladığım bir konu.

"Sen, ben ve Cortney bir ara konuşmaya ne dersiniz?" diye soruyor ellerini ceplerine. "Bazı planlarımız var ama son satranç taşımız en zoru olacak gibi görünüyor. Ve o da saçlarının yerinde zehirli yılanlar olan bir kadın şeklinde geliyor." Bir elini çenesine götürüp kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldanıyor. "Ve

Çoğu erkeği taşa çevirme eğiliminde olduğu için, bu iş için gerçekten sabırlı biri gerekecek. Neredeyse onun kadar inatçı biri ..."

Ona şüpheyile bakıyorum. Esrar mı içiyordu? Yoksa burada yaşamak onu delirtti mi? Çünkü, gerçekten, neden bahsediyor bu?

Elini bana doğru salladı. "gerektirecek bir şey yok, hokey yıldızı. Sadece aynı olduğumuzu bilin."

İfadesinin ardından iki parmağıyla gözlerini işaret ediyor, sonra parmaklarını bana doğru çeviriyor ve bu hareketi birkaç kez tekrarlıyor.

Evet, kesinlikle iyi.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Size evrensel bir el hareketiyle aynı sayfada olduğumuzu söylüyorum."

"Bu aynı fikirde olmanın evrensel el hareketi değil. Bu 'seni görüyorum' anlamına gelen bir hareket. 'Aynı fikirdeyiz' anlamına gelen evrensel el hareketi, işaret parmağını iki kişinin göğsü arasında sallamaktır." Hareketi gösteriyorum.

"Bu çok saçma. Bu hareketi hayatım boyunca kullandım ve hiç kimse bununla ilgili bir sorun yaşamadı."

"*Tüm hayatın boyunca* mı? Gerçekten mi? Bu hareketi ne zaman kullanman gerekecek ki?"

"Az önce yaptım!" diye bağıyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Hayatın boyunca yanlış kullanmışsın."

"Hayır, . Kimse sandıklar arasında el sallayamaz. Bu aptalca görünüyor."

İkimiz de kendimize aşırı güvenen pislikler olduğumuz için çatışacağımızı görebiliyorum.

Tam tekrar tartışmak üzereydim ki Kai ve Winnie "Artık gidebilir miyiz?" diye mızızlandılar.

İşaret parmağımı Beckett'la benim aramda gezdiriyorum. "Bu iş daha bitmedi."

İki parmağıyla önce kendi gözlerini, sonra da benimkileri işaret ederek o aptal, yanlış hareketi yapıyor. "Bu konuda aynı fikirdeyiz."

"Pekala dostum, bir şeye tutunman gerekirse diye pistin kenarlarına yakın durmanı istiyorum, tamam mı?"

Oldukça kalabalık olan buz pateni pistinin dışında duruyoruz, etrafımız dükkanlarla ve tatil ışıklarıyla parıldayan ağaçlarla çevrili, sıcak kış kıyafetlerimizi giymiş, patenlerimizi takmışız. Hem Kai hem de Winnie sonunda birlikte paten kaymaya gidecekleri için ne kadar heyecanlı oldukları hakkında sohbet etmeyi bırakmadılar, Kai ona geçen ay ne kadar iyi olduğunu söyledi.

Doğru, paten kaymayı gerçekten çok iyi öğrendi ama hala acemi, bu yüzden temel bilgileri iyi kavramış olsa da daha karmaşık hareketlerde kendine güveni daha az.

Kai başparmağını bana doğru uzatıyor, burnu keskin esintiden pembeleşmiş. "Anladım o."

Kai, Winnie ve ben buzun üzerine çıktık, ben Kai'nin elini tutuyordum. O da

Girer girmez pistin kenarına bırakıyor ve bana omuz silkiyor. Anlıyorum. Arkadaşının önünde sürdürmesi gereken bir itibarı var ve buz pateni yaparken bir yetişkinin elini tutmak zorunda kalan çocuk olarak tanınmak istemiyor. Yine de patenle kayarlarken gözümü ikisinden ayırmamaya özen gösteriyorum.

Winnie paten kaymayı iyi kavramış görünüyor ve Kai de çok geride kalmıyor. Ayakları yere basmadan önce sadece birkaç saniye yalpaladı ve hemen onun yanında süzölmeye başladı.

Yanımızdan geçen birkaç yabancı merakla bana bakıyor, muhtemelen neden tanıdık geldiğimi merak ediyorlar. Çocukların arkasından gitmeden önce onlara başımı sallıyorum ve Shay'e Kai'nin ne kadar iyi olduğunu söylemeyi aklıma not ediyorum.

Kasım ayının sonunda güzel ama serin bir gün ve çoğu insan için teknik olarak iş günü olmasına rağmen, meydanın etrafında alışveriş yapanlar arasında oldukça fazla telaş var.

Winnie tek ayağının üzerinde büyük bir daire çiziyor, ellerini kaldırmış süzölürken Kai sırtarak onu izliyor. Kıkırdadığında yüzünün önünde buhar pıfları yükseliyor.

"Bahse girerim bunu yapamazsın, Kai! Merak etme, bir gün benim kadar iyi olduğunda yapabileceksin."

Kai'nin gülümsemesi egosuna aldığı darbenin etkisinden kurtulurken hafifçe dalgalanıyor. "Rowan zaten oldukça iyi olduğumu söylüyor. Ayrıca şimdiye kadar tanıştığı en hızlı öğrenen kişi olduğumu söyledi. Ve o bilirdi. O ülkedeki en iyi hokey oyuncusu. Muhtemelen dünyanın. Belki evrenin bile."

Tanrım, evlat. Beni gökyüzüne yükseltmekten bahsediyorsun.

Devam et, hiç umurumda değil.

Onlar kıkırdayarak ve konuşarak bir on dakika daha kayarken, ben birkaç adım arkalarında durup son birkaç aydaki her şeyi düşünüyorum.

Neyse ki Shay ile internette daha fazla fotoğrafımız yayınlanmadı, ancak eminim ki birlikte yaşamaya başladığımızda dair haberler çıktığında medya çılgınlığı başlayacaktır. Ama artık benim fizyoterapistim olmadığı için, olayları olduğu gibi ele almaya hazırız. Saklayacak bir şeyimiz yok.

Yolculuktan döner dönmez taşınmayı -bir sürü başka insanla birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olacağını- düşünüyordum ki, birdenbire birkaç kendini bilmez genç Kai ve Winnie'ye doğru kaymaya başladı. Yoldan çekiliyor ve Kai'ye dikkat etmesini söylemeye hazırlanıyordum ki yüzü şaşkınlığa dönüşüyor ve onlara çarpmaktan kıl payı kurtuluyor.

Ama bu çaba sırasında, ayağını düzeltmeye çalışırken geriye doğru yuvarlanıyor. Ona doğru uzandım ama onu yakalayacak kadar yakın değildim.

Homurtularını ve vücudunun affetmeyen buza çarparken çıkardığı kusursuz *gümbürtüyü* duyuyorum, elleri umutsuzca düşüşünü kırmaya çalışıyor.

Siktir!

"Kai!" I Bağır, acele etmek için onun yan, benim kalp çarpma gibi Göğsümün içinde bir sinek kuşunun kanatları. "İyi misin?"

Tanrım, lütfen bana iyi olduğunu söyle.

Gözlerinde biriken yaşları ve dudaklarını aşağı çeken belirgin kaşlarını gördüğümde midem bulanıyor. Diğer eliyle bileğini tutuyor, Winnie'nin endişeli bakışlarını gördükten sonra yüzünü düzeltmeye çalışıyor.

Burnunu çekerek yutkunur. "I . . . Bileğimi incittim."

Başımı sallıyorum ama boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum. Buzda bir sürü yaralanma gördüm. Burnumu kırdım, yıllar boyunca pek çok kesik ve çürük aldım, hatta bileğimi bile kırdım. Ama bu çocuğun yüzündeki ifade ve bileğini tutuş şekli, acıyı kendim yaşıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor.

Kolunu ve bileğini itip kakmamaya dikkat ederek onu kollarımın arasına alıyorum ve Winnie'ye arkamdan gelmesini söylemeden önce şakağına bir öpücük konduruyorum. "Tuttum seni dostum. Sadece bir dakika sıkı tutun."

Onu pistin dışındaki bir banka oturtarak bileğini yakından inceliyorum ve hareket aralığını incelemek için bileğini şu veya bu şekilde hareket ettirmesini istiyorum. Bu

Hızla şişiyor ve kanama şekline bakılırsa - dokunmama bile izin vermiyor - kontrol ettirmek için onu hastaneye götürmem gerekiyor.

Kai'nin ağlamaktan çok yüzünü buruşturmasına ve morarmanın azlığına bakılırsa, kırık olduğunu sanmıyorum ama onu doktora götürmeden emin olmanın bir yolu yok.

Yolda Shay ile yapmam gereken telefon görüşmesini düşününce midem bulanıyor.

Tanrım. *Bir keresinde* çocuğuna bakmam için bana güvenmişti ve ben her şeyi berbat ettim! Onu bir kez korumam gerekiyordu, o da yaralandı.

Çocukları özel bir pistin güvenliği dışında buraya getirirken aklımdan ne geçiyordu? Çocuklara nasıl bakılacağını bildiğime inanarak ne halt düşünüyordum? Bunun için uygun değilim; bunun gibi bariz kazaları bile öngöremiyorsam, onunla bir çocuk yetiştirmek için uygun değilim.

Shay öğrendiğinde ilişkimizin nasıl etkileneceğini düşünecek vaktim yok. Şu an bizi düşünmenin zamanı değil, önceliğim Kai iken olmaz.

Ama Kai'nin güvenliğinin Shay için her zaman ne kadar önemli olduğu düşünülürse, bugün onunla ilgilenmediğim için beni suçladığı için onu suçlayabilir miyim?

Yapmayı seçtiği şey buysa, benden uzaklaştığı için onu suçlayabilir miyim?

Başparmağımın tırnağını çiğneyerek küçük odanın içinde dolaşıyorum.

"Bu kadar çabuk buz koymanız iyi olmuş," diyor acil servis hemşiresi, Kai'nin hayati değerlerini kontrol etmek için etrafta dolanırken. Pistten çıkarken bir sokak satıcısından küçük bir torba buz alacak kadar aklım vardı. "Doktor birazdan gelip sizi görecektir ve röntgene ihtiyacınız olup olmadığına karar verecektir."

Kai başını sallıyor ama yüzümü görünce gözleri yumuşuyor. Hissettiğim kadar korkmuş görünmeliyim.

Bir şey söylemek için ağzını açtığında kapı çalınıyor ve Shay içeri giriyor. Gözleri beni ve Winnie'yi taradıktan sonra oğluna doğru koşuyor, elleri oğlunun yüzüne uzanıyor. "Aman Tanrım, Kai-ayıcık."

İyi misin?" Buz torbasının altındaki bileğine bakarken dudakları titriyor. "Sadece bileğin mi yoksa başka bir yerin de ağrıyor mu?"

Her nefes verişimde onun sorularıyla nefesim kesiliyor.

Onu güvende tutmam gerekiyordu. Benimleyken eğlenebileceğini ona göstermem gerekiyordu. O yokken başına bir şey gelmesinden duyduğu korkuyu gidermeye yardım etmem gerekiyordu.

Ve her adımda başarısız oldum.

Doktor içeri girip hepimizi içeri almadan önce kapı bir kez daha çalınıyor. Odanın ne kadar küçük olduğunu ve nefes almakta zorlandığımı düşünerek boğazımı temizliyorum ve Shay'in arkasından konuşuyorum. "Winnie'yle ben biraz başınızdan çekilelim." Sandalyelerden birinde oturan Winnie'ye doğru dönüyorum. "Neden onlar bitirene kadar biraz dışarıda oturmuyoruz?"

Başını sallıyor ve Shay'in sözlerimi onaylamak için omzunun üzerinden bile bakmadığını fark ediyorum. Sanki orada değilmişim gibi, ama yine de bunu ona karşı kullanamam. Stresli ve şu anda benim duygularımdan çok daha önemli şeylerle uğraşıyor.

Yine de bu beni saran batma hissini değiştirmiyor.

yirmi sekiz

shay

AMAN TANRIM, AYICIĞIM, İYİ MİSİN?" Küçük oğlumun yanına koşuyorum, bileğindeki buz torbasına bakarken göğsüm sıkışıyor. "Sadece bileğin mi yoksa başka bir yerin de ağrıyor mu?"

Rowan beni arayıp Kai yaralandığı için acil servise gittiklerini söylediğinde, yemin ederim kalbim duracak gibi oldu. Konferans salonundan dışarı fırladım ve arabama giderken ona milyonlarca soru sordum.

Burada ne kadar hızlı sürdüğümden bahsetmeyelim bile. Bu süreçte trafik kurallarını çiğnerken yakalanmamam bir mucize.

Odaya girip Rowan'ın yüzündeki asık suratı gördüğümde, aslında önce yanına gidip onu teselli etmek istedim. Ama Kai'yi kontrol etmek daha önemliydi.

"Sadece bileğim," diye cevap veriyor usulca. "Ama anne, bugün ne kadar eğlendiğimi anlamıyorsun bile."

Endişeli gözlerine bakıyorum. Bileği için endişelenmiyor. Aklındaki son şeyin bu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Ona spor yapmasına izin vermememin nedeninin tam da bu olduğunu söyleyeceğimden korkuyor.

Ve eski ben bunu söylerdi. Eski ben, evde kalmanın ve sadece güvenli aktivitelere katılmanın doğru yol olduğunu kanıtlamak için bir şans yakalamak için can atardı.

Ve yeni ben, denenmiş ve doğru koltuk değneğine geri dönmek istese de, bunun kendine verdiği sözü tutmasına yardımcı olmayacağını biliyor. Büyümek için. Yaşamak için. Bir "hayırlar yumağı" olmayı bırakmak.

Doktorun gelmesini beklerken başparmağımı yanağına sürüyorum. Emin olamıyorum ama kırık olduğunu sanmıyorum. Doktorun röntgenle değerlendirmesi gereken ince bir kırık olabilir ama daha önemli bir kırık gibi görünmüyor.

"Eğlenmene sevindim, tatlım."

Tam Rowan'la konuşmak için dönecektim ki kapı çalındı ve hemşire Kai'ye birkaç soru daha sorarken bir kargaşa oldu. Rowan'ın bir şeyler söylediğini biliyorum -sanırım Winnie'den onu takip etmesini istiyordu- ama dikkatim o kadar dağınıktı ki doğru düzgün duyamadım.

O ve Winnie gittikten sonra, Kai doktorla konuşuyor ve ona neler olduğunu tekrar anlatıyor. Ve kırık dakika sonra, röntgenler çekilip incelendikten sonra doktor, Kai'nin bileğini burktuğuna dair ilk şüphelerimi doğruluyor.

Üstesinden gelemeyeceğimiz ve terapi konusunda deneyim sahibi olmadığım bir şey değil. Dahası, Kai çok rahatsız görünmüyor, ancak iyileşmesi birkaç hafta sürecek.

Rowan, Kai ve ben çıkar çıkmaz bekleme odasında Winnie'nin yanındaki sandalyesinde doğruldu.

Winnie ciyaklayarak bize doğru koşuyor. "Ne dediler? İyi misin, Kai?"

Oğlum omuz silkiyor, mahcup bir sırıtişla bana bakıyor ve ona cevap vermeden önce, "Doktor hiç bu kadar güçlü birini görmediğini söyledi! Mutant güçlerim olup olmadığını sordu." Sanki bu tür şeyler onun başına her zaman geliyormuş gibi kayıtsızca sargılı kolunu gösteriyor. "Röntgen çektiler ve kemiklerimin Wolverine gibi adamantiumdan yapıldığını söylediler." Uzun bir hikâye anlattığının farkında olarak burnunu ovuşturuyor. "Her neyse, sadece bir burkulma olduğunu söylediler. Bu kadar çabuk iyileştigiime göre kısa sürede daha iyi olacağım!"

"Vay canına!" Winnie bileğini incelemek için ona yaklaşıarak cevap veriyor. "Bu çok havalı, Kai."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. Sadece çocuklar bileğini burkmanın *havalı* olacağını düşünür.

Tam Rowan'ın yanına gitmek üzereydim ki Delia bekleme odasının kapısından içeri dalıp Kai'ye doğru yöneldiğinde Kai'nin söylediklerini duyunca rahatlamış görünüyordu. Keskin gözleri onu değerlendiriyor. "Hey, dostum. İyi misin?"

Kai kolunu ona doğru sallar. "Ben iyiyim Delia Teyze. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da acımıyor."

Beni bulmadan önce kafasındaki saç tutamını karıştırıyor. "Hey! Buralardaydım ve grup sohbetimizde Kai hakkındaki mesajını gördüm, bu yüzden uğrayıp onu kontrol etmeye karar verdim."

Ona sarılıyorum. Dışarıdaki tüm güç gösterilerine rağmen, içeride büyük bir yumuşaklık var. "O iyi olacak."

"Peki sen nasılsın?" Merakla bana bakıyor. "Onun bu şekilde yaralandığını görmek kolay olmamalı."

En büyük korkularımdan birinin gerçekleşmekte olduğunu düşünürsek, sanırım değerlendirmesinde haklı. "Şaşırtıcı bir şekilde korkmuyorum," diyorum ona, sandalyesinde oturan ve sersemlemiş görünen Rowan'a bakarak. Yüzünü kaplayan ıstıraba bakılırsa, tüm bu çilenin onun için stresli olduğunu tahmin ediyorum. "Rowan Kai'yi muayene için buraya getirerek doğru olanı yaptı. Yolda beni aradı ve ben ona milyonlarca soru sorarken sakinliğini korudu." Ona gülümsüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bu süre boyunca Kai'nin yanında olduğu için rahatlamış hissettim ve Kai'nin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

Delia'nın gözleri ellerimi sıkmadan önce bir an Rowan'ın üzerinde yumuşuyor. "Bu konuda tek kelime edersen seni arkadaşılığımın atarım, ama ben bile kabul etmeliyim ki sende iyi olanlardan biri var, Shay. Aslında, en iyi arkadaşlarım gezegende kalan son üç düzgün erkeği kapmış olabilirler."

Kaşlarımla kalktı. *Şimdi her şeyi duydum.* "Bekle, 'Erkekler Sadece Daha Küçük Beyinleri ve Penisleri Olan Maymunlardır' kulübünün CEO'su Cordelia Masters, arkadaşlarının aşık olduğu erkeklere ateşkes çağrısı mı yapıyor?" Alay ediyorum.

Dudaklarını büzüyor. "*Geçici* bir ateşkes. Buna takılmayın."

Kıkırdıyorum. "İçimden bir ses dışarıda hala iyi bir tane daha olduğunu söylüyor. Ve bahse girerim bugünlerde kapımızda belirecek ve seni ayaklarından çekip alacak."

Delia homurdanıyor. "Doğru, domuzlar uçacak ve tek boynuzlu atlar arka bahçemizde dans edecek." Başını kederli görünen Rowan'a doğru eğiyor. "Onunla konuştun mu?"

Başımı salladım. "Ben de tam yapmak üzereydim."

Başını sallıyor. "Kucaklanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Ben gidip çocuklarla biraz sohbet edeyim; siz devam edin."

Rowan'la aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve o da ayağa kalkıyor, omuzları gergin.

"Hey." Elini tutmak için uzandım. "İyi misin? Yaşadıkların için çok üzgünüm-"

"Hayır, özür dileme Shay." Bir elini sallıyor, dudaklarından bir titremenin geçmesini engellemeye çalışıyormuş gibi ağzını sıkıyor. "Özür dilemesi gereken benim. Kendimi çok kötü hissediyorum." Ellerimizi çözüyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Bunun olmasına izin verdiğim için çok üzgünüm. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım."

Bir adım daha yaklaştım. "Olur böyle şeyler, Row-"

"Bir an gülüyor ve kayıyorduk, sonra ..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Bunun olabileceğini tahmin etmeliydim. Onu halka açık bir piste çıkarmadan önce ona daha fazla ders vermeliydim-"

"Rowan, beni dinle." Dikkatini çekmek için ceketinin yakalarını yumrukladım. "Sen yanlış *bir şey* yapmadın. Bunu tahmin edemezdin ve bunun için seni zerre kadar suçlamıyorum."

Sonunda bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Yani... benimle ilişkini bitirmiyor musun?"

Sorusunu düşünürken ağzım bir açılıp bir kapanıyor. *Onunla ilişkini bitirmek mi?* Ona olan sevgimin bu kadar zayıf olduğunu mu düşünüyor? Ona gösterdiğim şey bu mu? Tek bir hatanın, onun hatası bile olmayan bir olayın beni onu terk etmeye götürebileceğini mi?

Tanrım, böyle bir korku içinde yaşaması ne kadar boktan ve hepsi benim suçum.

Gözlerim yaşarırken yutkunuyorum. Ona bize ne kadar inandığımı göstermek için daha iyi bir iş çıkaramadığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. "Hayır Rowan, seninle ilişkiyi bitirmeyeceğim. Evet, Kai'nin yaralanması talihsizlik ama iyileşecek. Ve bugünden hatırlayacağı şey bu küçük olay olmayacak. Hatırlayacağı şey en iyi arkadaşı Winnie ve en sevdiği insanla," parmağımı göğsüne bastırıyorum, "*seninle* takılırken ne kadar eğlendiği olacak."

Benim için ne kadar önemli olduğunu görmesini umarak gözlerinin içine bakıyorum. "Senin için -ve *hayatımdaki herkes için*- bu kadar zor hale getirdiğim için özür dilerim; başının üzerinde bu kadar endişe olmadan onunla eğlenememek. Eğer ona bir şey olursa bunun sorumlusu senmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Yanaklarımı okşuyor. "Özür dileme."

Başımı salladım. "İhtiyacım var. *İstiyorum*. Sen hem benim hem de Kai'nin başına gelen en iyi şey oldun Rowan. Bize nasıl eğleneceğimizi, hayatı nasıl bu kadar ciddiye almayacağımızı gösterdin. Seninle geçirdiğim her anda öğrendim, güldüm ve yaşadım. *Gerçekten yaşadım*. Ve sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Daha birkaç ay önce berbat bir haldeydim-"

"Sen kesinlikle hâlâ seksisin," diye ekleyerek beni güldürüyor.

"Kai'yle son birkaç yıldır yaşadığımız onca şeyden sonra duygusal bir çöküntü içindeydim ve düşüncelerimden uzaklaşmak için sigara içiyordum." Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. "Sen bunların hepsini değiştirdin. Sen benim hayatımı değiştirdin Rowan Parker. Kendimin yeni bir versiyonunu bulmama yardım ettin ve geriye dönmeye, seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Beni kendine doğru çekiyor, gözleri için için yanıyor. "Bunu bildiğim iyi oldu Doktor, çünkü benim de seni bırakmaya hiç niyetim yok. Yine de," dudaklarında sinsî bir sırıtış belirliyor. "Bu gece seni yatağıma bağlamak gibi bir niyetim olabilir."

Kıkırdıyorum, gözlerimdeki buğuyu kırıştırıyorum. "O zaman bu sözü bir öpücükle mühürlesen iyi olur."

Eğildi, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve beni ateşli bir *öpücüğün* içine çekti, arkamızdan yüksek sesle fısıldanan *iğrenç ve iğrenç* sesler bekleme alanındaki bazılarının kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Rowan ve ben dönüp Winnie'nin parmaklarının arasından bize baktığını ve Kai'nin burnunun tiksintiyle kıvrıldığını görüyoruz. Delia onların yanında kıkırdıyor, çocuklardan bize bakıyor.

"Bir oda bulun, çocuklar!" Winnie azarlıyor ve Kai tekrarlıyor, ancak tiksiniş gibi davrandığını söyleyebilirim. Bunu *benim* için, *bizim* için ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

Rowan kıkırdıyor, dudaklarıma bir öpücük daha kondurmadan önce bana bakıyor. "İnan bana, tam da bunu yapmaya niyetliyim."

"Öyle mi? Çocukları Delia ile eve göndermeye ne dersiniz? O zaman, bahsettiğin şu bağlama olayı hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Şimdiye kadar yaptığın en iyi plana benziyor, Doktor. Ama uyarayım, seni hiçbir oyuncağınla paylaşmayacağım."

Kıkırdıyorum. "değil, ben en çok Keanu'yu seviyorum zaten," diye takılıyorum, sikine verdiğim isme atıfta bulunarak.

"Shay, yemin ederim-"

Ama sözünü bitirmeye fırsat bulamıyor, çünkü ağzım yine onun .

Epilog

Rowan - 7 Ay Sonra

Özellikle hokey söz konusu olduğunda, en kritik zamanlarda sakın kalabilme yeteneğimle kendimle GURUR duyuyorum.

On sekiz bin taraftarın önünde oynarken kalbimin göğsüme çarpmasını görmezden gelme ve baskıyı bölümlere ayırma yeteneği genellikle bana kolay gelir.

bugün? O da değil.

Bugün, sadece Stanley Kupası söz konusu değil -yedinci *maçtayız ve seri 3-3 berabere!*- aynı zamanda hayallerimin kadınıyla olan geleceğim de söz konusu.

Maçın bitimine bir dakika kala, takımımız 5'e 4 avantaja sahipken ve St. Louis ile skor 2-2 berabere iken, üzerimizdeki baskı hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Bir gol daha atarsak galibiyeti perçinleyeceğiz.

Arenadaki gerilim bir bıçakla kesilebilirdi, kalabalık o kadar yüksek sesle kükrüyordu ki, gerçekten dinliyor olsaydım sağır olurum.

Bir hata yaparsak şampiyonluğu kaybedecektik. Geçtiğimiz aylar boyunca uğruna çok çalıştığımız, kanımızı, terimizi ve gözyaşımızı akıttığımız tek şeyi.

Saniyeler geçtikçe, kendimi oyuna sokuyorum. Pakın forvetlerimiz arasında hızla hareket ederek St. Louis'in penaltıcılarını sınamasını izliyorum. Açık bir pas gören Aiden topu bana doğru kaydırıyor ve ben de sahte bir şut çekerek penaltıcılar arasında bir kargaşaya neden oluyorum.

Başımı sağa çevirdiğimde keskin nişancımız Sanders'ın boşta olduğunu gördüm. Diski süzülerek ona doğru gönderiyorum ve o da kolayca yakalıyor, bir şut için hazırlanıyor ve diske karşı gücünü ortaya koyuyor. Onu takip ediyorum, yükseliyorum

Bacak ve sopa yığınları arasında, lanet olası bir mucize eseri top ağın arkasına takıldığında kalbim neredeyse duracak.

Lanet olsun, başardı!

Maçı kazandığımızı gösteren son düdükle birlikte kalabalık pathyor, tribünler gürliyor.

Az önce olanları düşünürken bir an için zaman dondu. Bu gerçek mi?

Stanley Kupası'nı kazandık!

Lanet olası Stanley Kupası'nı kazandık!

Gözlerim tribünlere kayıyor, önce Shayla'ya, sonra da ikisi de benim formamı giyen Kai'ye takılıyor. Lanet ailem, kalplerim.

Tüm parmaklarını ağzına götürüyor ve bana bir öpücük konduruyor, ardından Kai ve Brownstone'daki diğer yeni arkadaşlarım trampolindeymiş gibi zıplıyor, sanki kupayı kendileri kazanmış gibi çılgık atıp .

Bir anda kocaman kollarla sarıldım -kimin? Takım arkadaşlarım beni kucaklarken, yüzlerinden akan gerçek gözyaşlarıyla çılgık atarken, size söyleyemem.

Kısa bir süre sonra Bolts'a Stanley Kupası, taraftarlarımızın tezahüratları eşliğinde buzun üzerinde yapılan bir törenle takdim edildi ve her oyuncu imrenilen kupayla bir an geçirdi. Kupayı elime alıp, bu anı benim için en az benim kadar bekleyen çocuğa, hayat arkadaşım Kai'ye gösteriyorum. Kollarını havaya kaldırıp zıplıyor, sadece ve sadece ona baktığımı biliyor.

Herkesle aynı evde yaşadığımız birkaç ay ilginç de olsa inanılmaz geçti. Her gün -hatta her saat- şamata, kahkaha ve eğlence eksik olmuyor. Zaman zaman sadece Shay, Kai ve benim için bir yer olan sessizliği arzulamadığımı inkar edemem ama yolda olmadığım zamanlarda kızımın yanında uyandığım sürece şikayet etmeyeceğim.

"Hazır mısın, aygır?" Sanders kulağımda, gürültünün üzerinde konuşuyor. Başını sallıyor ve ikimiz de tribündeki Shayla'ya bakıyoruz. "Bir zafer geride kaldı; şimdi gidip diğerini alın."

Arenanın kenarına doğru kaymadan önce ona sarılıyorum ve Shay ile Kai'ye benimle orada buluşmalarını işaret ediyorum. Kai'yle bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz ve çevredekiler onları izlerken o da annesini bana doğru koşturuyor.

Aramızda kalabalığı oyuncularından ayıran kısa bir metal kapı varken onlarla karşılaşır karşılaşmaz, ikisini de kollarıma çekip bir öpücük konduruyorum

Kai'nin tapınağı.

"Başardın Rowan!" diye bağıyor. "Orada harikaydın. En iyinin de en iyisiydin."

Elimi dağınık saçlarında gezdiriyorum, ona o kadar büyük hayranlıkla bakıyorum ki, bir çocuğu bu çocuğu sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. "En iyi olmak istediğim tek insanlar sen ve annen, küçük adam ve her gün ikinizi de gururlandırmak için çalışacağım."

Bununla birlikte elimi cebime sokup maçı kazandıran pakı çıkarıyorum. Kai'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, ağzı açık bir şekilde elimdekine bakıyor.

"En büyük hayranım ve tanıdığım en havalı çocuk için."

"Rowan ..." Kai diski tutarken eli titriyor ve sanki dünyanın en değerli mücevheriymiş gibi ona bakıyor. "Ciddi misin sen?"

"Bu senin, dostum. Belki daha sonra seni soyunma odasına götürüp tüm oyunculara imzalatabilirim?"

O kadar hevesle başını sallıyor ki, boynu burkulacak diye korkuyorum.

Shay'e bakıyorum, tüm konuşmalarımızı gülümseyerek dinliyorum. Elim boynuna dolayarak alnımı üzerine koyuyorum. "Ne dersin doktor? Günlük öpücüğümü bu gece biraz erken alabilir miyim?"

Kıkırdıyor, öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip aramızdaki bağı derinleştiriyorum, dudaklarının yumuşaklığının ve eminliğinin kalp atışlarımı bastırmasına izin veriyorum. İçinde kabaran gurur ve mutluluğu hissedebiliyorum ve lanet olsun ki bu onu daha da çok sevmeme neden olmuyor. Beni her gün seçen ve destekleyen bu kadını.

Kolumu sırtına dolayarak onu kendime çektim ve "Seni seviyorum tatlım" dedim.

"Seni çok seviyorum Rowan. Seninle gurur duyuyorum ve hayalini gerçekleştirdiğini görmek için burada olduğum için çok mutluyum."

"Kupanın benim hayalim olduğunu sanıyordum. İstedğim tek şeyin o olduğunu sanıyordum; ona sahip olursam hayatım tamamlanacaktı." Başımı iki yana sallayıp dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Görünüşe göre yanılmışım, Doktor."

Şaşkın bir ifadeyle geri çekiliyor. "Ne demek istiyorsun?" Kulaktan kulağa gülümseyen Kai'ye bakıyorum.

İşaretini alarak, tıpkı dün ondan hayır duasını istediğimde konuştuğumuz gibi, cebinden küçük kadife kutuyu çıkardı ve Shay'in nefesinin kesilmesine neden oldu.

Elleriyle ağzını kapatıyor ve seyirciler izlerken, tam önünde tek dizimin üzerine çöküyorum. "Rowan... Aman Tanrım, evet!"

Başımı geriye atıp gülüyorum. "En azından *sormama* izin verecek misin, Doktor?"

Bu konuşmayı haftalardır hazırlıyorum!"

"Evet!" Başını sallıyor, gözleri yaşıyor, Kai onu belinden kucaklıyor ve en iyi arkadaşları - daha çok kız kardeşleri - arkasından geliyor, aynı şekilde genişçe gülümsüyorlar. "Yani, evet, sormana izin vereceğim, ama benim cevabımın da evet olduğunu bil."

Bir erkeği dünyanın tepesindeymiş gibi hissettirmekten bahsediyoruz.

Noel'de aldığım ama vermeden önce ikimiz de yerleşene kadar beklemek istediğim iki karatlık elmas tektaşa bakması için kutuyu açıyorum. "Shayla, sen sormadan söyleyeyim, evet, bu etik kaynaklı, çatışmasız bir elmas."

Kıkırdıyor, gözleri parlıyor.

"Bebeğim, seni telefon kameramdan gördüğüm andan beri seviyorum-"

Arkasında bir yerde, Dylan sersemlemiş ve ayaklarının üzerinde zıplayarak konuşuyor. Cortney ile üç ay önce Willow adında bir kız bebekleri olmuştu. "Tanrım, bu uzun zamandır sevdiğim ilk anlık aşk romanı olabilir!"

Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum, bu yüzden devam ediyorum, "Ruhunu ve kalbini seviyorum, ama daha çok bunları etrafındakilerle paylaşma şeklini seviyorum. Korkularını ve şüphelerini seviyorum ama en çok da bunlarla başa çıkma şeklini seviyorum. Tuhaflıklarını ve seni eşsiz kılan her şeyi seviyorum, ama en çok da bunların seni zor bir dünyada öne çıkarmasını seviyorum. Zekanı ve şımarıklığını seviyorum, ama en çok da beni nasıl diken üstünde tuttuğunu bilmeni seviyorum.

"Yanağındaki beninden her zaman boyalı ayak parmaklarına kadar seninle ilgili her şeyi seviyorum, Shayla Kumar. O kadar ki, her sabah kahvaltım için yaptığın bataklık çamurunu bile sevmeye başladım.

"Sen benim ilham kaynağımsın ve benimle başa çıkabilecek tek kadınsın, her şeyimle. Haber değeri taşıyan kıcımı bile." Beklendiği gibi gözlerini deviriyor ama gözlerim dolduğu için zar zor görebiliyorum. "Peki, benimle evlenme onurunu bahşeder misin ve seni her geçen gün daha çok sevmeme izin verir misin tatlım?"

"Evet!" Daha sözümü bitirmeden başını sallıyor, yüzüğünü parmağında gezdirebilmem için sol elini uzatıyor ve etraftaki tezahüratlar arasında konuşuyor

bize. "Evet, seninle evleneceğim."

Onu bir öpücük daha için kendime çekiyorum, hayatımın en güzel gününün zihinsel bir selfie'sini çekerken ağzına doğru inliyorum.

Bir gecede iki galibiyet. Bir kolumda kupayı, diğer müstakbel eşimi tutarken kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum. Hayat daha iyi olamazdı.
#StanleyCupBaby #SheSaidYes

SON!

Rowan ve Shay'den daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[ÜCRETSİZ BONUS EPILOGU'nu okuyun!](#)

Bayılacaksınız.

Shay'in arkadaşı Jeena'yı sevdin mi? Tüm bu patates muhabbetinin ne hakkında olduğunu bilmek ister misin?

[BENİM GÜZEL KAOSUM'u Kindle Unlimited'ta ücretsiz okuyun!](#)

Yorumlarınız önemli!

[Lütfen Mother Pucker'ı burada incelemek için bir dakikanızı ayırın!](#)

Kitap kulübü için annelere katılın!

[Read ABLAZE by Swati MH - Kindle Unlimited'da ücretsiz](#)

Delia'nın [MOTHER HATER](#) adlı kitabının önsözünü .bulmak için okumaya devam edin

Bunu kaçırmak istemezsiniz!

anne nefretçisi - enzo

Önsöz

Atlantic Country Club ABD'deki en eski ve en seçkin kulüplerden biriydi. Büyükbabamın asla hoş karşılanmayacağı türden bir yerdi. Onun zamanında asilzadeler, çekiç sallayarak geçimini sağlayan bir İtalyan tarafından çimlerinin kirletilmesine izin vermezlerdi.

Ancak bugün, Boston'ın memleketli milyarderi Beckett Langfield ve ülkenin en güçlü emlak hanedanlarından birinin üyesi ve Revs'in yıldız yakalayıcısı Cortney Miller'ın daveti üzerine buradaydım. Söylentiler doğruysa, sezon sonunda emekli olacak bir adam.

Yollarımız birkaç kez kesişmişti. Şirket yıllar boyunca hem Langfield Industries hem de Miller Estate için iş yapmıştı ama ben genellikle yöneticiler ve avukatlarla muhatap oluyordum.

Bu davet en hafif tabiriyle beklenmedikti.

Ama Boston Revs'in yeni bir antrenman tesisi inşa ettiği söyleniyordu ve ben de o sözleşmeyi istiyordum. İşte buradaydım. Babama şirketi tek başıma yönetebileceğimi kanıtlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Babamı emekliliğe hazırlamak kolay olmamıştı. Adam çalışmayı seviyordu ve bu belli oluyordu. DiLuca İnşaat, büyükbabamın 1940'larda kurduğu şirketten bu yana katlanarak büyümüştü.

Bu şehrin mirasının büyük bir parçasıydık. Boston. Özgürlüğün doğduğu yer. Philadelphia siktirip gidebilir. John Adams onların tavernalarında devrim planlamadı. Ekiplerimizi, logomuzu yurtlarda, stadyumlarda ve ofis binalarında görmek beni gururlandırdı. Aynı şekilde devam eden

bu büyük şehrin büyümesi. Sadece aile mirasını devam ettirmek değil, onu genişletmek için planlarım vardı.

Hayatımda hiçbir Salı sabahını golf oynayarak geçirmemiştim. Ama Langfield ya da Miller'dan gelen bir telefon cevapsız *kalmadı*. Ve işte buradaydım, aptal yakalı bir golf gömleği ve bu sinir bozucu lanet ayakkabıları giyiyordum.

Kamyonetimi park yerine çektiğim anda, sıska bir çocuk beni karşılamak için dışarı koştu.

"Bay DiLuca," dedi kamyonetimin arkasından sopalarımı çekerken. "Atlantic Club'a hoş geldiniz. Bay Langfield ve Bay Miller sizi barda bekliyor."

Ben açık havada yaşayan bir adamdım. Yürüyüş yapmak, kayak yapmak ve medeniyetten uzaklaşmak. Golf, bir açık hava sporu olsa da, benim oyunum değildi ve bu yerlerin bakımlı, mükemmel zeminleri her zaman midemi bulandırdı.

Ailemin son yetmiş yılda başardıklarına rağmen, ben hala göçmenlerin torunuydum. Elleriyle çalışan ve geçimlerini sağlamak için mücadele eden insanların torunuydum. Köşedeki ofisime, süslü diplomalarım ve çatı katındaki daireme rağmen, asla böyle bir yere ait olamayacaktım.

Kulüp binasında Langfield o meşhur kaşlarını çatmış beni bekliyordu. Elinde bir bardak viski vardı ve bir parmağıyla telefonuna vuruyordu. Saatin henüz dokuz olmadığı düşünülürse bu endişe vericiydi ama şöhretine bakılırsa beklenmedik de değildi.

Miller yanındaki tabureye oturmuş, başını bir bulmacaya eğmiş, meşhur saçlarını topuz yapmıştı.

Miller beni fark ettiğinde, ikisi de beni selamlamak için ayağa fırladı. Bu tepki kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Şehrin en zengin iki adamına göre, benimle tanışmak için fazlasıyla hevesliydi.

Langfield aslında golf için giyinmemişti. Koyu renk bir takım elbise giymişti. Ama Miller benimkine benzer aptal bir golf kıyafeti giyiyordu. Tek fark, onun kıyafetinin muhtemelen benim arabamdan daha pahalı olmasıydı.

Ne haltlar dönüyordu?

Langfield yanındaki tabureyi işaret ederek, ",," dedi. "Oynayacak mıyız?" Ben sordum.

"Evet," diye homurdandı. "Eninde sonunda."

Sanki bu şaibeli değilmiş gibi. Karanlık işlere alışık olmam iyi bir şeydi. Bir adam bu şehirdeki en yozlaşmış ve acımasız endüstrilerden birinin tepesine her türlü garip durumla karşılaşmadan yükselemez.

Barmen siparişimi almak için yanıma geldiğinde sert bir şekilde oturdu. "Kahve," dedim zavallı adama gülümseyerek. "Sade."

Langfield, hevesli karşılaması ve boğuk vücut dili arasında çok karışık sinyaller gönderiyordu. Kendimi neye bulaştırmıştım?

Miller bana gergin bir gülümsemeyle, "Size bir teklifimiz var," dedi.

Gariptir, bu toplantılar genellikle saatlerce sohbet ve gerçek golf ile başlardı. Ama ben meşgul bir adamdım, bu yüzden onun kısa kesmesine hayran kaldım.

Kahvemden yavaşça bir yudum aldım ve başımı salladım. "Neye ihtiyacınız var?" Miller konuşacakmış gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı.

"Sizin için bir projemiz var. Gerçekten ilginç." Bu Langfield'dan geldi.

Soğukkanlılıkla başımı salladım ve onlara Revs'in yeni antrenman tesisinden bahsettikten sonra ekibimi akşam yemeği için nereye götüreceğimi planladım.

"Bir restorasyon."

Şimdi ne olacak? Midem bulandı.

"Gerçekten eşsiz bir mülk. Yetmiş dokuz Montgomery Caddesi. South End'de."

Miller boğazını temizledi. "Büyük bir taş ev, çok fazla potansiyel var."

Kaşlarımı çatarak iki adamın arasına baktım. "Özür dilerim," dedim ve düşünmek için kendime biraz zaman tanımak amacıyla kahve fincanımı dudaklarıma götürdüm. "Takip edemiyorum. Eviniz var mı?"

Langfield viskisinin kalanını içti. "Evet. Oldukça büyük ve biraz yenilenmeye ihtiyacı var."

"Çoğunlukla kozmetik şeyler. Çatı ve tesisat yakın zamanda değiştirildi," diye söze girdi Miller. "Tamamen yenilendiğinde muhteşem olacak."

Bu etkileşimin her parçası bir öncekinden daha garipti. Neden bana eski bir ev satmaya çalışıyorlardı? Bu bir şaka mıydı? Zenginlerin katıldığı bir tür kabul töreni miydi?

"Çok üzgünüm çocuklar. Ben bu tür işler yapmam." Kahvemi bıraktım, onlarla on sekiz delik oynamak zorunda kalmadan önce buradan gitmek için zihinsel olarak bahaneler aradım. Eski bir evin detayları hakkında konuşarak geçireceğim bir gün, karşılayamayacağım bir kayıp olacaktı. Bekleyen düzinelerce proje, haftanın ilerleyen günleri için takvimde yatırımcı toplantıları ve ilgilenmem gereken yüzlerce e-posta vardı.

Köprüleri yakmak istemedim ama buradan gitmem gerekiyordu.

Langfield dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Elbette istiyorsun. Aslında, evi gördüğünüzde üzerinde çalışmak isteyeceğinizden eminim. Bütün

yurtlar ve lüks apartman daireleri bir süre sonra sıkıcı olmaya başlar mı?"

Amacı neydi? "Bir beyzbol takımına sahip olmak sıkıcı olur mu?" Şaka yaptım.

"Sikeyim hayır. Gelmiş geçmiş en iyi iş."

"O zaman bu konudaki hislerimi anlıyorsun." Ayağa kalktım. "Şimdi müsaade ederseniz."

"Dur," dedi Miller, ses tonu biraz paniklemişti.

Gerçekten iyi bir adam olarak ün yapmıştı. Gergin ve biraz tuhaftı - yakalayıcılar hep öyleydi - ama sağlamdı.

"Seni bu projede gerçekten istiyoruz."

Ondan Langfield'a baktım, hâlâ kafam çok karışık. İkisi birbirine tamamen zıttı. Yine de arkadaş mıydılar? Ve neden Montgomery'deki bir kahverengi taş bu kadar yatırım yapmışlardı? Her ikisinin de şehir merkezinde yüksek bir binada çatı katı olduğuna bahse girerim.

Düşündükçe daha da meraklandım. Bunu bilmelerini istediğimden değil. Ama tekrar oturup kahvemi yudumlarken onların bakış açısını anlamaya çalışacak kadar çekmişti.

Sert bir müzakereci olmakla övünürdüm ve her zaman soğukkanlılığımı korurdum. Bu işte bu bir gereklilikti. Sendika liderlerinin üzerime para dolu çantalar fırlattığı ve mafya patronlarının hayatımı tehdit ettiği olmuştum. Bu işin doğasında vardı.

Hiçbiri beni rahatsız etmedi. Konuşmaktan çok dinlemeye özen gösterdim. Çünkü yeterince zaman verilirse, insanlar gerçekte ne istediklerini her zaman açıkça ortaya koyarlar. Bu yüzden şimdilik bu ikisinin bir taş ev hakkında gevezelik etmesine izin veriyorum.

Langfield, "Zaman açısından hassas bir konu," dedi.

"Ve duvarlara ihtiyacımız var." Miller elindeki kalemi kıpırdatarak barın tepesine vurdu. Neredeyse... çaresiz görünüyordu? Neden onun gibi bir adam beni bir Salı sabahı saat dokuzda golf sahasına çağırıp kendisine duvar vermem için yalvarsın ki?

"Dinle," dedim, sabrım üzereydi. "Sana bazı isimler verebilirim.

Arkadaşlar, annemin evinde çalışması için güvenebileceğim insanlar." Langfield kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Sana ihtiyacımız var."

"Bana nedenini söyler misin? Çünkü saat dokuz bile değil ve sen ikinci viskini yudumluyorsun, beni eski bir evi tamir etmene yardım etmeye ikna etmek için elinden geleni yapıyorsun. Milyarder olmayabilirim ama yapacak işlerim var."

Gözleri yarıklara dönüştü ve kısa bir an için hayatımdan endişe ettim. Ama sonra derin bir nefes verdi ve barın üzerine yığıldı. "Elimizde

bir ejderha."

Ne oluyor lan? Bu adam sarhoştı. Ya da belki uyuşturucu kullanıyordu. Zengin insanlar ne bok yiyorsa artık.

"Ve bir ejderha avcısına ihtiyacımız var." Başını öne eğdi, bu hareket takım elbisesinin ceketini sırtına ve omuzlarına doğru çekmesine neden oldu.

"Dostum." Miller kaburgalarına sert bir dirsek attı. "Bize bir ejderha lazım *terbiye* edici."

Langfield başını salladı ama yukarı bakmadı. "Bir ejderha avcısı. Bir ejderhayı evcilleştiremezsin."

"Anlambilim, Patron. Onu öldürmek istemiyoruz."

O mu?

Langfield bardağına doğru, "Söyleyeceğimi söyledim," diye homurdandı.

Sessizce oturup tartışmalarını izledim. Miller'ın beni tekrar görmesi ve dik oturması bir dakika sürdü. Sanki hâlâ burada olduğumu unutmuş gibiydi.

Kalemimi yere bıraktı ve iki eliyle saçlarını düzeltti. "Müşteri -ev sahibimiz- biraz zor biri."

Ev sahibi mi?

"Ducking Medusa."

"Miller gözlerini Langfield'a dikerek devam etti: "Boston'un en çetin müzakerecilerinden biri olarak ün saldığınızı ve oldukça zorlu koşullar altında başarılı projelere imza attığınızı göz önüne alırsak, bu iş için uygun kişi olduğunuzu biliyoruz."

Bu toplantıdan resmen çıkma vakti gelmişti. Bu adamlar *hiçbir* anlam ifade etmiyordu. "Bu yenilikçi ve heyecan verici proje için beni düşündüğünüz için size minnettar olsam da, korkarım gitmem gerekiyor. Şirketim çocuk hastanesinin yeni kanadı için finale kaldı. Ekibimle birlikte yapmam gereken işler var."

İkisinden daha makul görüneni seçerek elimi Miller'a uzattım.

Almak yerine beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen finalisttin," dedi nefesinin altından ve bulmacasına geri döndü.

Neredeydi? İçim burkuldu. "Affedersiniz?"

"Annem çocuk hastanesinin yönetim kurulunda," dedi. Kalemimi barın tepesine vurmaya devam ediyordu. "Ve güzel sanatlar müzesi."

Hay sikeyim. Müzenin gelecek yıl için planlanan genişlemesini zaten planlıyorduk.

İçimdeki burkulma bir öfke yumağına dönüştü. "Ne ima ediyorsun?"

"Ben ima etmek o çalışıyor üzerinde Bu proje olur Yardım inşa etmek Miller Vakfı ile potansiyel olarak kazançlı bir ilişki."

Omuzlarımı geriye çekerek tam boyuma göre ayağa kalktım. Miller uzunluğunda değildim.

-o adam bir ağaçtı- ama kendi başımın çaresine bakabilirdim ve tehditlerden hoşlanmadım.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Hayır."

Görünüşe göre ikiliden dürüst olanı Miller, Langfield'a ters ters baktı.

"Bunu kabul etsen iyi olur, Patron."

Langfield teslim olmuş bir ifadeyle bana döndü. "Man Bun'ın dediği gibi."

Çenemi sıkıp ellerimi iki yana açarak önce bir adamı, sonra diğerini inceledim. Beni iyice . Birinin üzerime atlaması pek sık rastlanan bir şey değildi, peki ya bu adamlar?

"Bu evin olayı ne?" "Biz orada

yaşıyoruz."

"İkiniz de mi?"

"Evet. Ve seksen beş çocuk. Eğilme duvarlarına ihtiyacımız var."

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama yine de onlara acımadan edemiyordum. Çünkü ne tür koşullar onları eski bir evde bir araya getirmişti? Şimdi merakım beni daha iyi bir hale getiriyordu.

Miller, "Planlarımız var," dedi. "Mimar tüm özellikleri çizdi.

Malzemeleri seçtik. Bugün onlara e-posta göndereceğim."

"Herhangi bir karar vermeden önce ekibime bir göz attırmam gerekecek."

"Ve para önemli değil," dedi, kelimeleri hızlı çıkıyordu. "Biz sadece Mart ayına kadar duvarlara ihtiyacımız var."

Telefonumu çıkardım ve takvimimde gezinerek bir gösteri yaptım. Çoğu gün ve gece üç kez doluydum ama ekibimde bu işi halledebilecek pek çok kişi vardı. Bu bir tür garip test olabilir miydi? Belki bir yolunu bulup geçebilirim, sırada çocuk hastanesi ve Revs'in antrenman tesisi vardı.

Yine de eşi benzeri görülmemiş bir şey olurdu. Büyük projelere imza atmak için hiç böyle çemberlerden atlamak zorunda kalmamıştım. Neden şimdi benden beklensin ki?

"Gerçekten elim kolum bağı. Takvimimdeki projeler bir yıl ya da daha uzun süredir hazırlanıyor. Belki tatilden sonra?"

"O kadar vaktimiz yok."

"Dinleyin," dedim onları yatıştırmaya çalışarak. "Buna ne dersiniz? Ocak'ın ikinci günü. Bir göz atmak için orada olacağım. Bakalım ekibim size nasıl yardımcı olabilir."

Langfield, "Yirmi altı Aralık," diye . "Yeni yıl saçmalık." "Peki."

"Peki DiLuca?"

"Evet."

"Kendini hazırla. O tam bir ejderha."

Delia & Enzo için hazır mısınız? Ayakta kalan son bekâr anne mücadele ediyor ama çekici müteahhide karşı koyamıyor.

[Mother Hater'ı Amazon'dan alın - Kindle Unlimited'ta okumak ÜCRETSİZ](#)

Yorumlarınız önemli!

[Lütfen Mother Pucker'ı burada incelemek için bir dakikanızı ayırın!](#)

yazar hakkında

Swati M.H. mizah, kalp ve kalp kırıklığı dolu hikâyeler yazıyor. İnanılmaz derecede sabırlı kocası, iki güzel kızı ve pitbull cinsi köpeği Sadie Sapphire ile birlikte Bay Area'da yaşıyor. Günleri kafeinle başlıyor ve bazen bir (veya üç) kadeh şarapla bitiyor.

Swati okuyucularıyla iletişim halinde olmayı seviyor. Onu www.swatimh.com adresinde veya Facebook ve Instagram'da bulabilirsiniz. Günlük eğlence için [Sweeties](#) okuyucu grubuna katılmayı unutmayın.

seri yazarlari hakkinda

Brittanee, Jenni, Daphne ve Swati yazarlık yolculuklarına yaklaşık üç yıl önce başladılar. Ve hepimiz birbirimizin çocuklarını seven anneler olduğumuz için

kitaplarını okuduktan sonra, sonunda tüm çocuklarıyla birlikte yaşayan dört arkadaşı dayanan bir romantik komedi dizisi yazmanın eğlenceli olacağını düşündük.

Oh, bu ne heyecan verici bir yolculuk oldu!

Diğer kitaplarımıza göz atmak için aşağıdaki isimimize tıklayın!

[Brittane Nicole](#)

[Jenni Bara Swati](#)

[MH Daphne](#)

[Elliot](#)

acLnowle6gments

Bu kitabı yazmak ne inanılmaz bir maceraydı! Tüm seri kafamızda bir "ya olursa" olarak başladı ve hepimizin gurur duyduğu bir şeye dönüştü. Eğer bizimle birlikte buraya kadar geldiyseniz, tarçınlı rulo seven kalbimin derinliklerinden size teşekkür etmek istiyorum.

Kitaplarımın çoğu mizah içeriyor olsa da, daha öfkeli, daha yavaş yanan kitaplar yazma eğilimindeyim. Bir spor romantik komedisi yazabileceğimi hiç düşünmemiştim çünkü bu çok büyük bir baskı! Ama Shay ve Rowan bunu kolaylaştırdı. Tıpkı Boston'daki harap binada birlikte yaşayan çılgın klan gibi. Umarım siz de onları ve saçmalıklarını yazarken benim kadar keyif almışsınızdır.

Bu kitabı yazmam için bana ilham veren arkadaşlarıma ve bu serinin ortak yazarları Brittanee Nicole, Daphne Elliot ve Jenni Bara'ya çok teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz gerçekten yetenekli kadınlarsınız ve arkadaşlığınız için minnettarım.

Kocama ve hayatımdaki gerçek tarçınlı rulo kahramanına kocaman bir teşekkür. Sabrınız ve sevginiz ölçülemez. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama lütfen yapmaya devam edin :)

Suhani ve Sanika'ya teşekkür ederim. Sizler sadece benim kızlarım değilsiniz - gerçi dünyada bundan daha çok sevdiğim bir şey yok - sizler benim arkadaşlarım, rehberlerim ve hatta ilham kaynaklarımsınız. Sizi sonsuz evrenin sonuna kadar seviyorum.

Sevgili aileme teşekkür ederim. Bunu milyonlarca kez söyledim ve milyonlarca kez daha söyleyeceğim: Sizden aldığım amansız desteğe sahip olduğum için gezegendeki en şanslı kızım. Beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Teşekkürler Stephanie, asistanımdan çok daha fazlası olduğun için. Arkadaşlığın ve desteğin için teşekkür ederim. Sensiz çok kötü olurdum.

Ayrıca, Mom Coms'un tanıtım ve pazarlamasında çok etkili olduğu için Sara'ya teşekkür ederim. Harikasınız!

İnanılmaz alfa ve beta okuyucu ekibime -Rachael Poxon, Rachel Childers, Michelle Mastandrea, Melissa Schmidt, Manda Laclair, Amarilys Santiago-Maldonado, Kerri Bonvie ve Anna Lewis- teşekkür ederim. Sohbetleriniz, geri bildirimleriniz ve tüm teşvikleriniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu başaramazdım.

Arkadaşlarım Emily Silver, Rin Sher ve Monica Arya'ya uzun mesajlarımı dinledikleri ve gerektiğinde bana akıl verdikleri için teşekkür ederim. İlham verici, destekleyici olduğunuz ve beni sürekli güldürdüğünüz için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum çocuklar.

Madison Lee'ye vizyonumuz hakkında bizimle konuşmaya zaman ayırdığı ve Boston'daki kahverengi taşlara Mom Coms kapaklarında hayat verdiği için teşekkür ederiz.

Benimle sohbet etmeye zaman ayırdığın ve Rowan ve Shay'i yazmaya yeni başladığımda bana pek çok fikir verdiğin için teşekkür ederim Kristie Lynn. O ilk seksi küvet sahnesi -Shay'in kendi içinde yeniden bulmak üzere olduğu kadına dönüşmesi- sana adanmıştır.

Okuyucu grubum Swati'nin Tatlıları'ndaki herkese teşekkür ederim! Sizinle takılmayı seviyorum.

Ve en önemlisi, size teşekkür ederim, okuyucularım! Sizler bu yolculuğu inanılmaz kılıyorsunuz. Sizin için hikâyeler yazmayı kesinlikle çok seviyorum ve elimden geldiğince de yazmaya devam edeceğim.

Hiçbir şeyi kaçırmayın!

Shay ve Rowan'ın hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Rowan'ın 'Nevers'in Topu'nu çözmesini izlemekten keyif almışsınızdır.

İletişimde kalmayı çok isterim ve bunun en sevdiğim yollarından biri de Facebook okuyucu grubum. [Swati'nin Tatlıları'katılınna](#) . Orada her zaman çok eğleniyoruz!

Yaklaşan yayınlarım ve hayatımdaki olaylar hakkında bilgi almak için haber bültenime kaydolun! [Kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

Bir blog yazarıysanız ve sokak ekibimde yer almak ve gelecekteki ARC fırsatlarından yararlanmak istiyorsanız, Facebook' [Swati'nin Sokak Ekibine](#) katılın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

